

Tatălui meu, fără de al cărui ajutor moral și material, în momentele cele mai grele, această carte nu ar fi existat.

Domnului Florin Tomescu.

Spre o îndelungă depozitare, cu o infinită afecțiune pentru contribuția dezinteresată la apariția primei mele cărți publicate

«LUMEA CONCAVĂ» în primăvara anului 2004.

20 decembrie 2003 Cu caldă prietenie.

Bistrița Alex Amoa

A se publica, cel mai devreme, doar după anul 2015.

Cu mulțumiri.

Alex Amoa

CA O LEGENDĂ

Alexandru Amoa

Editura – RoGrup

Realizare coperti și Procesare computerizată

Viorel Cristian Pavelescu

I. MOȘTENIREA SENIORULUI

1.20.11.1997. Ecclesiastul 1.3. „Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?”

Isabela, în prima mea scrisoare oficială pe care mă simt dator să ți-o scriu, am ales, în loc de motto, un verset din *Vechiul Testament*; de fapt, toate scrisorile pe care ți le voi trimite vor fi precedate de pilde din *Ecclesiastul*.

Știi, vei fi puțin indignată când aceste confesiuni vor vedea lumina tiparului. Tu ești o ființă rațională și preferi să ne încadrăm în normalitate. Noi doi. Ca o adevărată familie ce ar trebui să fim. Dar nu poți, desigur, din cauza mea, pentru că te-am părăsit în urmă cu șapte ani, după mai bine de 11 ani de căsătorie. Sunt de acord, eu am fost de vină și, dacă vrei, eu voi fi întotdeauna de vină. Știi bine, își donez tot venitul meu, îți dau tot ceea ce pot, din punct de vedere material, în limita resurselor mele modeste de funcționar al unui stat centralizat, sau de magister prost plătit, sau de consilier al municipiității Florentine... Oricum, membrii *Intelligentsiei* – este o sintagmă produsă în Rusia secolului al XIX-lea – au fost întotdeauna prost plătiți; dar nu pot să-ți dau sufletul meu, personalitatea mea, speranțele mele, credința mea și libertatea mea intelectuală.

Știi bine că îl iubesc pe fiul meu (pe fiul nostru, dacă vrei) și tocmai de aceea nu pot să cedez.

Nu pot să fiu sclavul tău, nu pot să mă las plimbat în lesă ca un

căţel ascultător de casă, pentru că ard... Şi pentru că singura moştenire pe care o pot lăsa lui Théo este doar această: speranţa mea într-un viitor mai bun, credinţa mea într-un stat de drept la temelia căruia unul dintre stâlpi sunt şi eu, zidit de viu, şi siguranţa neclintită că voi învinge, că voi reuşi tot ceea ce mi-am propus. Am jurat cândva, într-o zi de martie (28) în faţa mormântului lui Napoleon, la Domul Invalizilor, că voi contribui decisiv la consolidarea democraţiei (*în aeternum*) în Republica noastră Florentină şi eu mă ţin întotdeauna de cuvânt. Să fie aceasta o doză imensă de egoism din partea mea? Nu ştiu şi nu mă interesează. Nu mă mai interesează. Există pentru fiecare din noi un destin absolut pe care îl urmăm fie că dorim sau nu. Acum sunt convins că Jean Calvin a avut dreptate împotriva tuturor bisericilor consacrate. Nu există liber arbitru sau, dacă există, el alege momentul declanşării acţiunii, dar niciodată acţiunea în sine.

Aceste pagini sunt îmbinate cu lacrimi. O părticică din mine s-a rupt în dimineaţa aceasta când am dialogat. Noi doi. Ceea ce trebuia să văd de şapte ani mi-a străpuns acum coloana vertebrală cu o lamă rece şi bine ascuţită: separarea noastră definitivă.

Atunci când un om este căzut la pământ şi rănit cumplit are nevoie de un cuvânt bun; doar atât. Dar dacă îi pui sare pe răni cu o încrâncenare diabolică, dacă îi reproşezi că cele două romane anterioare nu i s-au publicat, că este un nimic şi că nu va reuşi niciodată să facă ceva bun, nu te mai poţi aştepta decât la separarea definitivă. Fiecare va merge pe drumul său: înapoi spre viitor.

Mă gândisem, mai demult, să scriu *Jurnalul apocrif al lui Nicolo Machiavelli* sau *Savonarola* permutând evenimentele trăite în aceste vremuri moderne către acel spaţiu florentin al sfârşitului de secol XV, în acea *Toscană* frământată de invazii străine, de lupte fratricide, de facţiuni şi gonfalonieri, de sublim şi ridicol, într-un cuvânt, de artă. Pentru că, se ştie, singurele societăţi care produc artă (cultură în general) sunt societăţile decadente, în descompunere, morbide, dacă vrei. Este vorba, desigur, de ceea ce rămâne peste secole în acel stat planetar etern şi nu de încercări cantonale sau tribale.

V-aţi întrebat vreodată de ce Japonia este un pitic în domeniul artei? Oare de ce japonezilor le plac mai mult filmele americane decât propriile producţii?

Sfârşitul istoriei al lui Francis Fukuyama este de fapt un nou început, spre oceane, spre spaţiul cosmic, spre împlinire.

Spunea cândva, frumos, Emil Cioran, despre poporul maghiar, că „*este un popor de conchistadori ce a devenit crescător de porci*”. Nu este o afirmație răutăcioasă; dimpotrivă.

În fiecare din noi zace un conchistador care, din nefericire, este ținut în lanțuri de societatea noastră, așa-zis civilizată. Ei bine, dragă Isabela, eu nu accept să stau în cușcă. De aceea îndrăznesc să-ți scriu aceste pagini având insolența să fiu încredințat că se vor publica alături de primele două romane ale mele și că vor fi un succes imens. Oricum, în istorie voi merge singur, fără tine. Îți povesteam, cândva, despre Renate Olsen și Sören Kirkegaard. Și despre istorie... Totuși, cine mai știe acum câte ceva despre Renate? S-a măritat cu un burghez anonim, a avut moștenitori, la fel de anonimi, a dus o viață liniștită, la fel de anonimă, cu câteva mici excepții când în toamnele umede, daneze și reci, fantoma lui Sören bântuia castelul de la Hellsingør și visele singurei sale muze.

Există, atât în viața cetățenilor, cât și în viața noastră, a celor aleși, momente de inflexiune când nu mai avem de ales: ardem și producem acea lumină extraordinară de la care se adapă, spiritual, secolele.

Acum, m-am liniștit, nu mai regret că am fost dat afară în temeiul articolului 130, litera i, din *Codul Muncii*, nu mai regret că s-a încercat asasinarea mea morală, că s-a reușit, cel puțin provizoriu, discreditarea mea profesională, pentru a fi terminat pentru orice eventuală candidatură la vreo funcție de conducere în partidul *Seniorului*, nu-mi pare rău că am devenit, pentru o perioadă de timp, oarecare, un simplu cetățean particular, ca Napoleon, în exil, în insula Elba. Comparația mea este, desigur, hazardată, dar îmi place mult. Parcă mă simt mai puternic aici, în acest hău gravitațional: republica noastră.

Nu este normal ca, la un an de la acele faimoase alegeri din 3 și 17 Noiembrie, spațiul nostru geografic să se scufunde lent, metodic și fără ieșire spre acea mlaștină definitivă unde dispare speranța; pentru totdeauna. Eu unul nu sunt de acord. Cu atât mai mult cu cât sunt un *gauleiter* al noii puteri. Greșesc: un fost *gauleiter*. Încă nu m-am obișnuit cu noul meu statut de cetățean particular.

Nu este normal ca, la un an de la acele alegeri, să nu existe o direcție clară în care se va îndrepta republica noastră, nu este normal să guverneze un prim-ministru-păpușă de care trag diverse facțiuni,

nu este normal ca succesorul *Seniorului* – un bătrânel bonom și total depășit de treburile statului, și în plus avar după funcții – să patroneze acest jaf național de proporții nemaîntâlnite, când o parte din hopliții *Seniorului* au cooptat la guvernare hoardele persane și s-au afundat în frișca tortului națiunii până peste ochi, uitând de nevoile celor mulți. Și asta în mai puțin de un an. Desigur, istoria nu uită și nu iartă... Nu este normal să existe mult mai mulți șomeri decât în vechiul regim, fără nicio urmă de speranță, din ce în ce mai mulți cerșetori, debusolați, rătăciți...

Se spune că este mai puțin important, acum, faptul că eu sunt, de două zile, mai puțin decât șomer; de-abia în acest moment realizez gravitatea acestui fapt, dar nu e mare lucru pentru mine: am mai fost șomer pe o lungă perioadă de timp în Ungaria, am fost *csöves* în gara Ferenezvaros din Budapesta, am lucrat într-o fabrică de pâine la Bicske unde m-am convins că iadul este într-adevăr fierbinte, am lucrat într-o echipă de constructori de case la Tata bánya, mereu sub amenințarea șomajului, am străbătut Europa cu autostopul, am dormit în pădurile Germaniei și am scris o carte pe care prietenii o consideră extraordinară, sub cerul luminos al Franței...

Mai mult, acum, șomer fiind, scriu o altă carte, pe care o doresc best-seller fără să-mi pese de ziua de mâine. Pentru că simt o forță extraordinară în mine care mă călăuzește spre un țărm pe care vom poposi împreună, prietenii mei. E adevărat, barca mea, în care v-am adunat pe toți, ia apă multă, are deja o mie de găuri. Dar sunt convins că vom ajunge cu bine la mal...

Sunt ultimul cal din derby-ul de la Ashton, sunt Pharnaces al V-lea din piesă „*Omul și mârțoaga*”. De fapt, sunt mârțoaga la propriu, în acest moment. Dar o mârțoagă ce va deveni cal-înaripat de îndată ce va mânca jăratec. Această convingere absolută mi se trage, poate, de la binecuvântarea patriarhului mormon al Franței.

Ei bine, fiți siguri, adversari ai mei, că știu, pot și vreau să fac tot ceea ce-mi propun. Voiesc să contribui la schimbarea înfățișării acestei republici balcanice.

O doză apreciabilă de moralitate în politică: mereu ne coborâm la exemple – să fie normal ca parlamentarii să-și crească veniturile când cetățenii mor de foame?

Sistem uninominal în două tururi de scrutin la Camera Deputaților și sistem de listă națională la Senat...

Pragul minim de 5% din voturile electorilor pentru intrarea partidelor în Parlament și în Consilii județene și locale...

Responsabilitate ministerială și legea funcționarului public...

Pentru că, mai presus de toate, cred în justiție, cred că republica noastră este un stat de drept, cred că eu, simplu cetățean particular (ex-director), îl câștig în proces pe ministrul meu, un stâlp al statului. Toate acestea le cred pentru că sunt marcat spiritual; sunt unul dintre discipolii-succesori al *Seniorului*.

2.21.11.1997. Geneza 1.3. „Dumnezeu a zis «Să fie lumină!». Și a fost lumină”.

Deși ieri am vărsat o lacrimă pe paginile albe în momentul declanșării *Primelor 200 de zile*¹, după înnegrirea lor cu semnele gândurilor mele, m-am mai liniștit devenind cel dintotdeauna: zâmbitor, bolnav de optimism, încrezător în viață. Așa că m-am putut concentra asupra tehnicii acestei scriituri. Fac parte din zodia peștilor, cu toate binefacerile și nefericirea ce decurge de aici. Sunt în mine doi pești care înoată în direcții diferite: un peștișor de apă dulce, fitofag, blând și naiv, și un rechin care doarme, mereu, dar care este trezit la intervale lungi de timp, înghițind tot ce întâlnește în cale. Dacă ați văzut filmul *Fălci*, cu acel rechin gigantic, vă puteți forma o imagine. Cel care va fi înghițit este deputat și se numește Ulpiu Goldiș. Povestea lui Abel și Cain ilustrează perfect relația noastră.

Acesta este al treilea roman holografic, în sensul larg: fiecare capitol poate fi de sine-stătător, fiecare secvență poate fi mutată într-un alt capitol...

Cele 12 capitole – după modelul *Eclesiastului* – cuprind, fiecare, câte 4 secvențe sau subcapitole care, de data aceasta, au o structură ideatică, multiplă, astfel că temele majore, cum ar fi scrisorile către Isabela, eseurile biblice, ancheta jurnalistică a lui Théo Abado și eseurile politice, se întrepătrund organic în primele trei secvențe ale fiecărui capitol, iar a patra secvență conține extrase din presa centrală și locală – un fel de anexă exemplificatoare a faptelor întâmplate unui lov modern care s-a trezit în mijlocul unui vârtej fără să o caute cu lumânarea.

Mereu, recursul lui Napoleon: „*totul este politică*”. Pentru

sfârșitul celui mai urât secol al istoriei este într-adevăr așa. În spațiul nostru spiritual-balcanic, totul este politică. În urmă cu un an am sărbătorit împreună, dragi prieteni, acea fiestă politică extraordinară, în fața televizoarelor, în acea noapte de 17 spre 18 Noiembrie, la sediul PNȚCD (pe atunci aveam sediu, tocmai fuseserăm în opoziție; acum suntem la putere și nu mai avem), când primele proiecții pe calculator indicau victoria clară a lui *Emil* – alesul nostru.

Am urmărit cu sufletul la gură discursul domnului profesor în fața mulțimilor adunate în Piața Universității și sufletele noastre se umpleau, parcă, de împlinirea istoriei; ne simțeam ca centurionii lui *Scipio* pe ruinele Cartaginei fumegânde, niște aleși ai zeilor, stăpâni ai idealurilor noastre ce aveau să fie împlinite de la sine de Emil.

Și acum, după un an, ce simțim?

Aceeași dezamăgire imensă ca în iarna lui '90, când ne-am trezit, cu violență, după manifestațiile din 28 – 29 Ianuarie... Încotro ne îndreptăm?

Tempo-ul alert al acestui alt roman holografic ar trebui să fie menținut de însemnările zilnice; aparent, este un fel de jurnal de front a cărui piatră de temelie a fost pusă a doua zi după cataclism, adică după demiterea mea. Acest mod de scriitură mă determină să-l termin foarte repede, în vreo 7 – 8 săptămâni, astfel ca să-l pot publica în timpul evenimentelor fierbinți: sunt în proces cu ministrul și vreau să-l înving în justiție pentru a demonstra că se poate avea încredere în statul nostru de drept. Am însă și un mare avantaj: am cel mai bun avocat – decanul baroului cetății noastre. Nu pot să nu fiu malițios: Socrate a fost condamnat la moarte de o democrație.

Jorge Luis Borges a fost demis din postul de director al Bibliotecii Publice din Buenos Aires de către Juan Perón prin anii '49—50 și transferat disciplinar în calitate de administrator al Piețelor marii metropole australe. A considerat cea mai mare umilință, deși, din unghiul nostru de levantini, ar părea o afacere fabuloasă. Pentru un spirit de talia lui Borges, era, evident, o incompatibilitate funciară.

Recent am vorbit cu editoarea mea, a fost încântată când i-am spus de această carte. Aveam nevoie de scandal pentru a-mi lansa romanele holografice. Este un alt pariu nebunesc pe care l-am făcut. Isabela n-a avut curiozitatea să-mi citească vreodată un rând și-mi reproșează pierderea timpului meu cu literatură. Trebuie să mi-o scot din gând...

Și totuși, ce este politică? Doar o metresă de calitate a II-a? Sau mai mult decât atât? Sau și altceva? Ei bine, la aceste întrebări și la altele de genul acestora vom răspunde împreună, secvențial, printre picături și povestioare cu care ne vom delecta împreună, sper, pe parcursul celor vreo 100 de pagini. Pentru că sunt sigur că vă place să jucați cu mine ruleta rusească: aceasta ar fi una dintre definițiile politiciii.

3.22.11.1997. Eclesiastul 7.11. „Înțelepciunea prețuiește cât o moștenire și chiar mai mult pentru cei ce văd soarele”.

Pe la 1314 A.D., Jacques de Molay, marele maestru al *Ordinului Templierilor* (ultimul mare maestru), era dus la rug din porunca regelui Franței, Philippe al IV-lea cel Frumos, în cetatea Vienne, în urma unui proces ținut la limita legalității inchizitoriale și având girul Papei Clement al V-lea, un protejat al regelui. Înainte de aprinderea rugului, Jacques de Molay a retractat toate acuzațiile pe care le recunoscuse sub tortură și a pronunțat un blestem ce avea să se împlinească mai rapid decât se așteptau contemporanii săi. Într-adevăr, după câteva luni, Philippe le Bel se stinge, în chinuri groaznice, lăsând moștenire o Franță în agonie, murindu-i cei trei fii, stingându-i-se dinastia și urmând un război lung și pustiitor de mai bine de un secol. Într-adevăr, după puțin timp de la execuția lui Jacques de Molay, Papa Clement al V-lea murea subit și el, deschizând schisma bisericii latine între Roma și Avignon. Urmașii spirituali ai Marelui Maestru, refugiați în Scoția, aveau să pună bazele celei mai importante ramuri a francmasoneriei.

Mi-am amintit de această întâmplare pentru că mi se pare simbolică pentru a explica ce-nseamnă iertarea creștină. Vă amintiți, cu siguranță, că se spune că atunci când un dușman îți dă o palmă trebuie să întorci și celălalt obraz. Se spune în Noul Testament dar, cum Biblia trebuie interpretată în întregul său și cum, prin exemple multiple, toate bisericile creștine au preluat această versiune, eu nu pot decât să o continui: într-adevăr întorci și celălalt obraz pentru a verifica insolența celui care te-a palmuit, și dacă îndrăznește și a doua oară, nu mai are nicio șansă mai bine de zece secole. Iubirea ta creștină îi purifică sufletul (și trupul, care este mai puțin important) prin rugul aprins, având grijă să nu lase pe suprafața Pământului șapte generații din neamul acela perfid.

Diferența dintre iubire și ură nu există. Este ca un curent

alternativ care își schimbă semnul, mereu, la circulația printr-o rețea. Iubire creștină înseamnă, în același timp, și pedeapsă creștină. Iar pedeapsa creștină o cunoaștem bine. Este încercarea de salvare a sufletelor după o baie de flăcări. Ura creștină nu există pentru că iubirea o cuprinde integral. Un adevărat creștin este ca femela-scorpion, care, după consumarea ritualului împerecherii, își devorează masculul, purtându-i, însă, moștenirea genetică și reproducând o societate dură ca cea în care trăim, noi, aici și acum.

Așa că fiți siguri, dragii mei prieteni deputați, vicepreședinți de *Consiliu*, subprefecți, președinți de *Cameră*, consilieri, politicieni de toate culorile, nu veți scăpa 1.000 de ani de iubirea mea creștin-democrată. M-ați sacrificat fără să am nicio vină, numai din teamă de a nu vă lua locul. Nu m-am gândit niciodată să vă concurez la vreuna din funcții, dar, acum, nu mai putem merge în aceeași direcție. Ați încercat să mă asasinați moral și veți da socoteală: la fel ca Philippe le Bel și Clement al V-lea.

În Ungaria, lucrând noaptea într-o fabrică de pâine – scoteam din cuptor câte 6 pâini cu lopata brutarului – m-am convins că iadul este fierbinte, uscat și îmbibat de fum înecăcios. Veneam dimineața în lagărul de refugiați și beam câte trei pahare mari de apă rece cu esență de lămâie. Slăbisem, îngrijorător. Mi s-a prezis că nu mai am mult de trăit. Din fericire, după vreo cinci săptămâni, am fost concediat.

Poate că, și acum, nu am fost concediat degeaba. Trebuia să scriu această carte, trebuia să strig din vârful piramidei puterii că ceva nu merge, că nu se poate construi nimic durabil fără o doză minimă de onoare pentru fiecare dintre noi – subiecții scenei politice. Mișelia dusă la rangul de metodă eficientă în luptă politică, lovitura de cuțit aplicată pe la spate într-un prieten naiv, nu pot duce la nimic bun pentru că, până la urmă, și acel prieten naiv ce tinde spre prostie se trezește și atunci nu mai există scăpare pentru conjurați...

Miercuri, 29.10.1997. Cotidianul Datina

Totuși, pentru cine este incomod directorul de la Mediu?

— Domnule director Alexandru Popescu, dacă ar fi să dăm crezare unui post de radio local, nu mai sunteți director la Agenția de Protecție a Mediului.

— Deocamdată continui să fiu, în ciuda „prietenilor” noștri comuni. E adevărat că eu am spioni în cadrul ministerului de resort și știu că în foarte scurt timp va veni ordinul de destituire a mea de pe

acest post. Oficial, însă, nu există nimic.

— Deci mai rezistați câteva zile?

— Sper.

— După care?

— Voi acționa potrivit legilor în vigoare.

— În instanță, bănuiesc. Mai întâi haideți să lămurim o chestiune: ce vi se impută?

— Când ești incomod nici nu trebuie să ți se împute ceva. Cazul *Datinii* este cel mai edificator. Dar cel mai bine ar fi să așteptăm ordinul de destituire, care este nul de drept. Pentru că domnul ministru a făcut o imensă eroare, care o să îl coste. Cu siguranță că nu s-a uitat când a semnat ordinul de destituire a mea cu nr. 851 din 10.10.1997, ordin care face referire la un act de constatare înregistrat la minister în 14.10.1997. Înseamnă că dl. ministru știa că urma să apară acel act de constatare înregistrat cu acea dată.

— Puteți să-i înțelegeți și pe miniștri. Și ei mai pot semna ca primarii.

— Se prea poate, nu vă contrazic.

— Totuși, cineva este interesat de postul de director la Mediu, ori ați incomodat niște mărimi și acum trebuie să trageți ponoasele?

— Dacă am împărți aur, dacă am concesiona terenuri pentru petrol, ar fi explicabil. Nici salariile n-ar tenta aici. Totuși, niște explicații ar exista. Foarte multe unități economice au nevoie de autorizație de mediu, iar pentru a o obține trebuie să fie în legalitate și nu întotdeauna sunt. Pe de altă parte, există câteva benzinării amplasate pe malul Dunării și care, în mod normal, nu trebuiau să primească aceste autorizații, dar au primit.

— Înainte sau după venirea dvs?

— Înainte, de la biroul de „reglementări”. Există apoi suficiente unități economice care, printr-o serie de culoare, iarăși au primit autorizații, bineînțeles parte din acestea patronate, în mod indirect, de niște persoane importante...

— Și cu foarte mulți bani...

— Da, și cu foarte multe corelații în București. Dar să nu intrăm în detalii până nu avem probe. Obligația mea era, dacă tot s-a votatschimb area, să încerc să fac ordine în instituție.

— Și, până să faceți, v-o fac ei. Iar dumneavoastră, neorientat „politic”, vă porniți să faceți ordine întâi în biroul „reglementări”,

unde, între alți salariați, se află și soția unui consilier guvernamental.

— Recunosc că de aici am pornit, pentru că semnalele cu privire la unele necazuri către acest birou duceau.

— Și iată unde ați ajuns. À-propos, cine spunea că *„legile sunt pânze de păianjen prin care trec muștele mari și se prind cele mici”*?

— Malraux.

— Vă mulțumesc pentru informații și... fruntea sus!

Florin Andrița.

P.S. Aflu că ieri, 28 octombrie, domnul Dragoș Ispirescu, șef birou „reglementări”, a venit la domnul director Popescu cu autorizația de mediu nr. 2 din 17.06.1997 pentru a o contrasemna, după ce, în prealabil, autorizația fusese semnată de contabilul-șef și de către domnul Ispirescu, deși directorul se afla pe funcție. Dar pentru Ministerul Mediului aceasta nu constituie o ilegalitate, ci un act normal. Coincidența face ca domnul Ispirescu să fie propus pentru funcția de director interimar.

4.23.11.1997. *Revista presei ateniene – Pitagora: „Legiuitorul! Nu lăsa oamenilor de stat timpul să se deprindă cu puterea și onorurile!”*

Revista de Sud-Vest – Noiembrie. 1996.

Editorial.

Emil.

La sfârșitul lunii august 1994 așteptam comunicarea rezultatului la un examen de specialitate la parterul Facultății de Geologie – Geografie din București.

Se deschide ușa de la Geologie pe care ies Victor Ciorbea și Emil Constantinescu care zăbovesc puțin, povestind aprins.

Mă holbez și parcă nu-mi vine să cred. Este chiar Emil? A.P.

* * *

„Deși aparențele sunt destul de neconvingătoare, n-am renunțat la ideea că România se îndreaptă, încet, dar sigur, spre normalitate. Nimic din ceea ce se întâmplă astăzi nu ne-ar îndreptăți să tragem această concluzie, dar speranța pe care n-am abandonat-o niciodată și intenția poporului român, însoțită de degetul lui Dumnezeu care intervine din când în când în istoria unui popor nenorocit, mă îndreptățesc să cred că ne vom scutura de mizerie, de catastrofele cu care se confruntă țara și că mergem spre bine...”

Corneliu Coposu.

Revoluția de catifea? A doua revoluție? Sfârșitul eternității?

Începutul normalității? Sau Emil? A.P.

Îmi observă privirea și-mi zâmbeste. Fac câțiva pași și întreb, inutil și stânjenit, „domnul Emil Constantinescu?”. Îmi întinde mâna însoțită de același zâmbet devenit clasic. În schimb, Victor Ciorbea rămâne sobru și reținut. Îl invit la Turnu-Severin în calitate pe care o aveam pe atunci (vicepreședinte al PNȚCD Mehedinți). Îmi promite că o va face. Ei doi ies din clădirea Universității. Eu rămân reflectând la această întâmplare.

Acum, la mai bine de doi ani de la acel moment, toată această evoluție spre bine a țării noastre este materializată de un spirit tutelar pe care mi-ar plăcea să-l numesc *Emil*. A.P.

* * *

„Noi vom sprijini toate inițiativele de natură democratică și reformatoare. Ceea ce nu înseamnă, Doamne ferește, că vom fi, măcar un ceas, un ziar al puterii”.

Sorin Roșca-Stănescu.

Director al ziarului *Ziua*.

Editorial.

Sfârșitul eternității.

Într-o celebră nuvelă S.F., Isaac Asimov, doctor în biochimie și profesor la Universitatea Columbia din New York, descria, în stilul său inegalabil, prăbușirea unei ideocrații imuabile, eterne, prin puterea celor trei valori fundamentale ale Greciei antice: adevărul, binele, frumosul, precum și prin puterea dragostei, o valoare pe care creștinismul ne-a impregnat-o fiecăruia dintre noi...

În noaptea de 3 spre 4 noiembrie, la o secție de votare fiind, am avut o revelație. Am fost convins, atunci, că domnul Ion Iliescu va fi, din 18.11.1996, senator de București. Această convingere mi se întărește pe măsura scurgerii timpului.

Dar pentru că spațiul tipografic pentru editorialul meu este limitat, voi încerca să fiu lapidar, punctând câteva tendințe asupra viitorului.

Pornesc de la premiza că domnul Emil Constantinescu trebuie să fie președintele *Republicii*. Sunt convins de această evoluție pentru că *Dumnezeu* nu este pedeserist.

Iată câteva dintre ideile pe care aș vrea să le comentăm împreună, dragi prieteni cititori, pe parcursul numerelor viitoare ale *Revistei de Sud-Vest*:

Hopliți și persani; Depedeserizarea; Forma de stat: Republica Parlamentară;

** * * Reforma electorală; CDR – o evoluție graduală spre coaliție PNȚCD-PNL; Vue de droite versus vue de gauche; PRM contra PUNR; PS, PSM, Roman 2000; Adrian Năstase contra Marțian Dan sau sfârșitul PDSR-ului etc.*

La Termopile, un grup de 300 de hopliți spartani au ținut piept unor forțe persane imense; au fost, totuși, învinși, printr-o trădare. Morala este că noi, cei de azi, învingătorii, ne considerăm niște spartani care au învins la Termopile, dar întindem o mână prietenoasă învinșilor noștri, persanii, acceptându-i în cetatea noastră, cu condiția să respecte regulile democrației care ne guvernează. Pe împăratul lor, însă, îl vom exila într-o insulă îmbelșugată...

Pentru a ieși din arenă politică!

Iar pentru noi, învingătorii, va rămâne sugestia lui *Pitagora*: „*Legiuitorule! Nu lăsa oamenilor de stat timpul să se deprindă cu puterea și onorurile!*”

** * **

Cu siguranță că istoria se repetă. Când Dumnezeu l-a exilat pe *Adam* (împreună cu *Eva*) din rai, cu siguranță că a dorit să-i dea un alt statut fiului său spiritual decât acela de asistat care-l avusese acolo. Este o reacție omenească aceea de împotrivire la o directivă ce pare a fi impusă.

Adrian Păunescu a avut dreptate când se referea la „pedeserizarea” României. Rezultatul a fost contrar celui așteptat. Aproape toți oamenii directorilor pedeseriști au votat împotriva superiorilor lor ierarhici.

Iubesc enorm un animal: „*catârul*”. Probabil că toți îl iubim.

Domnul Adrian Năstase este un antitalent psihologic. Nu știu din ce motiv mi-l imaginez pe împăratul roman *Tiberius* cu chipul și înfățișarea domnului Adrian Năstase. O fi vreo reîncarnare?

*Informația Mehedințiului – Noiembrie. 1997. – * * **

În decurs de numai două săptămâni, Alexandru Popescu a fost destituit de două ori.

După cum se știe, în urmă cu câțiva timp directorul Agenției de Protecție a Mediului, dl. Alexandru Popescu, a fost victima unui scandal de proporții încheiat cu destituirea sa. Asupra deciziei s-a revenit ulterior pentru a se preveni o contestație în justiție și chiar un scandal

politic.

Așa a fost atunci, pentru că acum suntem în măsură să vă informăm că ministrul Ioan Crișan a semnat al doilea ordin de destituire. Dl. Popescu crede că opera aparține de fapt unui consilier guvernamental, care dorește să-și impună în teritoriu, prin fel de fel de subterfugii, o politică proprie de cadre.

* * *

Secretariatul M.S. Regelui

22. Decembrie.1992.

Stimate Domnule Popescu.

Mă simt onorată să vă înștiințez că Majestatea Sa Regele a primit scrisoarea Dvs. din 7 Octombrie a.c. pe care a citit-o cu interes și mi-a dat însărcinarea de a vă mulțumi atât pentru scrisoare, cât și pentru manuscrisul în limba franceză.

Majestatea Sa Regele nu a uitat niciun moment legământul pe care, ca Rege, l-a făcut în fața lui Dumnezeu și a poporului român de a sluji binele Patriei. De aceea va face tot ce-i stă în putință pentru readucerea libertății adevărate în țara noastră.

Mulțumindu-vă, încă o dată, vă rog să primiți, Stimate Domnule Popescu, odată cu cele mai calde urări pentru Crăciun și Anul Nou, expresia deosebitei considerațiuni a Secretariatului Casei Regale.

ss. Raluca Sandu

II. DESPRE NECESITATEA INCHIZIȚIEI

1.24.11.1997. „A căuta adevărul și a-l spune așa cum îl gândești nu poate fi niciodată o crimă. Nimeni nu trebuie silit să aibă o anumită convingere. Convingerea e liberă”.

Scrisoarea I (pentru un înalt ierarh)

Între Père Joseph și Miguel șervet

În urmă cu mai bine de un an, autorul acestor eseuri politice se gândise să alcătuiască a treia carte a sa... două romane holografice, nepublicate încă: *Dincolo de Styx*, roman de sertar, din 1988, și *Călare pe Tsunami*, din 1991, roman de călătorii scris la Versailles – dar, probabil că nu venise, încă, vremea...

Și iată că, de curând, a venit o provocare ce a stimulat, în sfârșit, această întreprindere.

Probabil că Dumnezeu nu a fost psiholog atunci când i-a impus lui Adam (și Evei) interdicția de a consuma „fructul oprit” sau, ceea ce este mai posibil, a vrut să-l exileze (împreună cu Eva) din Paradis, dar

a preferat o formă indirectă, subtilă. Deci, în acest mod de interpretare, putem concluziona că Dumnezeu a fost perfid, pentru că, în nemărginită-i înțelepciune, era convins că Adam, făcut după chipul și asemănarea sa, va încălca interdicția.

Pe alt plan, consecința acestui mod de interpretare este evidentă: orice zid al Berlinului va fi, cu siguranță, dărâmat, orice canon va fi contestat, orice autoritate va fi pusă sub semnul întrebării, orice ierarh va fi răsturnat și înlocuit cu atacatorul său.

O altă consecință logică: *necesitatea Inchiziției*.

Acest fapt presupune ridicarea ștachetei și concentrarea și coagularea nemulțumirilor spre acest fericit paratrăsnet social, politic, științific și, dacă vreți, stimate ierarh, și religios (în sensul larg de mamă a tuturor activităților intelectuale), *Inchiziția*.

Desigur, orice inchizitor ar trebui să se știe că el este doar o unealtă, ce are un mandat limitat, numai că, din nefericire, cei mai mulți au murit în post fără să-și facă probleme de conștiință.

Mai mult, cei mulți mai inchizitori (doar în Evul Mediu) au avut o pregătire deosebită: au fost doctori în teologie.

Este, deja, un lucru constatat că un om, cu cât are o pregătire mai înaltă în planul minții, cu atât este mai dezumanizat. Aș vrea să nu fiu interpretat greșit: mă gândeam doar la Torquemada.

Am impresia că am lungit-o prea mult, prea-iubitul meu ierarh (dar o voi mai face) și nu v-am povestit de ce mi-am luat și libertatea să vă scriu.

Pentru că v-am admirat mult (continui să o fac) și nu aș dori să fiu dezamăgit.

Pentru că alcătuirea sufletului meu complicat presupune doze variabile din Père Joseph și Miguel șervet. Astfel, încerc să fiu un politician din ce în ce mai cinic (și reușesc deseori), dar sunt apucat, uneori, de procese de conștiință, care mă determină să-mi descarc angoasele pe paginile albe.

Și acum, ceva foarte concret:

Cum de v-ați gândit că niște articolașe de ziar cu tentă critică la epigonii din cadrul actualei guvernări ar putea avea vreun efect acum, în democrația noastră? M-aș fi bucurat dacă mi-ați fi sugerat această în urmă cu 10 ani, pe vremea *Marelui Tiran* (dar atunci nu ne cunoșteam). Ei bine, eu am făcut-o atunci, cu trei ani de consecințe. Sau poate ați vrut să satisfaceți orgoliile unor piticoți politicieni

contestatari? În acest caz mă pregătesc să devin un alt Torquemada.

Și să ne cufundăm puțin în acest prezent, ce reprezintă acum, acest „*partid majoritar*”?

Pentru mine este doar o amintire.

Și acest prezidențialist ce va fi în scurt timp senator și care este poreclit (sau nu?) *Ilici*?

Un fel de *Barnave* fără consecințe majore asupra istoriei noastre sau un micuț *Cain* ce se cramponează pe un ogor prea obosit pentru el.

Dar, pentru că m-ați provocat, voi continua: despre *Abel* și *Cain*, despre *Clasa politică*, despre *Reformă*.

Notă:

Père Joseph – eminența cenușie a cardinalului Richelieu.

Miguel șervet – medic spaniol arestat și condamnat la ardere pe rug din ordinul lui Jean Calvin, în Geneva protestantă, devenind astfel un simbol al libertății de conștiință.

Acest eseu a apărut în august 1996 în *Gazeta de Severin*; a fost reluat în *Revistă de Sud-Vest* pentru că este baza celorlalte eseuri. Deși predicția s-a împlinit (dl. *Iliescu* este senator), autorul nu dorește să fie o *Casandră*.

2.25.11.1997. Eclesiastul 11.9.: *„Bucură-te tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema la judecată Dumnezeu”*.

Cotidianul Datina.

„Unii ajung să se înțeleagă perfect când e vorba de împărțirea tronului”.

Domnule Alexandru Popescu, cu câteva zile în urmă mai erați director al Agenției pentru Protecția Mediului. Demiterea n-a mai fost o surpriză pentru dumneavoastră, o așteptați. Cineva v-a „ajutat” să nu mai fiți director?

Același „prieten” comun căruia cândva i-am spus mandarinul. Este vorba despre același consilier guvernamental care își folosește prietenia cu unii lideri PNȚCD Mehedinți în scopuri „mărețe”. Nu intru în amănunte, le-am oferit la timpul potrivit, altceva surprinde, anume modul în care unii ajung să se înțeleagă perfect când e vorba de împărțirea tortului. Numai că nu observă cum se cufundă în frișcă, le acoperă ochii și nu mai văd realitatea cotidiană. Așa a început și PDSR-ul în 1992. Ghinionul domnului *Iliescu* a fost că... n-a fost o mână

suficient de forțe, așa cum se întâmplă și acum în PNȚCD. Zic de aceea că până la urmă nu se poate că pe termen lung să se meargă la infinit cu șmecherii și scamatorii.

— Am divagat puțin. Debarcarea dvs. s-a preconizat a fi spre vară...

— Da, în luna august, a doua oară în octombrie.

— Și a treia a reușit. Ce spune dl. ministru Crișan în adresa de demitere?

— Domnul ministru a copiat din ordinul din octombrie și a mai adăugat un codicil. Bineînțeles că îl voi acționa în instanță, unde sper să câștig. În acest caz, „prietenii” nu mi-au făcut decât bine, în sensul că îmi măresc cota de popularitate. Pentru că sunt optimist în privința procesului, am încredere în justiția română.

— Să revenim la motive...

— Trebuie să remarc, e drept, cu puțină malițiozitate, că ministrul Mediului este un om cu o coloană vertebrală de cauciuc dacă își pune semnătura pe o adresă care abundă în inexactități. Îmi place stilul domnului Băsescu, tot PD-ist ca și ministrul Crișan, iar în munca mea am încercat să preiau modul de lucru al domniei sale, dar... Domnul ministru Crișan nu a schimbat nimic în minister. Ba nu, o singură persoană, or, cu asemenea mentalitate, toate vor merge ca până acum.

— Domnule ex-director, dacă ar fi să găsiți un punct de plecare pentru câte se întâmplă azi în România, unde l-ați căuta?

— În planul moralității. Eu am totuși credința că linia lui Corneliu Coposu este necesară și în planul politicii. Din nefericire, trebuie să constat, cu regret, că și în conducerea PNȚCD de la București s-a cam uitat de linia Corneliu Coposu.

— Să revenim la demiterea dvs...

— Mi se pare normal ca orice acuză să fie verificată și bazată pe niște documente. Or, așa ceva nu s-a întâmplat în Mehedinți. Eu zic că pe timpul desfășurării procesului voi demonta fiecare cap de acuzare.

— Ce nu trebuia să faceți pentru a fi și azi director la Agenția de Protecție a Mediului?

— În primul rând, *trebuia* să nu mă prezint la concurs, apoi să nu încerc vreo schimbare, să las lucrurile să fi mers de la sine, în virtutea inerției.

— Ați rezistat totuși vreo șase luni. De ce așa mult?

— Am făcut prinsoare cu cineva din PNȚCD că voi rezista cel puțin 3 luni și o zi, când acea persoană nu-mi dădea decât două luni. Am câștigat eu. Am insolența să cred că voi câștiga și acest proces și voi reveni pe post, după care mă voi transfera la Colegiul Universitar. Pentru că vreau să plec când vreau eu, nu când vrea un ministru mai mult sau mai puțin competent, prost sfătuit de unii de pe la noi.

— Sunteți și secretar general al PNȚCD Mehedinți, iar în urma valurilor pe care le-ați făcut, slabe speranțe să mai prindeți vreo funcție în partid.

— Slabe, într-adevăr, pentru că cei care s-au ocupat de mine au vrut mai întâi să mă „asasineze” moral, pentru a nu mai emite vreo pretenție în vreo funcție. De fapt, nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva, dar poate mă voi răzgândi până la conferința județeană.

Florin Andrița

3.26.11.1997. Ecclesiastul 9.11.: „... toate atârnă de vreme și de împrejurări”.

Februarie, 1997 – *Revista de Sud-Vest*

Editorial.

Moștenirea Seniorului

Motto: „La umbra unui stejar bătrân nu crește iarba”.

Brâncuși către Rodin.

I. Preliminarii

Fiecare dintre noi, cei de azi, ne regăsim de-o parte sau de alta a unei baricade imaginare ce se află în sufletele noastre, fiecare dintre noi, cei de după 17 Noiembrie 1996, ne reportăm voit sau nu, la acel spirit imens ce planează, protector, asupra României; trăim la umbra Seniorului.

Noi, cei de azi, care am votat schimbarea și l-am ales pe discipolul Seniorului la prezidenția Republicii, suntem clasificați în câteva categorii și interpretăm diferit moștenirea sa. Sensul acestui eseu este de a clarifica, sau măcar de a stimula dezbaterea asupra câtorva dintre ideile-forță ale testamentului politic al marelui dispărut...

Noi, cei de azi („am pornit împreună, continuăm împreună”), nu putem decât să apreciem aceasta aserțiune a domnului Ion Iliescu care admiră sinceritatea și franchețea Seniorului referitoare la problema monarhiei constituționale, cu atât mai mult cu cât opinia sa tranșantă părea a avea impact redus asupra populației.

Noi, cei de azi, care am fost alături, sufletește, de marele împușcat de care mulți dintre noi s-au lepădat formal, ne simțim în bătaia vântului istoriei. Și, chiar dacă noi înșine am duce-o foarte bine, nu mai poate fi același lucru, pentru că, atunci, pe vremuri, doar noi o duceam bine, doar noi nu stăm la cozi și primeam totul acasă, doar noi, după terminarea facultăților, așteptam liniștiți pensia, în această imensă paranteză existențială necerându-ni-se decât ascultare, obediență.

Diavolul i-a spus lui Faust: „*oprește-te!*”

Ei bine, aceasta a fost societatea pe care noi, cei câțiva de azi, o idolatrizam; și până la urmă stagnarea înseamnă osificare, împietrire, dematerializare și, cu timpul, mit. Noi înșine suntem doar o amintire, nu mai contăm pe scena istoriei...

Dar ceilalți?

Martie 1997.

În umbra lui Corneliu Coposu

Interviu cu dl. Alexandru Popescu, secretar genral al PNȚCD Mehedinți.

— Domnule Alexandru Popescu, știu că identificați în Corneliu Coposu un model de conduită morală și politică.

— Fiecare dintre noi, cei de azi, ce ne regăsim pe de o parte sau de alta a unei baricade imaginare ce se află în sufletele noastre, asupra României. Trăim în umbra Seniorului. Iuliu Maniu și Corneliu Coposu au fost, printre pușinii oameni politici ai României, niște giganți.

— Care e starea de spirit în PNȚCD?

— S-a creat impresia că PNȚCD are o conducere colectivă și, într-o anumită măsură, aceasta este realitatea. Seniorul, la vremea sa, superviza strategia partidului și marile sale orientări, dar nu se amestecă în detalii. Modul acesta de conducere este unul dintre marile avantaje ale PNȚCD. Totuși, la Congresul al III-lea al partidului, va trebui să se reformeze profund pentru a obține acea flexibilitate adaptată noilor realități, precum și pentru o coeziune îmbunătățită între Centru și organizațiile județene.

4.29.11.1997. *Oare de ce am revenit din Franța?*

(Scrisoare deschisă pentru domnul Emil Constantinescu)

Stimate Domnule Președinte.

Am avut plăcerea să ne întâlnim în holul Facultății de Geologie din București, la sfârșitul lui august 1994. Ieșeați, împreună cu dl.

Victor Ciorbea, de la *Mineralogie*. V-am văzut, v-am zâmbit, Domnia Voastră mi-a răspuns, de asemenea, printr-un zâmbet, m-am apropiat, v-am salutat, mi-ați întins mâna... V-am invitat la Turnu-Severin și ați acceptat. Pe-atunci eu eram vicepreședinte al PNȚCD Mehedinți, iar Domnia Voastră erați președinte al *Convenției Democratice*; eu eram profesor de geografie la Liceul „Traian” și proaspăt doctorand în hidrologie și protecția mediului, participând la un examen didactic la Universitatea din București, iar Dumneavoastră erați profesor universitar și rector.

După acea scurtă conversație, m-ați făcut fericit. Am adus cu mine, la Severin, mesajul de speranță pe care mi l-ați transmis prin acel zâmbet cald, prin acea strângere de mână, prin acele cuvinte convingătoare și prin acea privire senină.

Dar e mult de atunci. Am avut șansa să trăiesc, până în aceste clipe când vă scriu, câteva experiențe-limită.

Mi-am permis să o fac dând curs sugestiei Dumneavoastră din 28.11.1997, când, la Conferința de presă, ați afirmat că oricine poate să vă scrie și că cei care se simt nedreptățiți trebuie să se adreseze justiției și vor câștiga, cu siguranță. Ei bine, unul din motivele pentru care vă scriu este faptul că sunt în proces cu dl. Ioan Crișan – ministru al Mediului – care m-a demis, abuziv, din postul de director al Agenției de Protecție a Mediului Turnu-Severin. Vom demonstra la proces, avocatul meu și cu mine, nevinovăția mea și abuzul săvârșit de către dl. Ioan Crișan. Veți putea urmări în presă desfășurarea procesului. Dar nu aceasta este problema, ci cărdășia dintre un grup de țărâniști locali, coordonați de către dl. deputat Ulpiu Goldiș, președinte al PNȚCD Mehedinți, și dl. Virgil Mandreș, vicepreședinte al *Consiliului Județean Mehedinți*, împreună cu dl. Consilier guvernamental – din clanul domnului Ion Iliescu.

Acum, la mai bine de trei ani de când ne-am cunoscut, eu am devenit *șomer*, deși sunt în faza terminală a doctoratului meu, pentru că un „complot al vrăjitoarelor” a dorit aceasta. E adevărat, sunt un șomer ilustru și o mare speranță. Am intrat în mijlocul acestui vârtej fără să o doresc, dar, acum, nu mai pot să uit și să iert „asasinatul moral” la care m-au supus câțiva dintre colegii mei de partid.

De câteva săptămâni am înțeles mai bine semnificația „*Mioriței*” și a *poveștii lui Abel și Cain*.

Dar nu vă scriu pentru a vă ruga să mă ajutați, pentru că nici nu

puteți, conform limitelor Constituției – și este bine așa – doar justiția este cea care dă verdictul și eu am deplină încredere că voi câștiga împotriva acestui ministru incompetent care este dl. Ioan Crișan; vă scriu pentru a vă ruga să reflectați, în timpul extrem de limitat pe care-l aveți, asupra destinului poporului nostru la cumpăna dintre secole și a încerca să cârmiți corabia României spre largul oceanului, evitând stâncile care o mai amenință, încă. Sunt convins că doriți, dar va trebui să găsiți și metodele eficace, în scurt timp, pentru că mai aveți doar trei ani de mandat.

Veți începe, desigur, această autoanaliză de la întrebarea dacă veți mai candida sau nu pentru un alt mandat. Cred că, în profunzimea sufletului Domniei Voastre, nutriți speranța să obțineți și un al doilea mandat. În acest caz, fie veți schimba legea electorală, fie veți candida independent. Apoi, în al doilea mandat, veți propune, poate, Republica Parlamentară, unde președintele va fi ales pentru un singur mandat de 6 ani, de către Parlament, și unde va avea doar un rol reprezentativ, șeful executivului fiind primul-ministru, în conformitate cu tradiția noastră.

Desigur, aceasta ar presupune o reformă electorală radicală: introducerea sistemului uninominal pentru Camera Deputaților într-un singur tur de scrutin, după modelul englez, pentru 300 de circumscripții electorale, și nu în două tururi de scrutin. România va avea nevoie de guverne puternice foarimate doar din membrii unui singur partid. Președintele partidului de guvernământ va fi în același timp și prim-ministru. De asemenea, România va avea o opoziție puternică, care este foarte necesară. Membrii Senatului vor putea fi aleși în sistem de listă națională cu un prag electoral de 5%. Asta ar presupune că seniorii partidelor și-ar găsi locul în *Senat*, având o retragere onorabilă din viața politică și, în același timp, neputând bloca, prin hiperconservatorismul lor, o adaptare din mers a „clasei politice” la doleanțele electorilor.

Sunt extrem de nemulțumit de evoluția PNTCD după dispariția *Seniorului* nostru. Tare mă tem că acest partid, la alegerile naționale din anul 2000, dacă nu va dispărea, va deveni un pimeu politic.

Mă bucur că strigătul meu de mânie la adresa actualei linii politice a PNTCD nu s-a materializat în aceste pagini. Mă bucur că am reușit să fiu moderat. Știu că sunteți de acord cu mine: este cumplit să fii străpuns cu pumnalul pe la spate de către cei pe care-i crezi

prieteni.

De aceea mă-ntreb, uneori, de ce am revenit din Franța?

Poate pentru că am jurat, la Domul Invalizilor, într-o după-amiază de 28 Martie 1992, în fața mormântului lui Napoleon, că voi contribui la schimbarea înfățișării spațiului nostru geografic, în bine, în sensul consolidării democrației.

Poate pentru că, deși un paradis terestru pentru mine, Franța nu este, totuși, a mea; am ajuns acolo la o vârstă prea înaintată.

Poate pentru că destinul mi-a dictat că trebuia să fiu prezent la moartea mamei mele, aici, în această țară pe care o iubim imens...

Și poate pentru că aici este lupta mea, pentru că, până la urmă, pentru mine, această țară înseamnă oamenii săi de o diversitate genetică incredibilă. Acum sunt convins că au dreptate chinezii cu zodiacul lor. Fiecare dintre noi suntem niște copaci mai mult sau mai puțin falnici. Cu siguranță că avem rădăcini adânci, înfipite în acest pământ. De aceea, poate, e greu să fim transplantați pe malul Atlanticului.

Dacă nu v-am plictisit prea tare, poate că vă voi mai scrie.

Din fericire, trăim într-o democrație...

Al dumneavoastră, cu prietenie.

Alexandru Popescu doctorand în hidrologie, secretar general al PNȚCD Mehedinți, *somer*

III. SAMBA

1.30.11.1997. „*Poți avea totul când ai ceva de dat în schimb*”.

Mihail Manoilescu

Corelații ale reformei electorale – Martie 1997 – 1 – — De ce este necesară o reformă a statutului PNȚCD?

La prima vedere, răspunsul la această întrebare ar trebui să fie pur tehnic, formulat impecabil de către un jurist de profesie.

Totuși, el va fi diferit, pentru că semnificația sa este mult mai profundă, mai umană și ține de acele resorturi interioare ale celui care are vocație pentru arta politicii. Ați văzut vreodată un mare romancier care este critic literar de profesie? Este o imposibilitate. Ei bine, acesta trebuie să fie spiritul noului statut al PNȚCD – înaripat pentru cei exilați, poetic pentru cei sensibili, precis pentru cei rigizi, lapidar pentru cei grăbiți, într-un cuvânt... inspirat.

Dar nu are sens să vorbim despre cum ar trebui să fie noul *statut*; va trebui doar să-l scriem, încet, cu calm, pe parcursul a doi-trei

ani, până în preajma celui de-al III-lea Congres.

Dar nu am răspuns la întrebare. Să încerc s-o fac, acum.

Va trebui să pornim cu explicațiile imaginându-se viitorul apropiat, spre orizontul anului 2000 și să revenim, apoi, în prezent, pentru ca modelul nostru teoretic imaginat să se plieze pe acel viitor. Până acum această metodă nu a dat greș...

— 2 – Să pornim de la următoarele trei elemente de legătură între sensul evoluției statului și răspunsul dat de PNȚCD așteptărilor electorilor noștri: scopul, termenele și responsabilitățile noastre.

— Scopul nostru este puterea politică; cucerirea și menținerea ei cât mai mult timp posibil, dar trebuie să subliniem un anume aspect pe care nu vom înceta niciodată să-l repetăm: nu puterea în sine, ci puterea ca mijloc pentru a schimba înfățișarea acestei țări nefericite, în bine, adică în avantajul majorității electorilor. Și, pentru că trăim cufundați în metode și nu în scopuri, vom dezbate pe larg tehnicile de cucerire a puterii prin intermediul unui sistem electoral cât mai potrivit mentalității noastre latine.

— Termenele noastre pornesc de la un moment *Zero* din viitorul apropiat (probabil *Mai* sau *Iunie 2000*, când vor avea loc viitoarele alegeri naționale) și se ramifică spre trecut (adică spre momentul când gândim aceste modele) și spre primul deceniu al secolului viitor. Ne vom referi doar la corelarea a trei momente importante: anticiparea datei viitoarelor alegeri parlamentare, a datei *Congresului al III-lea*, precum și a datei aprobării noului *Statut al PNȚCD*.

— Responsabilitățile noastre de autori ai noului *statut* sunt imense și pentru faptul că cea mai mare parte a „baronilor” PNȚCD sunt extrem de ocupați cu responsabilitățile guvernamentale de care va depinde (în plan economic, în primul rând) și creșterea forței noastre.

— Trebuie să amintim, cu teamă, că Winston Churchill a câștigat războiul dar a pierdut alegerile. Noi, însă, suntem obligați de istorie să câștigăm alegerile din anul 2000...

— 3 – În succinta noastră analiză va trebui să pornim de la ansamblu spre detalii pentru a le reuni, apoi, cu convingerea că se vor îmbina perfect, în ceea ce va însemna armonia legislativă a statului nostru.

Să considerăm două modele de alegeri legislative:

A. Camera cu 300 de deputați aleși după sistemul uninominal în

două tururi de scrutin și

B. Senatul cu 100 de senatori aleși în sistem de listă națională la care s-ar adăuga reprezentanții minorităților naționale;

sau:

A. Camera cu 300 de deputați aleși după sistemul de listă națională și

B. Senatul cu 100 de senatori aleși după sistemul uninominal în două tururi de scrutin la care s-ar adăuga reprezentanții minorităților naționale.

Nu comentez decât prima variantă, acum.

Aceasta are avantajul că produce o majoritate clară cu atât mai mult cu cât pragul de 5% va trebui să fie aplicat pentru admiterea atât în Parlament, cât și în Consiliile Județene și Locale (pentru sistemul de listă), și să permită intrarea în turul al II-lea doar a primilor doi clasai la primul tur, dar care fac parte din partide ce au depășit acest prag.

S-ar crea astfel o clasă politică puternică, stabilă și responsabilă.

Sistemul uninominal în două tururi de scrutin pentru Camera Deputaților este, probabil, sistemul ideal pentru sufletul nostru latin.

Totuși, adoptarea acestui sistem presupune mare curaj din partea Conducerii PNȚCD pentru că implică un risc. Dar dacă situația economică va fi bună în anul 2000 acest sistem va duce la obținerea unei majorități absolute pentru partidul nostru (sau pentru actuala coaliție).

— 4 — În primăvara anului 1999 cel târziu, Convenția Democrată Română va trebui să se autodesființeze prin acordul părților componente care vor forma aceeași coaliție actuală: PNȚCD + PNL + USD + UDMR.

Astfel, trilaterală actuală a puteri ar deveni un patrilater. Dar nu forma este importantă, ci faptul că aceste partide ar candida singure în alegerile din anul 2000 și ar obține în Camera Deputaților peste 90% din locuri împreună, după sistemul uninominal în două tururi de scrutin. Vă imaginați ce impact constituțional ar putea avea dacă ar forma o coaliție?

Iar pentru cei 21 membri ai Comitetului Național al PNȚCD (fostul BCCC) locurile în Senat ar putea fi garantate prin sistemul de listă națională, pentru că PNȚCD va depăși mereu 20% dintre voturile electorilor, la care se vor adăuga și resturile.

Apoi, nu va mai exista problema spinoasă de acum prin

trimiterea unor candidați de la centru în județe pe care le-au văzut prima dată în alegeri.

Și, în sfârșit, buletinele de vot ar putea avea culori diferite, pe partide, iar urnele ar putea fi transparente, ca în Franța. Și n-ar fi rău, poate, ca electorii, printr-un singur buletin, să aleagă (în primul tur de scrutin) reprezentanții partidului în toate forurile: Cameră, Senat, Consiliile Județene și Consiliile Locale.

Actualul sistem, când votul de la Cameră poate fi diferit față de cel de la Senat, produce încurcături inutile.

Probabil că în *Mai* sau *Iunie 2000* vor avea loc alegeri simultane: atât parlamentare, cât și locale. Oricum, va fi foarte important să se formeze un guvern puternic bazat pe o majoritate care să organizeze alegerile prezidențiale din *Noiembrie 2000*.

Pentru că drumul *României* nu poate fi decât spre civilizație, spre bunăstare, spre împlinire, într-un cuvânt, spre *Vest*.

2.01.12.1997. Isaia 1.4.: „*Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuți, copii stricați...*”

Informația Mehedințului – Nr. 99 (28.11. – 04.12.1997).

Alexandru Popescu acționează în judecată Ministerul Mediului Mandarinul – o persoană diabolică.

Într-un interviu acordat publicației noastre de Alexandru Popescu, proaspătul ex-director al APM Mehedinți, face câteva referiri la un cunoscut personaj politic. Iată textual declarația:

„Îl admir pe domnul consilier guvernamental pentru că este vârful unui aisberg care nu admite să piardă. Are o răbdare extraordinară de a duce în spinare câteva zeci de procese. E diabolic și, personal, îi admir maleficitatea, în sens negativ, desigur. Dacă am folosi un apelativ, ar trebui să-i spunem «Mandarinul», după denumirea acelor guvernatori ai Chinei antice și medievale, care erau un fel de stăpâni absoluți ai unor regiuni. În județul nostru, «Mandarinul» se visează a fi stăpân absolut, dar ar trebui să știe că puterea și imperiile sunt etern condamnate să dispară”.

Proaspăt demis de la conducerea APM Mehedinți.

Alexandru Popescu acționează în judecată Ministerul Mediului.

Ex-directorul se consideră victima unui șantaj politic.

În numai o lună de zile, directorul APM Mehedinți a fost demis de două ori. Motivația celor două decizii se bazează pe acuze, pe care ex-directorul le consideră, în mare parte, fanteziste. Acuzele ar fi

următoarele: semnarea a doua autorizații pentru o firmă exportatoare de ciuperci, folosirea telefonului agenției pentru convorbiri erotice cu Germania de 7 milioane și prin intermediul unei anonime este incriminat pentru relații de tip homosexual. Despre acest din urmă aspect apare chiar și un articol în *Evenimentul Zilei* din 9 august '97, cu titlul „*Un homosexual și un bețiv conduce APM Mehedinți*”. Acuzațiile mai sunt și altele. Ce spune dl. Popescu în apărarea sa: a semnat autorizații în perfectă legalitate, cele 7 milioane de lei datorate *Romtelecomului* sunt în mare parte raporturi a mai multe luni anterioare numirii sale pe funcție. Despre capitolul homosexualitate, dl. Popescu afirmă că este cea mai fantezistă acuzație, deoarece, pe lângă faptul că este tatăl unui copil de 7 ani, poate demonstra oricui că întreține relații sexuale de tip hetero, iar în timpul unei șederi de 9 luni în Franța a fost cooptat de Biserica Mormonă și în urma unor teste a fost declarat *Melchisedek Priest*, adică preot mormon, această calitate fiind de departe incompatibilă cu homosexualitatea. Mai susține dl. Popescu că datorită efectuării unor schimbări în structura APM și-a atras ura soției consilierului guvernamental, care i-a purtat sâmbetele pe la București. Ex-directorul APM susține că, atâta vreme cât ministrul Ioan Crișan a semnat „ca primarul” tot ce i-a fost băgat sub nas, înseamnă că nu are coloană vertebrală.

Considerându-se nedreptățit, victima unui șantaj politic, asasinat moral de colegii săi din PNȚCD Mehedinți, Alexandru Popescu a acționat în judecată Ministerul Mediului, iar avocatul său este nimeni altul decât reputatul maestru al Baroului, dl. Alexandru Bălănescu.

Romeo Crâșmaru.

3.03.12.1997. Faptele Apostolilor 9.3.: „*Pe drum când (Pavel) s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui*”.

În sfârșit, câteva momente libere. Aveam de gând să aștern câteva pagini, ieri, dar nu am reușit: din cauza emisiunii de la TV *Datina*, în direct, autorul acestor rânduri, încă secretar general al PNȚCD Mehedinți contra domnului Dumitru Vidoe, președintele Organizației Municipale PNȚCD.

De ieri, multe s-au schimbat; în primul rând, Ministrul Mediului. I-am transmis vechiului ministru, prin intermediul presei, că noi doi nu putem lucra în același minister. A ținut cont de sugestia mea și m-a demis. De ieri, nici domnia sa nu mai lucrează acolo. Eu, însă, sper să revin în urma deciziei Curții de Apel.

În al doilea rând, modul de scriere al acestui manuscris; era gândit să fie un fel de roman-eseu și se transformă, chiar în aceste momente, într-un fel de jurnal sau poate într-o „fițuică doctrinară”, pentru că tot ieri, la capătul a două luni de meditație, m-am hotărât să-mi schimb apartenența politică. De ce? Pentru că îmi place scriitura lui Constantin Argetoianu, pentru că epigonii lui Corneliu Coposu conduc spre prăpastie PNȚCD-ul, pentru că Ticu Dumitrescu este cel ce are dreptate împotriva lui Ion Diaconescu, pentru că sunt un străin în Organizația Municipală, unde trei pătrimi sunt foști pedeseriști, aduși de *Ulpiță* și *Virgilius*. De ce spre PD? Pentru că îmi place dinamismul domnului Roman, pentru că remarc faptul că stânga politică are un potențial imens, care va trebui unificat sub stindardul Uniunii Social-Democrate, pentru că, aici, în județul nostru, PD este un pigmeu politic care va deveni un gigant, vreau să cred și prin contribuția mea, și pentru că sunt prieten cu președintele Organizației Județene.

Probabil că acest așa-zis jurnal va abundă de modele și scenarii asupra evoluției politicii la nivelul anilor 2000. De ce? Pentru că „*totul este politică*”.

Ce reprezintă data de 2 Decembrie? mă întrebam înainte de a începe acest text. Acum voi da răspunsul, pentru că m-am mai întrebat și asupra semnificației lui 19 Noiembrie și am uitat să explic. Dacă-mi amintesc exact, parcă s-a încoronat Napoleon I, la 1804, și cred că și Napoleon al III-lea a urmat exemplul ilustrului său înaintaș, la 1851. S-ar putea să greșesc, dar nu-i important. În societatea noastră, de tranziție, am văzut mulți tineri, licențiați a doua facultăți, șomeri. Ce sens are să ne mai mirăm? Trebuie să recunosc că mă deconectează ținerea acestui jurnal. Este un tratament extraordinar; ia cu mâna orice posibilă nevroză.

Îmi vin tot felul de asocieri în minte, cum ar fi linia curbă în pictura renașcentistă: de aici frumusețea feminină. Dar, despre toate acestea vom privi prin ochii avizați ai lui René Huyghe de la Academia Franceză, pentru că, în dezastrul cotidian pe care-l trăim, poate că o dâră de lumină spirituală este binevenită...

4.06.12.1997. Romani 12.21.: „*Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine*”.

Stimate Domnule Profesor Iosif Ujvari.

Iertați-mă că vă scriu despre alt subiect decât cel referitor, strict, la teza mea de doctorat. Vă scriu, acum, pentru că simt nevoia

s-o fac. Am o doză de speranță prin numirea noului ministru al mediului, în sensul revenirii mele pe post; am primit și un mesaj de la Senat pentru a prezenta niște materiale în sprijinul meu.

Am fost asasinat moral de colegii mei din PNȚCD Mehedinți și doresc, enorm, să-i înving prin revenirea mea în fruntea executivului. Totuși, curios, nu le păstrez niciun fel de sentimente negative. A fost o experiență extraordinară, pentru mine... În scurt timp, va trebui să-mi „procur” poezia lui Rudyard Kipling, *If (Dacă)*, în traducerea lui Corneliu Coposu, cea care se referă la seninătatea olimpică rezultată la capătul unei experiențe-limită, și s-o recitesc, cu detașare, în fiecare seară.

Am mai avut șansa, de asemenea, de a-mi cunoaște „prieteni”. Cei mai mulți s-au înclinat după cum bătea vântul politicii.

În schimb, câțiva, foarte puțini, au preferat să meargă până la limită absolută. Este un sentiment foarte reconfortant să-i observi pe adevărații luptători, hopliții de la *Termopile*...

Cred că aveam nevoie de această experiență...

Știu, aveți dreptate; trebuie să accelerez redactarea tezei mele de doctorat. De altfel, trebuie să împlinesc testamentul moral al mamei mele: de a obține titlul de doctor în științe ale Pământului cu o teză remarcabilă. S-a împlinit, deja, un an de la moartea sa.

Simțeam nevoia să vă scriu, domnule profesor.

Am avut o șansă extraordinară: susținerea constantă și discretă a tatălui meu.

Dulce este gustul victoriei!

Cu cele mai alese sentimente.

Al Dumneavoastră, Alexandru Popescu.

IV. MAI MULTĂ DORINȚĂ

1.07.12.1997. Romani 12.14.: „*Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc, binecuvântați și nu blestemați*”.

Abel & Cain

Ce dulce este gustul victoriei! Îmi place enorm! Am fost sacrificat, ritual, de către fratele meu Cain și am informații foarte recente că voi fi înviat în lumea aceasta., reală, în carne și oase, în secolul nostru și în cetatea noastră, măcinată de lupte fratricide între politicieni mărunți și corupți, împinși de patimi meschine; am fost înviat de Creatorul Universului, de părintele spiritual al nostru, al tuturor.

Povestea mea (varianta ei modernă) este oarecum subiectivă, în primul rând, pentru că v-o spun eu, cel sacrificat, cel jignit, cel alungat de așa-zișii prieteni. Cât m-aș strădui – și fiți siguri că încerc din răspuțeri – să înțeleg toate acțiunile „haitei” ce l-a direcționat pe fratele meu să măucidă, tot păstrez o ușoară undă de dispreț sau, poate, de nemulțumire. Asta nu înseamnă că el (Cain) nu ar avea nicio vină. Dar trebuie să privim lucrurile complex și organic, în interdependență.

Și pentru a înțelege mai bine povestea mea modernă, vă rog să mă urmați de-a lungul timpului și de-a latul spațiului, pentru a parcurge, împreună, încarnările mele anterioare; apoi vă voi spune și ultima versiune materializată aici, în acest spațiu mioritic, pe care toți îl iubim și, poate de aceea, îl considerăm centrul lumii.

Așadar, să începem...

Versiunea I: Abel maestru al lui Cain.

În Statele Unite ale Americii, pe vremea lui Ronald Reagan, trăia și muncea, cu mare folos, un vestit „killer” (asasin de profesie), al cărui nume, inițial, fusese Abel Bronx. Era, într-adevăr, un profesionist. Prelua contracte prin intermediul unei firme fictive, se pregătea intens și apoi le execută cu sânge rece, fără greș. Tariful său minim era de 200.000. Tariful maxim nu a depășit însă, niciodată, 5.000.000. Avea conturi secrete în insulele Cayman, avea zeci de pașapoarte cu cărțile de identitate specifice (*Green Card*) pe nume diferite, era maestru în arta deghizării. De fapt, era licențiat în medicină generală, specialitatea chirurgie, la Universitatea Harvard-Massachusetts, dar nu avea practică îndelungată. După intrarea „în pâine” în calitate de Killer, și-a perfecționat cunoștințele, prin practică pe subiecții contractelor sale. A studiat temeinic și dreptul, având șansa unor conversații de specialitate cu un prieten al tatălui său – membru al *Curtii Supreme a SUA*. Tatăl său murise în copilăria sa. Provenea, de altfel, dintr-o ilustră familie aristocrată (din Noua Anglie) de magistrați, iluștri WASP (*white-anglo-saxon-protestant*) și, desigur, membri ai GOP (Partidul Republican). Mama sa murise când el terminase primul an de facultate. Ultimele resurse financiare ale familiei se epuizaseră odată cu absolvirea sa de la Harvard. În timpul studiilor, onorase primele trei contracte: ucisese mărunți mafioți cu o artă desăvârșită și-și încasase cecurile fără a lăsa semnătură. De-atunci i se trage porecla „*Killerul invizibil*”.

Avusese o iubită care îl părăsise. Își jurase-n barbă că-și va schimba viața și s-a ținut de cuvânt: a devenit Killer. Era, totuși, un sentimental, prefera legăturile stabile, permanente. Își pregătise un fel de surogat de familie. În fiecare mare oraș unde avea afaceri îl aștepta o „pseudosoție” care, în afară de „ars amandi”, îi întreținea și o anume atmosferă de calm și tandrețe familială. Dar era un surogat și el se plictisise.

Cain McKenna era singurul fiu al faimosului Steve McKenna, bossul distribuției drogurilor pe Coasta de Est. Mama îi murise în copilărie. Fusesse crescut de guvernante fără pic de tandrețe. Era o catastrofă. Tatăl său nu-i refuza nimic în plan material, dar nu avea priceperea de a-i dărui acel ferment obligatoriu al relațiilor între părinți și copii, acel acord fin al comunicării care zidește sufletul, adică „puțină dragoste și înțelegere”, după cum spunea Gilbert Becaux într-o faimoasă melodie... De aceea, ei doi erau doi străini.

Într-o seară de sfârșit de *Noiembrie*, în preajma sărbătorii *Halloween*, Abel și Steve și-au făcut plimbarea săptămânală pe colinele din Long Island. Steve simțise ceva și i-a comunicat prietenului său. Se simțea vânat. Colegii săi de rang inferior îi vânau postul: leader al mafiei de pe Coasta de Est. Abel nu mai putea; a simțit nevoia să se destăinuie. I-a spus lui Steve că el era călăul, că este Killer și că nu a mai avut scăpări sentimentale, dar nu există nicio șansă de scăpare. Steve l-a rugat să aibă grijă de fiul său, Cain, să-l învețe o meserie și el se va lăsa împușcat având sufletul împăcat. Abel i-a jurat și a apăsât pe trăgaci. Era, totuși, un profesionist.

Cain își ducea zilele din petrecere în petrecere cu tot felul de prieteni care de care mai deocheați. Roiau în jurul lui ca fluturii în jurul lămpii. Știa că are bani și că nu le refuză nimic. De fapt, el își plătea un fel de cursuri: le observa comportamentul, îi citea. Era un psiholog înăscut, ca și tatăl său. De aceea ajunsese boss. Distracțiile lor începuseră să devieze în ciudățenii. Piscina vilei lui Cainny era umplută pe jumătate cu unt de cea mai bună calitate și tinerii săi prieteni, surescitați de muzică și băutură, se aruncau acolo continuându-și amorul. El îi privea, pierdut. Era un fel de *Gatsby* al lui Scott Fitzgerald.

Astfel că vizita lui Abel a fost ca o revenire la realitate, ca o trezire dintr-o beție existențială. I-a oferit un scop: căutarea ucigașului tatălui său. A acceptat cu bucurie să devină discipolul lui Abel, care se

destăinuia mult peste limita prudenței. Nu mai rezista presiunii psihice în care se autoclaustrase atâtea ani.

În sfârșit, după o serie de aventuri reușite împreună – adică executarea unor contracte dificile – după ce Cain și-a vândut vila și și-a făcut o mulțime de identități, au participat la rezolvarea unui ultim contract împreună, la *Napoli*, după care au avut o ultimă conversație, pe plajă. Abel era fericit; i-a transmis toate cunoștințele sale lui Cain, i-a dat o meserie, și-a împlinit jurământul făcut tatălui său și s-a plictisit, s-a săturat să mai ucidă. Cartușul lui Cain era o binecuvântare.

Cain, însă, și-a atins scopul, și-a terminat misiunea existențială. Ce avea de făcut în continuare, să rămână un „profesionist” desăvârșit? Să se oprească? Morala este ambiguă. Nimeni nu este absolut rău sau absolut bun. În fiecare din noi există doze variabile de Abel și Cain, în același timp, ca într-un cocktail perfect. Probabil că acesta este farmecul lumii: doza de ubicuitate, de clar-obscur. Nu avem de făcut decât să ne urmăm destinul...

2.14.12.1997. Ioan 1.5.: *„lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o”*.

Presidenția imperială

Continuăm să plutim, și acum, la mai bine de un an de la schimbarea de regim, într-o ambiguitate constituțională ciudată, într-o lentoare legislativă de neînțeles, într-o eternă tranziție ce va deveni sinucigașă, în 2 – 3 ani.

Va trebui să răspundem, împreună, la câteva întrebări ale căror soluții, dacă vor fi date de către majoritatea membrilor Parlamentului, în timp util, adică în timpul actualului mandat, vor constitui fundamentul unui stat european, modern, în care se va putea trăi decent, în plan economic, și se va putea visa în voie la marile cuceriri ale viitorului (oceanele și spațiul cosmic) unde vom lua parte și noi, în plan ideatic, pentru început.

Pentru că politică înseamnă cucerire și organizare: cucerire a spațiului potențial locuibil și comprimare a timpului de valorificare a acestei cuceriri; organizare a noului imperiu ce fusese imaginat, inițial, în creierile unor „visători” prin metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru menținerea unei proporții benefice între o stabilitate instituțională suficientă și conservatoare, în sens pozitiv, și o adaptare a modernității în toate planurile pentru o comunitate umană ce dispune de o medie ridicată a coeficientului său de indiferență.

Iată câteva din întrebări:

— Ce dorim să fie *România*, republică sau regat?

— Dacă am prefera republică, am dori-o de tip parlamentar sau prezidențial?

— Spre ce ne îndreptăm, spre ce fel de societate, neoliberală, social-democrată etc.?

Toate celelalte întrebări se vor deduce din demersul ce urmează de-a lungul paginilor de mai jos.

Țara noastră a avut o veche tradiție monarhică, binecunoscută. Republica I a fost adusă de tancurile sovietice și a durat din *Decembrie 1947* până în *Martie 1974*, când Nicolae Ceaușescu s-a proclamat președinte, inaugurând Republica a II-a de o nuanță prezidențială și s-a prăbușit la *22 Decembrie 1989*. Apoi a urmat un scurt interregnum, care s-a încheiat la *8 Decembrie 1991* prin referendumul care a aprobat noua *Constituție* și unde se menționează forma de stat, implicit.

Totuși, într-un viitor apropiat va trebui organizat un referendum care va stabili explicit forma de stat. În conformitate cu tendința sondajelor va rezulta *Republică*. Ar fi frumos ca toți foștii șefi ai statului să devină senatori pe viață. Asta ar presupune că și Majestatea Sa Mihai I să fie senator al Republicii. S-ar stinge, poate, un conflict artificial și inutil.

Noua republică va trebui să fie parlamentară, adică președintele să fie ales de către Parlament. Pentru poporul nostru ar fi un sistem mult mai bun, pentru că nu s-ar mai personaliza, la intensitatea actuală, campania electorală prezidențială și pentru că s-ar încheia cu acest hibrid nefericit care este republică semiprezidențială și unde responsabilitatea glisează imprecis între președinte și primul ministru (cu titulatura clasică de președinte al *Consiliului de Miniștri*), care va fi, în același timp, și membru al *Camerei Deputaților* și președinte al partidului majoritar sau al coaliției câștigătoare în alegerile parlamentare.

Aici este problema esențială a noastră: sunt prea multe coaliții și prea multe partide. Haideți să le reducem printr-un sistem mai simplu, dar mai stabil: mai exact, printr-o reformă electorală.

3.15.12.1997. Evrei 11.5.: „*Prin credință a fost mutat Enoh de pe Pământ, ca să nu vadă moartea*”.

Pentru a putea fi aplicată, *Reforma electorală* va avea două etape. Mai întâi, în actuala legislatură, prin aprobarea sa de către

actuala majoritate, uneori îmbătrânită, osificată sau obedientă mai degrabă propriilor privilegii decât doritoare de înnoire benefică pentru țară. Se vor putea obține, acum, următoarele revendicări:

- pragul electoral, atât pentru alegerile naționale, cât și pentru cele locale, va trebui să crească la 5% în scopul accederii în Parlament și Consilii ale partidelor sau coalițiilor;

- primul-ministru să fie, obligatoriu, membru al *Camerei Deputaților*;

- miniștrii să demisioneze din Parlament (dacă au fost aleși) ocupându-se doar de Executiv (sistemul francez este mai potrivit decât cel englez);

- defalcarea alegerilor, cu mandat fix de 4 ani, între Cameră și Senat, care s-ar desfășura la intervale de 2 ani, în aceeași lună (*Iunie*, să zicem); să analizăm un exemplu: să considerăm că în anul 2004 (*luna Iunie*) ar avea loc alegeri pentru Camera Deputaților, dar și pentru primari, pentru un mandat de 4 ani; la jumătatea sa, adică în 2006 (tot în *Iunie*) ar avea loc (tot pentru un mandat de 4 ani) alegeri pentru Senat dar și pentru Consiliile Județene și Locale.

Ar fi un sistem mai potrivit care, prin stabilirea pragului electoral de 5%, ar conduce la formarea clasei politice românești.

În etapa a doua, adică în legislatura 2000 – 2004, va fi extrem de necesar să se obțină:

- reducerea numărului de parlamentari și păstrarea lui pe termen lung;

- 300 membri ai Camerei Deputaților și 100 membri aleși ai Senatului, la care s-ar adăuga senatorii pe viață și președinții comunităților minorităților naționale;

- aplicarea sistemului uninominal, în două tururi de scrutin, pentru Camera Deputaților (ca și pentru primari) și a sistemului de listă pentru Senat și pentru Consiliile Județene și Consiliile Locale;

- alegerea președintelui *Republicii* pentru un singur mandat de 6 ani de către membrii Parlamentului;

- transformarea funcțiilor executive ale președintelui în funcții reprezentative protocolare; președintele să devină doar un simbol al statului.

Criteriile calitative, obligatorii în viitorul apropiat, pentru membrii noii clase politice, vor putea fi stabilite de către partidele politice. Vor fi necesare, pentru că un deputat sau un senator trebuie

să fie mult mai mult decât o simplă rotiță a unei „mașini de vot”, așa cum se întâmplă acum cu mulți privilegiați semianalfabeți ai clasei politice.

Cu siguranță că optimismul lui Corneliu Coposu a fost justificat.

4.19.12.1997. Aquarius: *„Nu ezitați niciodată să renunțați la soluțiile complexe în favoarea celor simple până când totul pare atât de evident încât oamenii vor spune că oricine putea concepe așa ceva. Și niciodată nu vor ști prin ce ați trecut sau prin câte a trecut Dumnezeu până când a obținut atomii de hidrogen, firele de iarbă și ouăle”*.

R. Bukminster Fuller.

Pornind de la aserțiunea care se potrivește timpurilor noastre și care subliniază că *„totul este politică”*, va trebui să analizăm scopul demersului nostru în planul politicii, să stabilim obiectivele pe care le vom îndeplini cu obstinație și să alegem cele mai potrivite metode și mijloace de parcurgere a acestui drum alunecos dintre scop și obiective.

Scopul nostru de politicieni este, pentru moment, puțin deviat, în sensul că ne concentrăm să cucerim puterea și să o menținem cât mai mult timp cu putință; asta înseamnă că am pierdut din vedere obiectivul inițial – în cazul în care l-am avut vreodată – trăind cufundați în metode. Preluarea și menținerea puterii este doar un mijloc, nu un scop în sine, indiferent de culoarea politică.

Scopul nostru trebuie să fie crearea unui imperiu, adică extinderea puterii guvernării noastre asupra unui spațiu imens, asupra unui timp îndelungat, asupra unei configurații neuronale pe care dorim s-o vedem crescând exponențial. Și pentru că formularea de mai sus este imprecisă și are conotații „imperialiste” la prima vedere, va trebui să explicăm toate afirmațiile de care am pomenit.

Cucerirea spațiului este demult încheiată în accepțiunea clasică. Ultimul mare imperiu colonial al Lumii s-a prăbușit de curând, din el rezultând un stat gigantic, Rusia. Mentalitatea agrară și vetustă continuă, însă, să domine în mințile multor politicieni. Este, totuși, cântecul de lebadă al unor mentalități revoluate. Comparația ar putea ilustra, exact, sensul evenimentelor actuale: în Egiptul antic fierul era considerat impur, murdar, de neatins, poate pentru că *Seth* era zeul cel rău cu care nu trebuia să ai de a face și patronul prelucrării fierului; la confruntarea cu Imperiul Hitiților, înarmați cu săbii de fier (contra săbiilor de bronz ale egiptenilor), rezultatul a fost evident, în favoarea

tehnologiei, a inteligenței, a modernității, în detrimentul conservatorismului, solidității și stabilității egiptene.

Ei bine, aici apare punctul *Zero* pentru noi, cuceritorii viitorului: nu ne interesează spațiul continental actual, ci spațiile libere și pustii, în acest moment, ale tehnologiilor mileniului următor, în primul rând spațiul cosmic, dar, pentru că nu putem ieși, încă, din imensul puț gravitațional în care se află Planeta noastră, vom rătăci vreo patru decenii prin „pustiul *Sinai* împreună cu Moise”, pentru ca apoi, după ce vom fi acumulat motivația spirituală și forța financiară necesare, vom putea să pornim spre altele. Până atunci, însă, ne vom concentra asupra transformării „acestui *Sinai*” într-o grădină a paradisului. Cea mai mare parte a eseului „*Aquarius*” se va ocupa de necesitatea orientării noastre, de la clasa politică până la cel mai dezinteresat cetățean, spre cucerirea și valorificarea oceanului planetar, alături de ceilalți parteneri potențiali. Această aventură spațială ne va schimba existența și se va plia perfect pe amprenta noastră genetică de „păstori”.

Se spune că la început (unul dintre începuturi) am fi fost culegători, apoi vânători și pescari și, la un anume moment, ne-am fi diferențiat în agricultori (cultivatori ai pământului) și păstori (crescători de animale). Probabil, de aici a apărut acel conflict inițial dintre Cain și Abel. Păstoriile au avut, într-o proporție mai mare, „factorul 11”, pe care-l regăsim din abundență la astronauti și la geografi și care presupune înclinația spre explorare, spre descoperire, spre risc motivat. Agricultorii, în schimb, au devenit legați de obiectul muncii lor, conservatori, de la care a dispărut simțul aventurii, al cuceririlor.

Această cucerire a oceanelor presupune o schimbare radicală de mentalitate din partea noastră pe care o vom adopta fiind urmașii unor păstori.

* * *

Deși autorul acestor rânduri studiasse, cu mult timp în urmă, modalitățile de cucerire a spațiului extraatmosferic, doar recent a avut posibilitatea de a găsi „veriga lipsă” financiară pentru această extrem de costisitoare întreprindere: mai întâi excursia de la Constanța la platformele de exploatare a petrolului situate la vreo 50 km în larg, cu vaporul, în 4 septembrie 1997, împreună cu directorii Agențiilor de Protecție a Mediului și apoi, în octombrie 1997, achiziționarea cărții lui

Marshall T. Savage, „Proiectul Millenium”, al cărui prim capitol, „Aquarius”, propune soluția ideală de exploatare economică a oceanelor, în zona ecuatorială, și care va fi pe larg prezentat și comentat.

Totuși, spre deosebire de Marshall T. Savage, autorul acestui eseu consideră că rolul națiunilor, nu numai că nu este depășit, ci de-abia începe, că modul de organizare politică a acestor colonii oceanice (un fel de viitoare departamente de peste mări ale Franței) trebuie să fie democrația reprezentativă, și nu democrația participativă...

Dar, fiecare idee va fi comentată la vremea sa...

V. „DACĂ” ...

1.20.12.1997.

„Dacă-ți rămâne minte când cei din jur și-o pierd și, fiindcă o ai, te-apasă sub vorbe care dor; dacă mai crezi în tine când alții nu mai cred și-i ierți și nu te superi de îndoiala lor;

Dacă de așteptare nu ostenești nicicând, nici de minciună goală nu-ți clatini gândul drept, dacă, izbit de ură, nu te răzbuni urând și totuși nu-ți pui mască de sfânt sau de-nțelept;

Dacă vizezi, dar visul stăpân de nu ți-l faci său gândul, deși judeci, de nu ți-e unic țel; dacă-ncercând triumful sau prăbușirea taci și poți, prin amândouă trecând, să fii la fel;

Dacă înduri să afli cinstitul tău cuvânt răstălmăcit, naivii să-i ducă la ispită; sau truda vieții tale, înspulberată-n vânt, de poate iar s-o-nalțe unealta-ți prea tocită;

Dacă poți strânge toate câștigurile tale ca să le joci pe-o carte și să le pierzi așa și iarăși de la capăt să-ncepi aceeași cale fără să spui o vorbă de neizbânda ta;

Dacă poți gândul, nervii și inima, să-i pui să te slujească încă peste puterea lor, deși în trupul firav o altă forță nu-i, afară de voințe ce le impune: «spor»;

Dacă te vrea mulțimea, deși n-ai lingușit sau lângă rege umbli ca lâng-un oarecare; dacă de răi sau prieteni nu poți fi rănit; dacă nu numai unul, ci toți îți dau crezare;

Dacă ajungi să umpli minutul trecător cu șaiszeci de clipe de veșnicii mereu, vei fi pe-ntreg Pământul deplin stăpânitor și, mai presus de toate, un OM – copilul meu!”

de Rudyard Kipling (în traducerea lui Corneliu Coposu).

Acesta este pariul secolului XXI pe care clasa politică românească (indiferent de culoare) va trebui să și-l asume și să-l câștige: va trebui să ne menținem între primele 10 state ale lumii, atât în plan calitativ, cât și cantitativ, în ceea ce privește coloniile plutitoare de tip *Aquarius*. Vom comenta, împreună, proiectul lui Marshall T. Savage și-i vom aduce amendamente. Vom câștiga oare acest pariu? Să încercăm.

2.22.12.1997. Politik als Beruf (1919): „Și primii creștini știau foarte bine că lumea e condusă de demoni și că acel care intră în politică, adică cel ce îngăduie folosirea puterii și a violenței, a semnat un pact cu diavolul, astfel încât devine incert faptul că în activitatea sa binele generează doar binele, iar răul doar răul, căci adesea se întâmplă exact invers. Cine nu știe acest lucru, din punct de vedere politic, este un copil”.

Max Weber.

Este foarte probabil că alegerile parlamentare să se desfășoare în *Noiembrie* 1999, după admiterea României în NATO.

De aceea va fi foarte importantă valorificarea imensului potențial electoral al „*Stângii*” care, pentru moment, se află în stadiul de „*rezervă*”. Dacă Uniunea Social-Democrată va reuși să-l transforme într-o resursă, mereu regenerabilă, va domina, detașat, viața politică din primul deceniu al secolului XXI.

Pentru a avea o imagine mai clară asupra demersului nostru, va trebui să formulăm câteva întrebări la care să găsim răspunsuri concludente.

Iată-le:

- * Ce reprezintă stânga politică românească, acum, la sfârșitul sdecolului XX?

- * Ce este dreaptă politică și cine o reprezintă?

- * Cine reprezintă centrul? Există, cu adevărat, un centru autentic?

- * Partidele politice actuale constituie asociații de indivizi uniți prin interese, sau prin doctrine, sau prin lideri, sau câte puțin din fiecare din aceste categorii?

- * Există doctrinari (ideologi-șefi sau *Suslov-i* sau *Goebels-i*) în cadrul actualelor partide?

- * E bine să existe sau nu?

- * Dacă da, ei trebuie să fie, în același timp, și lideri de partid,

sau nu?

Ar fi mult mai multe întrebări de formulat, dar nu este scopul acestei colecții heteroclite de eseuri de a epuiza acest subiect. Dorința autorului este, doar, de a pune câteva probleme, de a arunca mingea de volley la fileu pentru a putea fi lufată de alți jucători.

Actuala configurație a puzderiei de partide politice, grupate în coaliții, mai mult sau mai puțin artificiale, pornește de la modelul *Seniorului* aplicat cu succes *Convenției Democratice*.

Dar *Convenția* nu va mai putea rezista prea mult, pentru că nu are și nu poate avea o doctrină proprie, nu mai are un lider necontestat de talia lui Corneliu Coposu și nu mai are interese comune. Elementul care încă o mai menține, relativ unită, este frică: frica de stânga, frica de propriile greșeli, frica de numeroșii dezamăgiți din propriile rânduri și, ceea ce este mai grav, frica de a pierde puterea.

Convenția Democrată este alcătuită din doi poli structural divergenți: PNȚCD și PNL.

PNȚCD, prin rolul hegemonic asumat la guvernare, va primi toate oalele sparte în cap, la sfârșitul acestei guvernări. Spunea Varujan Vosganian că PNȚCD va mai guverna peste exact 63 ani, referindu-se la guvernarea anterioară din 1929 – 1933. Oricum, Corneliu Coposu a murit prea devreme, nereușind să-și desemneze un succesor tânăr și dinamic. Actualul „conclav” de gerontocrați girează o criză internă pe care ei nici măcar nu o percep. Mai mult, modelul de relații oculte al PDSR-ului a fost preluat de PNȚCD și, la fel cum dl. Ion Iliescu n-a avut tăria de caracter să taie în carnea vie a celor corupți, tot la fel continuă și dl. Ion Diaconescu. Sfârșitul politic nu mai poate fi decât asemănător: pierderea alegerilor.

PNL, însă, deși are un imens potențial ai dreptei românești de valorificat, ce nu va depăși, totuși, 30 – 35% din voturile electorilor, continuă să se macine între facțiuni. Scopul său imediat va fi să preia conducerea („*leadership*”) *Convenției* și apoi să unifice toate tendințele liberale.

Bătălia esențială pentru viitorul acestei țări se va purta pe teritoriul „*Stângii*”.

Există, acum, două tendințe distincte:

— cea a stângii social-democrate ce are printre patronii spirituali pe Ferdinand Lassalle, pe Eduard Bernstein (revizionistul lui Marx), pe Willy Brandt, pe François Mitterand, pe Felipe Gonzales și,

deși, pe Tony Blair și este reprezentată de actuala Uniune Social-Democrată prin domnii Roman și Cunescu;

— cea a stângii nostalgice, post-comuniste, de tradiție marxist-leninistă a „socialismului real”, prinsă pe picior greșit de evoluția evenimentelor europene ale deceniului X; este reprezentată de PDSR-ul domnului Ion Iliescu și PSM-ul domnului Verdet.

Între aceste două tendințe „doctrinar-fundamentaliste” ale *Stângii* românești, gravitează, liber, câțiva sateliți cu un anume potențial, în plan orizontal (al hărții electorale naționale):

— Alianța pentru România a domnului Meleşcanu, cu un potențial estimat la 8 – 9% din voturile electorilor;

— Partidul Socialist al domnului Mohora, cu 2 – 3% din intenția de vot;

— Partidul Democrat Agrar, cu 1 – 2%;

— Partidul Unității Naționale Române (aripa Tabără), cu 2 – 3% din intenția de vot;

— Mișcarea Ecologistă Română, cu 1 – 2%.

Este evident că prin ridicarea pragului electoral la 5% pentru accederea în parlament, aceste grupuri vor dispărea.

De aceea, ar trebui preluate sub stindardul Uniunii Social-Democrate, dar sub o formă diferită de organizare decât cea a actualei CDR (voi explica în continuare cum anume):

Potențialul electoral al acestor partide este cuprins între 12 și 17% din intențiile de vot ale electorilor români.

Dacă luăm scenariul potențialului maxim (care nu-i lipsit de interes pentru alegerile din 1999), avem un total de 30% (17% partidele menționate mai sus plus 13%, cât a obținut USD în 1996).

Cu 30% din voturi se câștigă orice alegeri în România.

Aceasta, însă, este o viziune statistică. Accelerarea acestui proces este dată de o viziune dinamică pe care o vom dezbate alături de organizare.

Mai gravitează, de asemenea, între cele două tendințe de care povesteam, și Partidul România Mare al domnului Corneliu Vădim Tudor, care se află într-o creștere constantă, dar care nu va depăși (împreună cu resturile PUNR-ului conduse de domnul Gh. Funar) 15% din intenția de vot.

PDSR-ul condus de dl. Ion Iliescu va scădea constant dar sigur, astfel că la alegerile din 1999 nu va depăși 15 – 16%, iar PSM-ul va

atinge 2 – 3%, deci în total cam 35%, ceea ce ar trebui să fie un pericol pentru forțele democratice. În realitate, însă, această „*stângă nostalgică*” nu va prezenta niciun pericol, în primul rând pentru că doza de orgoliu pe centimetru cub în sângele domnilor Vădim Tudor și Ion Iliescu este cu mult peste media considerată normală, iar dl. Păunescu este doar un mare poet, dar nu un politician.

Viziunea dinamică pentru USD și creșterea accentuată în sondajele de opinie presupun câteva elemente de organizare și imagine care, coroborate, vor putea conduce la succes. Desigur, sunt doar niște supoziții...

USD va putea fi un hibrid între un singur partid, cu o conducere unică, la vârf, și o coaliție la bază, în județe, preluând sistemul moțiunilor din PSD.

Președintele USD va putea fi ales prin vot direct, în două tururi de scrutin, de către toți membrii Uniunii din țară pentru un mandat de 5 ani. Va avea dreptul la două mandate consecutive. Va fi ales dintre mai mulți candidați... Pe tichet, alături de el, vor fi și doi vicepreședinți pentru același mandat de 5 ani.

În schimb, secretarii naționali, care vor fi 8 (câte unul pentru fiecare euroregiune), vor fi aleși pentru un mandat de 2 ani. Vor avea dreptul la două mandate consecutive și la oricâte mandate nonconsecutive.

Se va forma astfel un Birou Național format din 11 membri unde președintele va putea să-și mențină majoritatea (de 6 la 5) prin alegerea de către electori a trei dintre cei 8 secretari naționali care coordonează euroregiunile. În acest fel este asigurată o doză suficientă de stabilitate, de tradiție, de conservatorism benefic și, în același timp, de înnoire, de modernitate, de opinie diferită și necesară.

Un exemplu: Euroregiunea Sud-Vest (Oltenia) cuprinde 5 județe. Secretarul național USD, care este și coordonator regional, este ales tot prin vot direct de către membrii USD din această euroregiune, dar pentru un mandat de 2 ani.

Moțiunile, în schimb, se manifestă din plin în cadrul fiecărui județ. Acolo este nivelul maxim de separare ideologică a nuanțelor în cadrul *Stângii* unite în USD. Acolo sunt președinții fostelor partide socialiste, agrariene sau de nuanță naționalistă. Pentru că membrii Biroului Național (cei 11) vor trebui să reprezinte doar Uniunea, și nu facțiunile.

Desigur, la toate alegerile, Uniunea va prezenta o singură listă – cea a Uniunii.

Diferențierea la alegerile locale, pentru „moțiuni”, se va face în funcție de sondajele de opinie, și nu în funcție de numărul de membri ai acestor facțiuni. Acestea ar fi câteva considerații asupra planului orizontal de organizare.

Cel vertical presupune cooptarea majorității sindicatelor și coagularea lor într-o Uniune Sindicală Social-Democrată, precum și modernizarea lor pentru a putea fi adaptate unei economii dinamice a începutului secolului XXI, care-și propune să cucerească oceanele și spațiul cosmic.

Și încă ceva: ecologismul va trebui atașat social-democrației. Cu o altă ocazie vom detalia această aserțiune.

3.25.12.1997. Exodul 1.8.: *„Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif”*.

Pe Mario Vargas Llosa l-am cunoscut prin 1986, cred, prin intermediul *„Războiului sfârșitului lumii”*, romanul care a rămas pentru mine cel mai bun din toate timpurile și spațiile culturale. Mai târziu, prin '88 sau '89, aveam să devorez, pe nerăsuflăte, și *„Conversație la catedrală”* și *„Mătușa Julia și condeierul”*. Nu știu care să fie explicația, dar am avut tendința să-l compar mereu pe Mario (Vargas Llosa) cu Gabriel García Márquez și rezultatul a fost, întotdeauna, în favoarea lui Mario.

Iată că, de câteva zile, mi-a căzut în mână *„Peștele în apă”*. Pe fondul acestei vacanțe obligatorii pe care fostul ministru al Mediului mi-a impus-o, care de altfel este binevenită, în plan cultural, am găsit timpul necesar să mă dedic lecturii, scrisului și sportului. Scriu, cu mare fertilitate, acest opuscul de jurnal-eseu căruia m-am hotărât să-i schimb titlul din *„Primele 200 de zile”* în *„Trăind politica”*, citesc, extrem de încântat, jurnalul lui don Mario, *„Peștele în apă”*, descoperind o fațetă necunoscută a maestrului meu spiritual, cea de candidat la prezidenția Perú-ului, și constatând că experiența sa tehnică în planul politicii era mai limitată decât a mea, dar savurând, cu un deliciu pe care numai narațiunea acestui imens scriitor o poate produce, capitolele impare unde își rememorează devenirea existențială. Și, în sfârșit, înotul, practicat în piscina municipală de trei ori pe săptămână, cu câte o mie de metri obligatorii și cu dușurile scoțiene reconfortante.

Cam așa percep exilul ideal, fapt pentru care puterea devine, într-adevăr, o corvoadă insuportabilă. Totuși, aștept cu nerăbdare reîntoarcerea mea pe scaunul directorial. Am informații în acest sens. Aș fi, astfel, singurul director din țară revenit printr-un proces câștigat împotriva guvernului în funcție. În afară de creșterea astronomică a cotei mele de popularitate (să fie fumuri adolescente?), aș demonstra că republica noastră este un stat de drept, că putem și trebuie să avem încredere în justiție, că speranța în mai bine nu a murit și nu va muri niciodată. Structural, sunt un legalist și un conservator până în măduva oaselor și mi-ar plăcea să înving pentru a-i convinge și pe ceilalți „latini exaltați” de importanța luptei judiciare purtate cu răbdare, calm și speranță.

VI. „DANUBIA”.

1.26.12.1997.

Există, cu siguranță, o legătură intrinsecă, organică, între organizarea internă a partidelor politice și legea electorală modernizată, îmbunătățită și adaptată spațiului nostru metacultural. Iată câteva posibile jaloane ale acesteia:

— mandatul fiecărui deputat, senator sau consilier județean și local să aibă o durată fixă de 4 ani; aceasta presupune că nu vor mai putea avea loc alegeri anticipate, ceea ce ar conduce la o mai mare stabilitate;

— la jumătatea mandatului membrilor Camerei Deputaților și la jumătatea mandatului primarilor aleși s-ar desfășura alegerile, pe liste, pentru *Senat* și *Consiliile Județene* și *Locale*;

— mandatul miniștrilor (și al președintelui *Consiliului de Miniștri*, desigur) și al prefecților ar putea fi de doi ani și s-ar putea prelungi câteva mandate.

În acest fel, nerăbdarea noastră tradițională se va putea materializa la alegerile senatoriale, care vor putea schimba configurația guvernului.

De asemenea, ar trebui subliniat, mereu, că membrii *Consiliului de Miniștri* nu trebuie să fie și membri ai *Camerei* sau *Senatului* său, dacă sunt, atunci vor demisiona în mod obligatoriu din Parlament.

Vor fi, însă, membri ai *Camerei Deputaților*, președintele și vicepreședintele (sau vicepreședinții) *Consiliului de Miniștri* care nu vor avea și responsabilități ministeriale. Ei vor fi președinți ai partidelor coaliției guvernamentale, întărind rolul conducerii politice

la vârf, dar nestânjenind rolul tehnic necesar al celor mai mulți miniștri-specialiști ai resorturilor pe care le coordonează.

Cu siguranță că va fi soluția ideală aceea a votului mixt pentru *Camera Deputaților*:

— 100 locuri vor fi disputate de partidele sau coalițiile ce vor depăși 5% din numărul sufragiilor din țară și vor reprezenta liste naționale pe care șefii de partide se vor regăsi, întotdeauna;

— 200 locuri vor reprezenta cele 200 circumscripții electorale în care va fi împărțită țara.

Sistemul de alegere va fi cel uninominal, în două tururi de scrutin, la fel ca cel pentru alegerea primarilor. Cele două scrutinuri se vor desfășura la aceleași date, presupunând trei buletine de vot.

Doi ani mai târziu se vor desfășura și alegerile pentru *Senat* (în circumscripții județene) și pentru *Consiliile Județene* și *Locale*, după același sistem de liste ca și acum.

Marele avantaj ar consta în recircularea politică mai rapidă (la 2 ani) a oamenilor, ideilor și acțiunilor acestora.

Deși pare paradoxal, poate că Silviu Brucan a fost, pe termen lung, autorul concentrării și coagulării vieții noastre politice în mari partide de masă, poate chiar împotriva violenței lui inițiale. Ne amintim de acea lege ciudată prin care un partid putea lua naștere cu un minimum de 251 membri. Scopul inițial era discreditarea partidelor, dar rezultatul a fost contrar: întărirea rolului marilor partide doctrinare și parlamentare. De fapt, aceasta este esența democrației...

2.4.01.1998. Freeman Dyson: „... *expansiunea noastră în Univers nu este doar o expansiune a oamenilor și a mașinilor. Este o expansiune a vieții în întregul ei care se folosește de creierul omenesc pentru propriile ei scopuri*”.

Cruciada spațială

Acum, la schimbarea erelor (vom păși în curând în *Era Vărsătorului*), pe cei mai mulți dintre noi, ne încearcă un sentiment de derută: nu știm spre ce se va îndrepta umanitatea... Poate spre un război nuclear care ar „rezolva” problema demografică, sau poate spre o molimă de tip *Ebola* cu consecințe asemănătoare războiului global, sau spre o modificare rapidă a climatului planetar, sau, de ce nu, spre o stabilizare pașnică în actualele limite tehnologice – așa-numita „*Creșetere Zero*”. Acesta ar fi singurul scenariu periculos, pentru că

natura umană nu poate admite stagnarea. Este ca și cum ne-am condamna la autoextincție. Noi nu putem trăi decât într-o expansiune continuă: spațială, exponențial-temporală, antientropică. Ne-a ales bine Creatorul ca unelte eficiente ale Voinței Sale.

Acum, la schimbarea erelor, avem nevoie de un nou elan, de un impuls quasireligios, care să ne scoată din amorțeala globală în care vegetăm: fie că trăim prea bine, consumându-ne potențialul individual de creație doar în distracții și devenind niște „*hominī ludensis*”, în țările bogate, fie supraviețuind în condiții-limită, în stare de semianimalitate, fără a atinge acea masă critică culturală de unde ar putea începe creația individuală, în țările sărace, care sunt numite, în mod frecvent, țări în curs de dezvoltare cu o sintagmă perfidă și derutantă.

Acum, la schimbarea erelor, înainte de a argumenta, rațional, proiectul nostru obligatoriu de expansiune spațială rapidă, va trebui să comentăm *bazele filosofice* ale acestui proiect, pe care îl vom numi „*Cruciada spațială*” („*Outer Space Crusade*”).

Dar, mai întâi, de ce este obligatoriu acest proiect? Pentru că nu avem decât două soluții: fie ne extindem pe oceane și în spațiul extraatmosferic, fie dispărem ca specie.

Bazele filosofice ale „*Cruciadei spațiale*” vor fi rezumate, acum, în câteva module sau minicapitole care, odată cu trecerea timpului, vor fi dezvoltate mai pe larg.

Iată o schemă a acestor baze...

I. Precursori, părinți spirituali ai expansiunii omului în spațiu;

II. Istoricul și motivația marilor descoperiri geografice: cruciadele, conquista;

III. Argumentele reconversiunii militare NATO, într-o dezvoltare organică și constantă a tehnologiei spațiale;

IV. Argumentele extinderii economice și politice a Uniunii Europene și în domeniile de vârf ale viitorului apropiat: oceanele și spațiul cosmic;

V. Restructurarea ONU (*UNO*) în sensul amplificării rolului de coordonare globală a eforturilor statelor membre de extindere asupra oceanelor și a spațiului cosmic;

VI. Argumente ecologice pentru proiectul „*Cruciadei spațiale*” (Noua revoluție verde *EQONET*);

VII. Argumente financiare;

VIII. Argumente politice și etapizarea treptelor acestui proiect.

Acum, la schimbarea erelor, ne-am regăsit, din nou, menirea: de cuceritori și civilizatori ai întinericului.

3.05.01.1998. Václav Havel, 04.07.1994, Philadelphia: „*Cred că există motive întemeiate pentru a sugera că Era Modernă s-a încheiat. Astăzi multe lucruri arată că străbatem o perioadă de tranziție, când se pare că ceva este pe cale de dispariție și altceva se află în durerile facerii. Este ca și cum un lucru s-ar destrăma, s-ar descompune și s-ar epuiza, în vreme ce altul, încă nedefinit, s-ar ridica din ruine*”.

Timp de reflecție. Vacanța elevilor. Și a studenților. Sărbători. Creștinești, în familie; uneori plictiseală; palavre; amintiri; multă nemulțumire; lamentări laice, cu prietenii și prietenele. Multe speranțe, multe vise: farmecul tinereții...

Îi observ, cu plăcere, pe cei cunoscuți și mă bucur de bucuria lor. Nu prea am timp să reflectez pentru că citesc furibund. Din nou. De data asta multă economie politică și politologie. Mă duc și la bazinul de înot, foarte des. După zece lungimi de bazin, făcute în forță, mă relaxez făcând plută pe spate. Este splendid; înseamnă contopirea cu zeii... Apoi dușul scoțian, clasic. Plimbare scurtă. Spre casă. Foame de crocodil. Un somn bun de două ore. Grătare și vin de casă. Cafea îndulcită cu miere. Neuronii lucrează la turația maximă: „*Don't cry baby*”. Exilul în cultură, la care m-a supus vechiul ministru al Mediului, a devenit, până la urmă, benefic. Așa s-a născut a treia carte: „*Trăind politica*”.

Acest stil „întrерupt” îmi amintește de niște pasaje din „*Toamnă Patriarhului*”. Gabriel García-Marquez cita nu știu care romancier european (bineînțeles francez) adăugând acel ceva din geniul său. Sunt convins că a primit premiul *Nobel* pentru literatură pentru acest roman extraordinar și mai puțin pentru „*O sută de ani de singurătate*”. Don Gabito este „de stânga”. Don Mario (Vargas Llosa) este „de dreapta” (liberal). Am ajuns la concluzia, în această perioadă de „proscris al societății”, că este total neimportant dacă ești „de stânga” sau „de dreapta”. Este, în schimb, esențial a fi om de onoare chiar dacă faci parte din „clasa politică”. Sau nu mai este? Să fiu eu demodat? Nu mai știu ce să cred... Totuși, dacă ar fi să analizez eficiența diferitelor *Mafii* din Statele Unite, vom constata faptul că cea italo-americană numită *Cosa Nostra* continuă să se mențină, cu succes, în top. Cea rusească, însă, este măcinată de lupte interne, de suspiciuni, de nerespectarea cuvântului dat anterior de către partenerii de afaceri, de

lipsa de onoare a oamenilor: „*homo homini lupus*”. Probabil că nu-i întâmplătoare expresia „*gente di respecto*” pe care o poartă, cu mândrie, venerabilii mafioți sicilienii. Înseamnă tradiție – chiar dacă este tradiția crimei; înseamnă onoare – chiar dacă este onoarea crimei; și, până la urmă, înseamnă succes, adică etichetă temută, respectată și vânată: „*Mafia*”.

Am fost acuzat, printre altele, de tot felul de enormități, că am vândut droguri și arme, cu aluzii transparente, că aș fi aparținut unor structuri mafioate pe teritoriul Franței.

Droguri nu pot vinde ca urmare a problemelor de conștiință: mi se pare cel mai mare pericol cu care se confruntă societatea noastră, la zenitul Erei Moderne sau, dacă vreți, în zorii Erei Spațiale. Arme aș vinde, cu mare plăcere, dar Comunitatea Mormonă din Franța, ca, de altfel, din toată lumea, nu se ocupă cu traficul de arme. Și apoi, dacă chiar aș fi vândut arme, în Occident, nu aș fi acum exdirector al Agenției de Protecție a Mediului, în proces cu propriul minister, ci m-aș afla în insulele *Cayman* sau *Bahamas* sau pe fundul oceanului, suprimat de adversari sau de parteneri de afaceri. Dar, la noi, continuă moda delațiunii până spre cele mai înalte niveluri ale grupurilor de conducere ale partidelor politice, cu consecințele catastrofale pe care le simțim. Legea funcționarului pulic ar fi extrem de urgentă. Până acum, nimic. Continuăm să așteptăm...

VII. MRACONIA

1.07.01.1998. *In the Absense of the Sacred*: „*Oamenii care elogiază tehnologia, spun că ea ne-a adus un nivel de viață mai bun, ceea ce înseamnă o mai mare viteză, o mai mare varietate de opțiuni, mai mult timp liber și mai mult lux. Niciunul dintre aceste beneficii nu ne vorbește despre satisfacție, fericire, siguranță, ori capacitatea umană de a întreține viața pe Pământ*”.

Jerry Mander, 1991.

Îmi place mult Boris Elțin, poate pentru că este atât de uman. Mai trage la măsea, din când în când, gândește cu voce tare, uneori, amețit, înjură, dansează toate genurile posibile și are o vitalitate debordantă. Este pofticios la mâncare și băutură, în ciuda unei operații de inimă. Nu este ascuns, nu este perfid decât în măsura în care i-o cere politica. Talentul său de politician va consta în capacitatea de a-și găsi un succesor. Sau, poate, mai degrabă, în forța de a modifica actualul sistem prezidențial al Federației Ruse, printr-unul

parlamentar, poate apropiat de sistemul german, care pare mai potrivit pentru această imensă țară.

Un mare pariu al secolului XXI este cel pus pe *Rusia*: va deveni acest spațiu imens o nouă Canadă sau se va împotmoli, din nou, în autarhie, naționalism, înapoiere și imperialism?

Cheia viitorului se află, acum, în mâinile lui Boris Elțin.

2.08.01.1998. Thoreau: „*Omul nu este decât locul unde mă aflu, iar de aici perspectiva este infinită*”.

Evoluția viitoare a extinderii spațiale a omului va trebui să se aplece, din când în când, asupra unei perioade mai vechi cu câteva secole pentru a nu putea repeta unele din greșelile de atunci. Această afirmație pare depășită: cum este posibil ca noi, civilizații de azi, cu mijloacele tehnologice de ultimă generație de care dispunem, să facem greșeli asemănătoare cu acei fanatici cavaleri ai Cruciadelor, sau cu acei conquistadori barbari ai Lumii Noi. Dar se uită ceva foarte important: fervoarea religioasă, care, în ciuda mijloacelor modeste ale acestor secole, a pus în mișcare regi, cavaleri, papi și marinari care au condus omenirea spre un destin solar pe care noi, cei de azi, cei sceptici, cei neîncrezători, cei bolnavi de plictiseală și de pesimism, cei care măsurăm Lumea cu milimetrul, când ar trebui să o măsurăm cu anul-lumină, de-abia dacă-l intuim.

Și pentru că religia, în secolul nostru, a devenit mai mult un ritual exterior, o tradiție oarecum formală, o haină frumoasă pe care o punem de sărbători, va trebui să găsim în politică oamenii de valoare a unui papă Urban al II-lea sau a Sfântului Bernard. Unul dintre ei ar putea fi un mare exemplu: John Fitzgerald Kennedy, care, deși slab politician, a fost unul dintre vizionarii *Erei Spațiale*. În mare parte, datorită lui, Statele Unite ale Americii au ajuns pe Lună, în 8 ani. Programul *Apollo* și-a depășit cu mult vremea sa. A fost elaborat cu 50 ani înainte de a-i fi venit timpul. Ar putea fi un avantaj, pentru că ne-ar stimula spre acel ideal, pe toți, mobilizându-ne, dar, mai probabil, ar putea fi un mare dezavantaj, pentru că, sceptici incurabili ce suntem, nu am vedea cu ochi buni cheltuielile imense pentru programul spațial, ale căror rezultate, în afară de televiziunea prin satelit, se lasă prea mult așteptate. Dacă experiența chineză a expedițiilor africane din secolul al XV-lea se repetă cu *Programul Apollo*, ar trebui să ne dea de gândit modul de abordare al extinderii noastre spațiale. Probabil că singura metodă eficientă este cea „a pașilor mici” cu rezultate

economice imediate și pozitive, ale căror profituri ar putea stimula, ulterior, aventura noastră spațială. Aceasta va fi calea pe care vom merge.

3.17.01.1998. Societatea regală din Londra, Academia Națională de Științe a Statelor Unite ale Americii: *„Dacă previziunile curente privitoare la creșterea populației se dovedesc a fi corecte, și modelele activității umane pe planetă rămân neschimbate, s-ar putea ca știința și tehnologia să nu fie în stare să împiedice nici degradarea ireversibilă a mediului înconjurător, nici sărăcia continuă pentru cea mai mare parte a lumii”*.

London, Washington, D.C., 1992.

Discursul președintelui Republicii, domnul Emil Constantinescu, a dovedit, încă o dată, talentul de politician al Domniei sale, care a aruncat pisica în grădina Parlamentului. Nu știu dacă a jucat poker, dar eschiva pe care a făcut-o demonstrează virtuozitate în domeniul pokerului politic. Cred că domnul Cristian Dumitrescu² a remarcat, extrem de exact, sensul criticilor exprimate indirect de Președintele Republicii. Opinia susținerii totale a primului ministru este forțată. Prin convocarea Parlamentului și acordarea (sau respingerea) încrederii guvernului Ciorbea, mingea a fost pasată pe terenul Partidului Democrat. Domnul Cristian Dumitrescu a nuanțat, în stilul clasic, posibilitatea pe care o vor exploata democrații, în sensul că nu vor semna moțiunea de cenzură a opoziției, ceea ce s-ar putea interpreta că nu se presupune, în mod automat, că votul va fi pentru susținerea actualului guvern. Dimpotrivă, printre rânduri, se observă că votul va fi contra sau abținere. Cel mai probabil va fi împotrivă.

Dacă PD-ul ar vota pentru guvernul Ciorbea, ar scădea galopant în sondaje și ar pierde, probabil definitiv, simpatia propriului electorat. Dacă ar vota contra guvernului, ar reuși blocarea carierei politice a domnului Ciorbea și ar deschide, în sfârșit, porțile ascensiunii domnului Radu Vasile, care, din poziția de prim-ministru, va restructura din temelii PNȚCD. Numai atunci, într-adevăr, voi simți că renasc. În afara Seniorului, numai domnul Radu Vasile ar fi singurul în stare, acum, în acest sfârșit de deceniu și de secol, să schimbe direcția greșită, spre prăpastia definitivă a istoriei, spre care se îndreaptă acest

□ vicepreședinte al Senatului, membru PD.

partid, sub conducerea actuală, a unor catastrofe politice. Dl. Ion Diaconescu are un singur merit: a făcut 17 ani de pușcărie. În rest, este un antitalent desăvârșit, și aceasta este o afirmație destul de blândă. Este un chibiț politic, umblă cu tot felul de tertipuri, învârteli, aranjamente de culise, șmecherii și eschive. Pe scurt, este *pieziș*, nu are anvergură, nu are limbaj (nici măcar gramatical) și nu are viziune asupra viitorului. Dacă își închipuie că îl va lăsa succesor pe domnul Victor Ciorbea, se înșală profund. Fie nu va reuși, fie, dacă se va întâmpla, acesta va fi începutul sfârșitului PNȚCD.

Claudiu Iordache a avut dreptate când l-a caracterizat, caustic, pe Victor Ciorbea, înainte de investirea sa ca prim-ministru, în *Decembrie 1996*. Dar se pare că Ion Diaconescu l-a adoptat în mod total. Nu că nu ar fi cinstit, dar este moale, este un om de compromis, este venit pe ușa din dos a PNȚCD, de-abia în *Martie 1996*, este, într-adevăr, un *Frankenstein* simpatic, dar nu poate deveni, sub niciun motiv, succesorul lui Corneliu Coposu. Păcat că Seniorul a murit prea devreme, parcă intuind interregnul acestui „*Mazarin țărănist*” (Ion Diaconescu) care a schimbat structura conducerii acestui partid, permițând accesul masiv al oportuniștilor. Mă gândesc acum la un singur exemplu: este normal ca fostul subprefect PDSR-ist să fie membru marcant al PNȚCD-ului? În acest caz, noi, cei vechi, va trebui să ne transferăm în PDSR, la schimb. Oricum, avem experiență și ne simțim mai bine în opoziție. Ar fi tragic dacă „ochiul” ar fi înlocuit cu „ciolanul” drept simbol al PNȚCD-ului. Să sperăm, totuși, că domnul Radu Vasile va prelua, la timp, succesiunea Seniorului nostru.

4.18.01.1998. Goethe: „*Dragă prietene, toată teoria este cenușie, dar copacul viguros al vieții este verde*”.

Pentru „*Cruciada spațială*”, al cărui prim pas este colonizarea oceanelor, în afară de voința umanității, mai sunt necesari și banii. De fapt, este o sintagmă nepotrivită: ce înseamnă voința umanității? Pentru că nu există umanitate în sine, ci există oameni concreți cu nevoi firești, cu interese mai mult sau mai puțin meschine, nobile sau dezinteresate, care, uneori, formează niște grupuri de presiune foarte eficiente și, prin liderii desemnați pentru un mandat limitat în timp, reușesc să convingă și imensa majoritate a celor pasivi. Unul dintre aceste grupuri de presiune este OCDE (Organizarea pentru Cooperare și Dezvoltare Economică). Acești trei poli ai inițiativei cuceririi spațiale îi vom avea în vedere în analiza noastră, adăugând, desigur, și noile

democrației din Europa de Est în cadrul celor trei organizații. Marja de timp este suficientă: anul 2010. Până atunci va trebui schimbată radical mentalitatea actuală a oamenilor Erei Moderne, ceea ce presupune un efort mult mai mare decât obținerea sutelor și miilor de miliarde de dolari necesari pentru proiectele diverselor etape ale *Cruciadei spațiale*.

Iar un deceniu pentru convingerea sacerdoților politicii deceniului X și ai deceniului *Zero* reprezintă doar o clipă pe scara istoriei.

Cât despre bani, fondurile potențiale sunt absolut imense. Conform Raportului privind dezvoltarea lumii, în 1994, și Statistică Financiară Internațională, produsul național brut (PNB) al țărilor membre OCDE, în 1992, era de 59.635 miliarde dolari, reprezentând 78% din totalul mondial.

Dacă doar 1% din această imensă sumă ar fi investită anual, în construirea de insule plutitoare de tip *Aquarius*, al cărui cost calculat este de 1, 1 miliarde dolari și al cărui cost maxim este considerat 3 miliarde dolari, atunci s-ar putea construi, cu ușurință, 198 insule. Totalul estimat construit în vreo 30 ani este de cel mult 15.000 insule și cel puțin 10.000 insule. Deci, cu un procent minim, poate începe cel mai mare proiect din istoria umanității, pe lângă care piramidele sau zidul chinezesc reprezintă un fel de castele de nisip construite de copii la malul mării.

Și, până la urmă, contează prea puțin dacă este sau nu mare proiectul *Cruciadei spațiale*. Ceea ce contează, cu adevărat, este că nu avem alternativă. În mai puțin de 50 ani, dacă nu facem nimic și continuăm să ne înmulțim excesiv, continuăm să folosim resursele neregenerabile fără limite, continuăm să bombardăm atmosfera cu dioxid de carbon, vom privi, împreună, sfârșitul speciei noastre. Nici această soluție nu ar fi, în mod absolut, rea pentru ansamblul lumii. Poate că, în felul acesta, vom lăsa liber Pământul pentru stăpânii săi de drept: arborii, și florile, și bizonii, și crocodilii, și delfinii... Poate că suntem „ultimii dinozauri” ai Pământului. Dar este păcat să alegem această cale... Avem forța să deschidem capacul și să plecăm spre stele. Atunci se vor rezolva, de la sine, toate problemele actuale: și șomajul, și poluarea, și criza locuințelor, și inutilitatea construirii de noi autostrăzi, și dispariția automobilului.

Vom încerca această cale? Dacă da, vom parcurge, împreună în

secvențele următoare, modalitățile concrete de a ieși din puțul gravitațional al Pământului cu ajutorul prietenului nostru, Dr. Marshall T. Savage.

VIII. MIRABEL

1.24.01.1998. „Sustainable Growth” în Development Review, 1990: *„Este imposibil pentru economia mondială să iasă din sărăcie și degradarea mediului înconjurător; pe măsură ce sistemul economic se dezvoltă, el încorporează o proporție și mai mare din ansamblul ecosistemului și, la 100%, dacă nu mai înainte, va trebui să se oprească”*.

Herman Daly.

Pe măsura trecerii timpului, ne apropiem de marginea prăpastiei existenței noastre ca specie, pentru că istoria nu iartă. Trăim acum precum exemplarele de T. Rex (*Tyrannosaurus Rex*) în ultimele clipecare, pe atunci, se numărau în milioane de ani – ale stăpânirii Pământului. Însă, diferența între acele jivine însetate de sânge, cu un creier minuscul, programat binar de către Creatorul nostru, și noi, stăpânii absoluți ai planetei, în acest moment, este că uneori noi avem capacitatea de a reflecta asupra acțiunilor noastre, asupra impactului lor cu „casa noastră comună” – Terra.

În afara destinului programat atât pentru dinozauride, cât și pentru noi (pentru că este normal ca Dumnezeu să se plictisească să vadă variațiuni pe aceeași temă), o neîncetată luptă pentru putere, dominare, pradă, distrugere și satisfacție a lucrului bine făcut, purtând două semnături ce nu se deosebesc decât prin gradul de complexitate, T. Rex și *Om*, care presupune înlocuirea actorilor scenei planetare cu alții având un coeficient de inteligență mai ridicat (asta presupune un joc al naturii mai divers, mai palpitant, de aceea nu se plictisește Dumnezeu), avem mereu posibilitatea de a alege între două căi diferite, suntem uneori la o răscruce care este mai frecvent o bifurcație decât o joncțiune. Doar aici acționează liberul nostru arbitru. Ei bine, acum ne aflăm în fața acestei bifurcații: fie alegem un alt spațiu geografic unde vom migra, în valuri succesive, părăsind continentele, fie vom rămâne și, în scurt timp, vom dispărea ca specie dominantă a Pământului, pentru că în codul nostru genetic nu există cromozomi sau gene care să accepte „creșterea Zero”, sau limitarea consumului, sau reducerea conștientă și unanimă a numărului populației, sau economisirea resurselor de hidrocarburi, sau reducerea globală a înarmării statelor lumii, acum, când nu mai există „Imperiul Răului”.

Noi nu ne naștem buni, în mod absolut, sau răi, în mod absolut, ci ne naștem cu simțul esențial al expansiunii: toate trebuințele noastre presupun acest sentiment spațial impregnat la toate celelalte viețuitoare, ba mai mult, la tot ce mișcă în acest Univers imens – dacă am lua doar exemplul stelelor cu acele extinderi ale influențelor calorice asupra sistemelor lor solare puțin înainte de marea implozie – și de aceea nu avem altă soluție rațională decât colonizarea spațiilor libere care ne așteaptă: mai întâi oceanele, și apoi, foarte repede, spațiul cosmic apropiat, începând prin valorificarea potențialului imens oferit de satelitul nostru natural, *Selena*.

Nu știu care dintre noi, profeții *Erei Spațiale*, vom reuși să convingem *Sanhedrinul* lumii moderne, care ar putea fi ONU (Organizația Națiunilor Unite), dar va trebui să o facem foarte repede, pentru ca sacerdoții acestei *Ere Moderne* – politicienii – să schimbe direcția navei noastre terriene spre infinit.

Suntem obligați să convingem, chiar dacă pledăm *pro buono*.

Haideți să trecem în revistă mijloacele care ne-ar putea sta la dispoziție...

2.25.01.1998. The Cloud Minders of *Star Trek*: „*Această planetă chinuită este un loc al celor mai violente contraste. Cei care sunt recompensați sunt total separați de cei care duc poverile. Nu este o conducere înțeleaptă*”.

Spock – călător spațial.

Ca și la noi. Nu este o conducere înțeleaptă. Pentru că totul începe și totul se termină cu libertatea cuvântului care trebuie să fie, mereu, absolută. Chiar dacă tinde spre calomnie, chiar dacă atacă guvernul în ansamblu din poziția de membru al acestuia, chiar dacă rănește niște orgolii care aparțin unui *Frankenstein* care nu mai este chiar atât de simpatic pentru că este ros de invidie, de o tendință spre autoritarism și, în același timp, este impregnat de talentul de a se băga pe sub pielea unui pitic politic care, din nefericire, moștenește (temporar sper) scaunul *Seniorului*, având pretenția să-l instaleze pe acest intrus, venit pe ușa din spate, la comanda creștin-democrației românești.

Domnul Traian Băsescu are dreptate atunci când critică virulent prestația catastrofală a primului-ministru. Această criză politică (pentru că este, totuși, așa ceva) are cauze mai profunde decât cele legate de personalitățile puternice ale acestui guvern, decât cele legate

de incompatibilitatea programelor celor două mari partide din coaliție: social-democrat și creștin-democrat. Această criză este și o consecință a crizei instituțiilor noastre politice: va trebui să dispară, foarte repede, republica semiprezidențială, care va fi înlocuită cu o republică parlamentară, cu un președinte ales de parlament și având o putere simbolică. Va trebui, de asemenea, restructurat din temelii sistemul partidelor politice printr-o nouă lege a partidelor. În primul rând, prin dispariția coalițiilor și stabilirea unui prag electoral mai înalt (5%) pentru accesarea în parlament. Orice alianță electorală ar trebui să presupună, pentru pătrunderea în parlament, un multiplu de 5%. Dacă, spre exemplu, o coaliție are în compoziție 2 partide, va avea nevoie de un prag electoral de minimum 10%, dacă va cuprinde 3 partide, va avea nevoie de un prag electoral de 15%. Acest aspect ar conduce la dispariția coalițiilor și ar avea un efect benefic deosebit, în sensul că, în parlament, ar accede doar câteva mari partide bine structurate și având o conducere centralizată, puternică. Acestea ar putea încheia mai ușor o coaliție guvernamentală în care președintele partidului cel mai bine plasat în alegeri ar deveni prim-ministru (s-ar numi președinte al Consiliului de Miniștri), iar președintele partidului ce a obținut un număr mai mic de voturi și este agreat de către domnul prim-ministru, ar deveni vicepreședinte (al Consiliului de Miniștri). În felul acesta, coaliția s-ar putea forma după alegeri.

Acest aspect ar conduce și la dispariția *Convenției Democratice*, care ar reprezenta cea mai mare realizare a ultimilor ani în planul politicii românești. Acum, *Convenția* este „un uriaș cu picioarele de lut”, o relicvă a istoriei recente, un aisberg cantonat la tropice. Corneliu Coposu a avut în vedere doar o alianță electorală, limitată în timp până la câștigarea alegerilor. Aceasta s-a întâmplat în *Noiembrie 1996*, dar *Convenția* nu s-a autodesființat, ci a continuat să plutească în derivă, cu toate negocierile complicate care ar trebui purtate între puzderia de lideri și care, datorită faptului că nu au loc (aceste consultări periodice), produc niște frustrări care se accentuează, în timp.

Astfel, un sistem electoral modernizat ar îngrădi, poate, impetuoșitatea noastră latină în domeniul politicii interne.

3.31.01.1998. Sir James Goldsmith, 1994: „*Ce remarcabil este să urmărești o civilizație care se autodistruge pentru că nu este în stare să reexamineze validitatea unei ideologii economice în împrejurări total schimbate*”.

Revoluția tehnocrațiilor

Lumea noastră modernă a fost bulversată de câteva revoluții majore care au avut ca punct de plecare *Revoluția copernicană*. Nu intru acum în detalii, ci menționez doar faptul că accentul s-a mutat de pe preeminența spiritului spre primordialitatea materiei și fetișizarea sa. Ne vom îndrepta, în scurt timp, spre o epocă de sincretism sub direcționarea necesară a *Imperiului Spiritului*. Asta ar însemna, printre multe alte consecințe, îmbinarea armonioasă a planului vertical de evoluție a *sferei vieții* ca ansamblu integrat prin punerea la locul lor a tehnocrațiilor în sensul coordonării departamentelor executive care, în plan orizontal, vor fi guvernate în continuare de către politicieni aleși. Mai concret, aceasta înseamnă un sistem mai propriat de sistemul american sau francez, dar opus celui britanic. Adică șeful puterii executive este ales de electori, dar își numește echipa de miniștri dintre experți neînregimentați politic, de preferință.

De fapt, componenta guvernamentală este doar una dintre cele trei domenii de influențare ale direcției pe care o poate avea evoluția Terrei. Celelalte două sunt: domeniul *societății civile* și domeniul (sau sectorul) *pieței libere* (în accepțiunea lui David C. Korten).

În ciuda viziunii sale antiglobaliste, are dreptul să critice, virulent, tendința actuală a dominării lumii de către baronii *pieței libere*, care sunt marile corporații transnaționale, pentru că, în afara scopului acestora, unidimensional și egoist – numai câștigul financiar cu orice preț – finalitatea societății globale (modelate de acest guvern-fantomă) seamănă cu o călătorie printr-un tunel, cu un singur vagon în care se înghesuie umanitatea, care își accelerează viteza și care va întâlni, la ieșire, un uriaș panou pe care scrie *Coca-Cola* cu care, desigur, se va ciocni, căzând, împreună, în abis. Cam aceasta este finalitatea propusă pentru mutanții lui *Homo sapiens*, adică *Homo ludens*.

De aceea, în viitorul foarte apropiat, rolul guvernelor va trebui să crească în detrimentul rolului ocult al corporațiilor. Din nou, politicul împotriva economicului, veți spune? Da, pentru că avem mare nevoie de o singură direcție, în scurt timp: spre stele. Și doar o voință politică globală, bazată pe cooperarea tehnocrațiilor, va putea direcționa, într-o singură generație, mutarea noastră pe insulele plutitoare de tip *Aquarius* în zonele intertropicale ale Oceanului Planetar și evadarea, în aceeași perioadă, în spațiul extraatmosferic

apropiat (adică pe Lună și în punctele *Lagrange*). Desigur, dacă dorim să nu dispărem fizic în următorul secol.

Apoi, rolul guvernelor va trebui să crească pentru că se vor baza, mai mult decât acum, pe cel de-al treilea sector: *Societatea civilă*. Este, de fapt, o întrepătrundere între o elită (guvernul) care direcționează barca noastră unică (Terra) în oceanul Universului și o masă aparent pasivă, noi „*Cei șase miliarde*” care suntem structurați pe națiuni, partide politice, religii și biserici, syndicate și, în mod obligatoriu și necesar, ziariști. Este o putere difuză, aparentă, dar este singura putere în stare să schimbe guvernele. De aceea trebuie să avem mare grijă de a menține vie această *Societate civilă*, într-o stare perpetuă de luptă interioară, pașnică, în primul rând prin libertatea absolută a cuvântului chiar dacă avem senzația, uneori, că trăim într-un adevărat haos. Pentru că haosul înseamnă libertate. Toate societățile în evoluție, în creștere accelerată, presupun un haos care adesea este aparent. În schimb, societățile pe cale de dispariție încremenesc prin uniformizare, hiperstandardizare, reglementare rigidă și imuabilă. Vă veți pune întrebarea: cine sunt tehnocrații? Unul dintre primele răspunsuri argumentate l-a dat Pitagora...

4.01.02.1998. Jesse Jackson: „*Ei nu mai folosesc gloanțe și frânghii, ci Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional*”.

Pentru a putea să ne transferăm, în timp util, mai întâi pe oceane – în acele insule plutitoare paradizice de tip *Aquarius* – și apoi pe Lună și în Centura *Lagrange*, vom imagina, împreună, un singur scenariu care cuprinde un interval de timp de 28 ani împărțit în 4 etape de câte 7 ani fiecare. De ce? Pentru că o insulă plutitoare are nevoie pentru a fi gata complet de 6 ani și jumătate (deci, cu aproximație, 7 ani) pentru a fi populată de 100.000 locuitori care vor produce un venit anual brut de 8 mld. \$, un venit net de aprox. 5 mld. \$ în care se include și aportul energetic de 700 MW (brut) și 413 MW (net). Acest scenariu de 4 etape are avantajul modularității în sensul că, după prima etapă de 7 ani, când toate coloniile construite în primul an funcționează la capacitate maximă, vom putea beneficia de aportul lor financiar (net) pentru accelerarea programului corectând eventualele disfuncționalități „*in situ*”.

În afară de voința politică esențială pentru acest proiect, se pune, desigur, și problema banilor. De unde îi vom lua? Când vom putea începe demararea programului nostru și cum îl vom putea ajusta

pe parcursul celor 28 ani?

Să pornim de la fondurile potențiale la îndemână în deceniul al X-lea al secolului XX.

Să analizăm următorul tabel:

Nr crt	Instituția financiară	Suma (mili. \$)	Ce reprezintă această sumă	Valoare
1.	Total corporații înregistrate	240	Fonduri pentru reclamă	89
2.	BIRD	120	Împrumuturi nete active	95
3.	CFI	17	Investiții (din active)	95
4.	ADI	93	Surse (din pasiv)	95
5.	BRI	43	Depozite la termen	95
6.	Clubul de la Paris	21	Sume consolidate (total)	94
7.	OCDE	60	PNB 1983	92
8.	BEI	117	Împrumuturi acordate	95
9.	FMI	47	Total facilități de creditare	95
	TOTAL	758		

Totalul sumei câtorva dintre marile organizații financiare de la sfârșitul secolului XX, la care s-a adăugat și suma folosită pentru reclame a marilor corporații trans (sau mulți) naționale atinge 758 mld. \$. Dacă numai 10% din această sumă ar fi folosită la demararea *Cruciadei spațiale* pentru prima etapă (proiectul *Aquarius*), începând cu anul 2011, rezultatele vot fi extraordinare. De ce anul 2011 ca anul

Unu al proiectului? Pentru că, până atunci, un deceniu de experimentări va fi necesar și apoi din motive de simetrie, de calcul facil: dacă anul *Unu* este 20011, este simplu de observat că anul 28 este 2038 (de exemplu).

Suma anuală de aproximativ 76 mld. \$ anual (la nivelul anului 1995), care va putea fi mult mai mare în anul 2011, va putea fi folosită pentru construirea a 25 insule *Aquarius* (considerând prețul maxim de 3 mld. \$ bucată, deși Marshall T. Savage estimează că prețul ar fi de 1, 1 mld. \$).

În anii 2 – 6 (2012 – 2016) s-ar construi câte 50 de insule și în anul 7 (2017) s-ar construi câte 75 insule *Aquarius*, astfel că după prima etapă de 7 ani ar exista 350 insule în Oceanul Indian, în zona ecuatorială.

Începând din anul 8 (primul an al etapei a II-a) se vor construi câte 100 insule anual pentru toți cei 7 ani ai acestei etape. În schimb, în acest an 8, primele 25 insule încep să producă câte 5 mld. \$ (netto), în anul 9, încă 50 insule produc, în total, 250 mld. \$, iar în anul 10, cele 125 insule în funcțiune (25 + 50 + 50) produc în total cca. 625 mld. \$ (netto). În acest al 10-lea an, prin construirea a 100 insule (a 3 mld. \$ bucată) se cheltuiesc 300 mld. \$ anual. Deci rămâne un fond net (teoretic) de 325 mld. \$ anual. În anul 11 beneficiul este de 875 mld. \$, iar cheltuielile de construcție absorb 300 mld. \$. Deci rentabilitatea este asigurată și în creștere continuă, astfel că în etapa a III-a, începând cu anul 2025, se vor putea construi 100 insule anual (mai corect exprimat ar fi: se va începe construirea a încă 100 insule).

Față de venitul total de 3.500 mld \$ obținut de la toate insulele *Aquarius* ca produs din prima etapă, cheltuielile anuale de construcție a 1.000 insule nu sunt exagerate: 3.000 mld. \$. Astfel rămâne un surplus de 500 mld. \$, care se mărește an de an prin intrarea în funcțiune a altor sute de insule.

Astfel, după încheierea celor 4 etape, la nivelul anului 2046, venitul anual net al celor 8.050 insule *Aquarius* ar putea fi de 402.500 mld. \$ (în prețurile actuale). Venitul net absolut este de 120.400 mld. \$, asta însemnând că s-a amortizat total și foarte benefic construirea celor 8.050 insule plutitoare producătoare de energie electrică ieftină și de produse de maricultură.

Se vor mai pune câteva probleme, atât în plan vertical, cât și orizontal.

În plan vertical, tot din motive de simetrie, ar trebui să considerăm anul 2021 anul 1 al funcționării produsului *Bifrost*, de sub muntele *Kilimanjaro*, pentru lansarea economică a navetelor spațiale (1 kg de încărcătură utilă ar costa 15 – 20 \$ față de 8 – 12 \$/gram, cât costă acum, deci o ieftinire de aproape 1.000 de ori).

În plan orizontal, vom vedea cui vor aparține aceste insule producătoare de bogăție și modalitățile de asociere a celorlalți care vin să participe mai târziu la proiectul *Aquarius*, care va fi prima etapă a *Cruciadei spațiale*.

IX. PALMYRA

1.18.02.1998. Willis Harman: „*Schimbând, în mod deliberat, imaginea internă a realității, oamenii pot schimba lumea*”.

Are sens să gândim cu glas tare, cu toată sinceritatea de care suntem în stare, și, mai mult, să ne punem pe hârtie aceste gânduri, cu riscul de a fi interpretați răuvoitor?

Chiar dacă autorul acestui set de eseuri nu este foarte convins, a înclinat să răspundă afirmativ.

În primul rând, pentru a-și elibera propriile angoase: deci, în scop terapeutic, pentru sănătatea minții și a spiritului.

Apoi, pentru faptul că societatea noastră tranzitorie, fără repere solide, implantate în solul politicii, are nevoie de cauterizări periodice de sinceritate, adesea supărătoare, care vor corecta prostia, infatuarea și obtuzitatea acestor „*Molohi*” ai guvernării noastre. Partea interesantă este că cel ce vi se destăinuie a fost unul dintre cei mai frecvenți susținători ai acestor catastrofe politice. Poate de aceea nemulțumirea este mai mare decât la electorii ce nu aparțin clasei politice propriu-zise.

Cum se poate împăca „reaganismul” meu funciar cu socialismul francez?

Este un alt paradox al firii mele complicate și, adesea, inconstante...

În primul rând, „reaganismul” și-a pus amprentă pentru câteva decenii în două domenii fundamentale: cel politic, prin reușita de necontestat a anihilării *Sistemului comunist*, pentru totdeauna; cel economic, prin accentuarea monetarismului lui Milton Friedman ca bază a oricărei economii sănătoase.

Chiar dacă David C. Korten nu este de acord cu ascensiunea libertarienilor, globalizarea economiei inițiată de conservatorii

reaganieni (și theatcherieni) a deschis porțile universului extraatmosferic, deci a expansiunii într-un spațiu infinit.

În plan concret, *Inițiativa de Apărare Strategică (SDI)* a contribuit la apariția noilor tehnologii spațiale, cu implicații uriașe pentru evadarea noastră din groapa gravitațională unde ne mai aflăm încă.

În al doilea rând, trăind în Franța, am avut cei mai mulți prieteni simpatizanți sau membri ai Partidului socialist Francez. Și toți erau niște oameni de o probitate morală indiscutabilă, de o bunătate remarcabilă, de o clarviziune, în plan social, cu totul deosebită. Așa că m-am atașat, pentru totdeauna, ideilor lor generoase. Aveau dreptate (Regis Brunet, Michel Bruno, Michel Noel, Christian Borderie, Gil Aglaure etc.) când considerau că fiecare membru al *Umanității* trebuie să dispună de un minim necesar garantat, indiferent de comportament, de culoarea pielii, de culoarea politică, de religie, de etnie.

În virtutea acestor idei, în gările de metrou din Paris, puneam câte un franc în pălăria peruvienilor sau a cerșetorilor francezi din fața magazinului „*Codec*” din Versailles, deși aveam o situație financiară precară.

Probabil că este important să ținem la libertatea de opinie mai mult decât la orice din această lume. Și, indiferent de consecințe, să ne păstrăm franchețea...

Victor Ciorbea este cel mai slab prim-ministru din ultima sută de ani. Ion Diaconescu se cramponează de Victoraș pentru a-l desemna succesor în funcția de președinte al PNȚCD, ceea ce ar fi o blasfemie pentru toți creștin-democrații autentici.

Triada gerontocrațiilor Ion Diaconescu, Gabriel Țepelea și Constantin Ionescu va duce la dispariție PNȚCD-ul, dar au scuza că nu-și dau seama de consecințele activității lor politice dezastruoase.

Dacă în primăvara lui 1998 nu se va produce un puțch care să răstoarne actuala conducere depășită a PNȚCD-ului, atunci acest partid dispare pentru totdeauna, pentru că istoria nu iartă, din fericire.

Corneliu Coposu ar fi meritat altfel de succesori.

Probabil că singurul politician care ar readuce acest partid pe linia de plutire ar fi senatorul Radu Vasile.

De ce atâta vehemență, vă întrebați? Pentru că nu-i normal să fiu exclus, împreună cu încă șase colegi, de către Biroul Municipal, care nu are competență în acest sens, pentru că nu-i normal că Biroul

Județean să confirme acea hotărâre ilegală, când se știe că este format din niște briganzi politici, niște falsificatori de liste electorale, niște traficanți de influență care și-ar avea locul în pușcărie și nu în Parlament sau în Consiliul Județean.

Dar să nu vulgarizăm povestirea, pentru că, oricum, își va spune cuvântul...

2.21.02.1998. Herman Daly – John Cobb Jr.: *„O comunitate nu poate fi sănătoasă dacă nu exercită un control considerabil asupra vieții sale economice”*.

Abel și Cain (II): despre exil și putere

Este aceeași fațetă a povestirii lui Abel și Cain, dar presupune un grad mai înalt de generalizare. La prima vedere, aceste dominații sunt antinomice prin definiție. Totuși, ca urmare a îndelungatei practici politice, autorul acestui eseu a observat că adevăratul exil al omului se află cantonat la nivelul „Puterii” și adevărata putere se află în „Exil”.

Să observăm un studiu de caz...

Abel a fost cioban... Dacă pe vremea aceea Dumnezeu ar fi rânduit *Lumea* după chipul și asemănarea secolului nostru, adică dacă, atunci, clasa dominantă ar fi fost cea a politicienilor și nu cea a preoților, ei bine Abel ar fi fost membru marcant al Partidului Conservator sau al Partidului Creștin-Democrat, mai pe scurt, un „țărănist” de-al nostru. În plan politic ne-ar fi reprezentat fieful electoral în Parlament. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este cum a reușit el să ne reprezinte. Mai concret, cum mă poate reprezenta Abel pe mine, Cain, fratele său politic, până la acel moment *Zero* care a schimbat viitorul...

Dar să fiu mai concret: domnul Sabin Abel este fiul unui fost deținut politic care și-a petrecut vreo doi ani la *Canal*. A fost exclus din toate școlile în vremea *Obsedantului deceniu*, a lucrat pe șantierele *Patriei*, încă din tinerețe, urcând scara ierarhică până când, în preajma pensionării, a atins nivelul de șef birou administrativ, tehnician, magazioner etc. Apoi a venit Revoluția și, cu ajutorul prietenilor politici, inclusiv al domnului George Cain, a reușit să-l elimine pe senatorul-președinte al fiefului nostru, luându-i locul. Lui „Dumnezeu” i-a plăcut această pentru că fusese coleg de pușcărie cu tatăl său.

În planul activității subterane, se pare că a fost „ciripitor” la „băieții cu ochi albaștri”. Cum se explică plecarea sa în Germania, de două ori, și revenirea în țară, pe vremea *Marelui tiran*? Mai mult,

plecarea s-a făcut împreună cu doamna inimii sale care avea să-i devină soție. Apoi, tatăl său eliberat, se pare, după câteva luni de la *Canal*, și nu după doi ani, fost doctor în drept, plecat în Germania cu pașaport de cetățean român cu domiciliul în străinătate, la fiica sa, și înființează, în 1984, Uniunea Mondială a Românilor Liberi, împreună cu domnul Ion Rațiu la Geneva și, trei ani mai târziu, îi face chemare fiului pentru o vizită în Occident. Ar fi fost posibil altfel decât dacă nu era „colaborator”? puțin probabil...

Mai mult, cum se explică faptul că „Dumnezeu” (Președintele partidului nostru și, din păcate, succesorul Seniorului) sare ca ars când senatorul Ticu Dumitrescu vrea să scoată dosarele demnitarilor de la arhivă. Explicația logică este că are ceva de ascuns.

Ceea ce a pus capac relației domnilor Sabin Abel și George Cain a fost acea lovitură de pumnal dată pe la spate, fără însă a-l ucide pe domnul Cain: promițând că merge la ministru (un ministru oarecare) să-l susțină, domnul Abel a pus o vorbă otrăvită și, mai mult, a revenit de câteva ori până când acel ministru l-a demis pe domnul Cain. Cu siguranță, ar fi fost mai onorabil ca domnul Abel să fie franc: gata, dragul meu Cain, ți-ai făcut datoria, m-ai sprijinit, îți mulțumesc, dar acum am alte obligații, mai mari; sper că mă înțelegi, știi cum se spune, „maurul și-a făcut datoria, maurul poate să moară”. Dar n-a fost...

Tradiția indică drept prim patron al francmasoneriei pe Cain. În Biblie, Cain a fost agricultor, țăran, cu ochii în pământ, legat sufletește de mica sa proprietate, pe care nu o vrea nici mai mare dar nici mai mică, și având un simț remarcabil ai dreptății pe care și-l manifestă îndrăznind să polemizeze cu însuși *Marele tiran*, pe vremuri. Vine Revoluția și este propulsat într-unul din „Marile Consilii”. Evenimentele evoluează, nu-i de acord și se autoexilează în Franța, apoi revine în fieful său natal, la mica sa proprietate, și, pentru că în sângele său curge politică, nu poate sta liniștit și activează Partidul Creștin-Democrat. Îl cunoaște pe domnul Sabin Abel, îi devine adjunct și, împreună, îl răstoarnă pe senatorul-președinte. Devine un tehnician al *Puterii*, un adevărat profesionist. Este deja un exilat, dar, din fericire, puterea *Opoziției* nu pervertește spiritul la fel ca puterea *Puterii*. Așa că, după *Noiembrie 1996*, nu mai este prea necesar, mai ales că știe prea multe, și, încet-încet, este marginalizat. Își dă seama târziu, pentru că are o doză de naivitate periculoasă, dar din acel moment nu mai există cale de întoarcere. Domnul Sabin Abel va fi pedepsit

exemplar: prin dematerializare. Mai mult, nu va scăpa nici succesorul *Seniorului*. Toate acestea vor purta o singură semnătură: a domnului George Cain. În aceste momente a început numărătoarea inversă...

3.28.02.1998. Karl R. Popper – *Logica cercetării științifice*: „Pornind de la trăirile noastre senzoriale neinterpretate nu ajungem niciodată la știință, oricât de sânguincios le-am aduna și ordonă. Numai prin idei îndrăznețe, prin anticipări nejustificate, prin speculații cutezătoare, puse mereu la încercare, putem captura natura. Acei dintre noi care nu doresc să-și supună ideile riscului infirmării, nu participă la jocul numit știință”.

Forma finală (I)

În vremurile noastre agitate, acum, la sfârșitul celui mai furtunos secol al istoriei și al ultimului mileniu al Erei Vărsătorului, în spațiul geografic intrași extracarpatic, clasa noastră politică plutește încă în derivă. Se afirmă, cu obstinație, că nu sistemul electoral determină liniile directe ale politicii unei țări, ci calitatea oamenilor implicați în această activitate atât de alunecoasă adeseori. Este adevărat, la nivel teoretic, dar, în practică, un bun sistem electoral, o reformă electorală inteligentă care creează o tradiție a democrației și conține o îmbinare fericită dintre stabilitatea guvernamentală atât de neceară pentru o bună lucrare reformatoare la nivel național și demolarea potențială și legală a guvernului, prin alegeri naționale, la un interval relativ scurt de timp, pentru „a nu lăsa oamenilor de stat timpul să se deprindă cu puterea și onorurile”, după cum sublinia Pitagora, fără însă a fi auzit.

Iată câteva dintre punctele *Reformei electorale*:

1. Pragul electoral pentru intrarea în Parlament dar și Consiliile Județene și în Consiliile Locale să fie de 5%, menținut pe timp îndelungat.

2. Pragul de 5% va fi pentru un partid politic; pentru alianțele electorale, însă, va putea fi multiplu de 5%. Exemplu: 2 partide = 10%, 3 partide = 15% etc.

3. Alegerile naționale se vor ține odată la 2 ani pentru un mandat de 4 ani astfel:

— Separat pentru *Camera Deputaților*, dar și pentru primari și 2 ani mai târziu

— Separat pentru *Senat* și Consilii Județene și Locale, pentru un mandat stabil de 4 ani.

4. Stabilirea unei doze apreciabile a sistemului uninominal în două tururi de scrutin: integral pentru *Senat* și într-o mare proporție la *Camera Deputaților* (poate 50%, cel puțin, sau 66% sau chiar 80%).

5. Sistem de listă însă pentru Consilii (județene și locale).

6. Criteriul competenței profesionale în defavoarea celui politic, în numirea miniștrilor: toți miniștrii să devină independenți după numire.

7. Titularul puterii executive (și adjuncții săi) directe, primul-ministru, va fi politician-membru al *Camerei Deputaților* și, obligatoriu, șeful partidului celui mai bine reprezentat în *Parlament*.

8. Stabilirea unui interval de timp-limită pentru ocuparea funcției de președinte de partid (poate 10 ani), pentru toate partidele.

9. O nouă *Constituție* care să transforme actuala *Republică semiprezidențială* într-o *Republică parlamentară*.

Iată câteva dintre posibilele modificări la care se va mai reflectă.

4.07.03.1998. *Corneliu Coposu*: „În fond, nu e importantă persoană mea, e importantă ideea legată de activitatea mea. Dacă această idee triumfă și dacă ea este îmbrățișată de prietenii mei și de opinia publică, apariția sau dispariția mea sunt secundare. Totul este să supraviețuiască o atitudine. Dacă aceasta triumfă, dispariția mea nu mai este semnificativă”.

Forma finală (II)

Ceea ce încercăm să facem, câțiva dintre noi, care nu putem accepta viața liniștită a unora, sau cea impregnată de distracții ca scop suprem, a altora, este de a încerca lansarea unei idei care, în cazul în care va prinde, să reușească să imprime o atitudine ce va dăinui decenii sau chiar secole. De fapt, până la urmă, nici acest mod de gândire nu-i important. Poate că nimic nu-i important. Dar, dacă ne stă în putere, cred că este necesar de a încerca să găsim o soluție apropiatului colaps de care ne apropiem cu toții, noi, sacerdoții evoluției, noi oamenii; mi se pare mai frumos să spunem „noi cei șase miliarde”.

Am reușit să străbat 3 deșerturi existențiale până în acest moment de sfârșit de secol...

Primul, între *Martie 1986* și *Decembrie 1989*, a stat sub semnul atotputerniciei *Securității*, dar a produs o primă carte: un roman holografic pe care l-am numit „*Dincolo de Styx*”. A fost un fel de deșert *Gobi* pe care l-am trecut pe o cămilă bactriană, visând, spre evadare...

La 15 ani după prima aselenizare a lui Neill Armstrong, privind *Luna* și având în minte câteva lecturi proaspete de la Biblioteca Americană din București (proiectele de capturare a energiei solare cu panouri amplasate pe orbita geostaționară și în punctele *Lagrange* propuse de către Gerald O'Neill, doctor în fizică al Universității *Princeton*), am intuit că viitorul nostru, al „celor șase miliarde”, nu va putea fi altul decât în spațiul extraatmosferic: mai întâi pe *Lună*, apoi în *Centura Legrange*, apoi pe *Marte*... Pe atunci nu se știa decât de pericolul războiului nuclear, nu apăruseră încă semnalele de alarmă cu care acum, peste încă 15 ani, suntem familiarizați: SIDA, distrugerea stratului de ozon, *Ebola*, creșterea conținutului de dioxid de carbon în atmosferă, războaiele regionale endemice, suprapopularea, înfometarea, dezastrul ecologic, nepăsarea celor puternici și bogați și, peste noapte, colapsul ce se profilează la orizontul foarte apropiat.

Al doilea deșert existențial, parcurs între *Decembrie 1990* și *Aprilie 1992*, a stat sub semnul aventurii capitalismului vest-european și a produs o a doua carte: un alt roman holografic numit „*Călare pe Tsunami*” și scris în cea mai plăcută oază culturală a lumii – Franța; acest roman este în curs de publicare.

Și, în sfârșit, acum, cel de-al treilea deșert, cel mai arid dintre toate, care, în nopțile reci, după zilele cumplite de arșiță, produce aceste pagini de jurnal de campanie cărora le-am spus „*Trăind politica*”. Îmi imaginez că acesta este deșertul *Arica*, situat în Nordul Republicii *Chile*, unde am fost debarcat, cu brutalitate, în acel cumplit *17 Noiembrie 1997*, de pe corabia ce purta numele *Agenția de Protecție a Mediului (EPA)*, cu convingerea (din partea călăilor mei) că nu voi supraviețui.

Iată, însă, că am străbătut mai bine de trei pătrimi ale celui mai arid deșert din lume și zăresc Anzii Cordilieri; mai mult, nu m-a părăsit speranța nicio clipă, iar jurnalul meu este aproape gata.

De unde se poate trage concluzia că pot fi productiv, în plan cultural, doar dacă sunt aruncat în mijlocul unui deșert. Este și acesta un mod de existență *shocking*, în limbajul liceenilor, care îmi amintește de cartea cascadorului francez Gil Delamar – „*Meseria mea e riscul*”.

Ei bine, iată că a venit vremea ca oamenii să fie sensibilizați asupra pericolelor ce planează asupra planetei noastre și, în locul disputelor sterile și a certurilor politice pasionale și ridicole ce caracterizează spațiul nostru geografic nord-danubian, să accelerăm,

împreună, pregătirea tehnologică pentru cucerirea oceanelor și a *Lunii*, cu partenerii noștri atlantici, pregătindu-ne psihic pentru toate consecințele ce ne vor schimba viața în bine: mai multă bogăție, mai mult spațiu, un orizont nelimitat și, poate, un pic de reflecție, asupra trecutului nostru zbuciumat.

Să încercăm să ieșim din groapa gravitațională a Terrei?

X. *SERENGETI*

1.24.11.1997. Emil Constantinescu: *„Într-o Românie care a prins gustul marilor averi, a murit sărac. Într-o țară în care niciun compromis nu pare imposibil, a murit cu Legiunea de Onoare la piept. După o viață în care a fost închis și bătut, a murit fără să urască pe nimeni. Într-o lume în care până și cei tineri cad pradă deznădejzii, a murit luptând. Atunci când mulți dintre români se gândeau să-și părăsească țara, el și-a trăit calvarul aici și tot aici a rămas să moară. Corneliu Coposu își supraviețuiește; acesta i-a fost destinul”*.

14.11.1995 – București

La începutul secolului XXI, o nouă știință, numită *Bazele Paleontologiei*, va sistematiza noțiunile acumulate dar va propune și noi direcții de cercetare. Va putea fi un fel de filosofie în Atena antică, o știință de frontieră care va îmbina, în plan vertical, elemente de istorie comparată a tehnologiei, astrofizică, mecanică celestă, oceanografie, geologie, biologie, robotică, genetică și, desigur, economie politică.

În plan orizontal va cuprinde trei secțiuni: Bazele oceanologiei ecologice, Bazele spațiului extraatmosferic apropiat și Bazele spațiului cosmic.

Bazele oceanologiei ecologice reprezintă un fel de protecție a calității mediului în sens invers (adică în sensul real, normal): nu prin conservarea unui echilibru ecologic precar, ci prin construcția realizată în temeiul inventării unei alte realități ecoglobale cu mijloacele financiare ce ne stau la dispoziție acum, nu prin evoluția lentă, liniară și pozitivă a timpului, în sensul crescător al anilor, ci printr-o explozie conceptuală imediată proiectată într-un viitor apropiat și foarte realizabil (în plan financiar) și coborârea din acel punct de climax spre prezent, cu modelarea drumului pe care-l vom parcurge spre acel viitor inventat, în sens global, cartezian.

Exemplu: Conversia tuturor macrodirecțiilor actuale ale Terrei (dacă există într-adevăr) cum ar fi politica înarmărilor galopante sau cea a creșterii *Produsului Intern Brut*, ca scop în sine, pentru toate

țările (fetișizarea lui Hermes), spre un singur scop, unanim acceptat: realizarea *Proiectului Aquarius* (al lui Marshall T. Savage) în patru etape scurte, totalizând cel mult 30 ani și conducând spre o modificare fundamentală în evoluția benefică ecosferelor terestre.

Ca efecte potențiale vom observa:

- Înlocuirea totală a combustibililor fosili (în aceste trei decenii) cu centrale marine de tip *OTEC*, ce folosesc diferența de temperatură între suprafața oceanului și adâncime: un total de 9.400 de centrale ar fi suficiente;

- migrarea unui miliard de oameni, în interval de o generație, de pe insulele plutitoare de tip *Aquarius* și plantarea spațiului rămas liber cu păduri;

- modificarea climei globale prin scăderea concentrației de dioxid de carbon, precum și a astupării găurilor din stratul de ozon;

- obținerea unui venit net, la sfârșitul acestui interval scurt de timp, estimat la aproximativ 3·10¹³ miliarde \$ pentru cele 10.000 colonii *Aquarius* (a se revedea 6.2, 4; 7.2, 4; 8.4).

Bazele spațiului extraatmosferic apropiat sau, mai scurt, *Bazele Selenologiei*, formează, în plan vertical, același mozaic științific al cărui fundament constituie o nouă ramură: *Noologia* – știința ce studiază sfera inteligenței (Noosfera). Într-adevăr, acum se predă, în marile universități, știința comunicării, dar aceasta reprezintă altceva: un model inductiv, occamian*4.

Noosfera, însă, a devenit, în ultimele decenii, la fel de importantă ca atmosfera sau hidrosfera, dar se întinde mult mai departe prin intermediul sateliților geostaționari și al sateliților interplanetari.

Scopul mediativ al studierii Bazelor Selenologiei este de a convinge „majoritatea pasivă” de a coloniza *Luna* în cel mult 50 ani după încheierea *Proiectului Aquarius*. De ce? În primul rând pentru energia solară gratuită, apoi pentru titan, aluminiu, oxigen, magneziu, pentru gravitația scăzută și lipsa ultravioletelor care ne vor prelungi viața de cel puțin 3 ori și, în sfârșit, pentru că pe etichetă codului nostru genetic scrie *Homo viator* și nu *Homo sapiens* sau *Homo faber*.

Bazele spațiului cosmic (având aceeași structură verticală

* Model propus de William Occam.

heteroclită) va constitui modelul teoretic pentru expansiunea lui *Homo viator* de pe *Lună* și *Centura Lagrange* (cele cinci puncte L1, L2, L3, L4 și L5) spre *Marte*, *Venus*, *Mercur* și *Centura de asteroizi* prin semitertraformarea acestora.

Oare vom reuși să vedem primii pași ai acestor vise?

2.15.03.1998. Aurelian Paul Alecu: „*Locul lui Corneliu Coposu nu-l poate lua nimeni. În locul lui Corneliu Coposu nu pot rămâne decât idealurile, năzuințele și dorurile lui. O țară întreagă și puternică*”.

Singur împotriva tuturor? Așa remarcă un cunoscut redactor local de televiziune, referindu-se la autorul acestui jurnal. Nu chiar singur; din ce în ce mai mulți oameni, de diverse culori politice, au început să-și exprime simpatia pentru cel ce este perceput ca o victimă politică a propriului elan. Și acesta este adevărul. După o îndelungată campanie electorală, soldată cu un deplin succes, atât la alegerile locale, cât și la cele naționale, actuala „victimă” a avut un rol esențial, în sensul coordonării acestor campanii; a intervenit ruptura totală și definitivă, atât cu președintele Organizației Județene a creștin-democraților, cât și cu eminența cenușie, dl. Virgil Mandreș – fost informator al *Securității*, până în 1989.

De fapt, problema nu s-ar referi la activitatea Domniei Sale, înainte de '89, ci după această dată, când a avut misiunea de a distruge PNȚCD-ul din județul nostru și a reușit, cu succes, beneficiind de paravanul oferit de către deputat și, indirect, de neimplicarea domnului Ion Diaconescu – președinte al PNȚCD – care a fost și este scutul constant al domnului deputat al județului nostru.

Scopul acestor rânduri este un prim bilanț al celor patru luni scurse de la demiterea mea din postul de director al Agenției de Protecție a Mediului.

S-a prezis că voi fi terminat din punct de vedere psihic, profesional și, mai ales, politic. Rezultatul este contrar: moralul este mai bun ca întotdeauna, ca urmare a încrederii absolute în steaua mea norocoasă și a speranței, de factură creștină, că cei buni, cei dreapți și cei curajoși nu pot fi decât învingători.

Situația profesională este într-adevăr incertă: mi s-au luat orele – cea mai mare parte – rămânând doar cu cinci (din 18, cât are o catedră) ca măsură de represalii pentru faptul că am semnat o scrisoare deschisă, apărută și în presa centrală, în care-l atacam dur (împreună cu colegii mei) pe același Virgil Mandreș.

Inspectorul general școlar – o unealtă în mâna lui „Virgilius” – s-a conformat rapid.

Totuși, sper că dl. Prefect să rezolve norma didactică în favoarea mea. Apoi, munca la teza mea de doctorat s-a amplificat. Aceasta este adevărata miză, în plan profesional. Voi fi doctor în științe ale Pământului, în timp util?

Am devenit conștient de importanța acestui obiectiv, care este un etalon pentru întreaga mea echipă.

În plan politic, s-a votat, în unanimitate, atât în Biroul Municipal, cât și în Biroul Județean (ca urmare a depunerii contestației), excluderea mea – împreună cu alți 7 colegi – din PNȚCD Mehedinți. Acei ageamii, din cele două birouri de conducere, fie nu au citit cu atenție statutul PNȚCD, fie au uitat că un membru al Delegației Permanente (pe țară) nu poate fi exclus nici măcar de forul executiv suprem, care este BCCC-ul (Biroul de Conducere, Coordonare și Control), ci doar de Juriul de Onoare și Disciplină. Din informațiile deținute în acest moment, BCCC-ul a hotărât ca niciunul dintre noi, cei opt disidenți mehedinenți, să nu fie exclus.

Pentru mine, nu mai contează prea mult acest aspect. Chiar dacă dl. Radu Vasile va fi numit, în scurt timp, primul-ministru al Republicii – ceea ce îi doresc din tot sufletul – nu cred că va mai avea timpul necesar de a epura, cel puțin, jumătate din partidul ce a fost, cândva, al *Seniorului* și a devenit o adunătură de „ciolănari”. Spunea, frumos, Nicu Dănuță – vicepreședinte al PDSR – că PNȚCD-ul este ca o cometă ce vine din hăurile Universului asupra țării noastre, strălucește, orbitor, vreo doi ani, după care dispare de unde a venit, pentru încă 65 de ani.

Se pare că are dreptate acest social-democrat. Cred că m-am hotărât: nu voi deveni un membru al PD-ului, ci al *Alianței pentru România*, din mai multe motive:

- Îmi place dl. Theodor Meleșcanu pentru moderația și prestanța sa;

- Cred că Domnia Sa va fi viitorul președinte al României, începând din anul 2000, pentru că va primi și voturile domnului Corneliu Vadim-Tudor, voturi care nu ar merge spre dl. Petre Roman;

- Câțiva prieteni foarte vechi, membri ai ApR, m-au solicitat să vin alături de ei;

- Aș fi, astfel, singurul consilier municipal al *Alianței*;

- Întreaga mea experiență politică, bazată, atât pe o bună

pregătire teoretică (seminar la București cu James Colby – directorul de campanie electorală al Margarettei Thatcher și imense legături cuprinse între Alexis de Tocqueville și Alvin Toffler), cât și pe o practică îndelungată, în special în opoziție, luptând, mereu, cu adversari mai puternici și mai mulți și învingându-i pe rând (cu unele excepții), va contribui, sper, la obținerea primului loc, atât în alegerile locale, cât și în cele naționale, în județul nostru;

— ApR este un partid de stânga, dar un partid moderat, pragmatic. De aceea cred că va trebui să devină vârful de lance al social-democrației românești unificând-o, fie în *Uniunea Social-Democrată*, fie, mai bine, în *Alianța Social-Democrată*, dar după ce-și va demonstra forța în alegeri;

— ApR va coopta, mai întâi, PD-ul domnului Petre Roman și PDSR-ul domnului Sergiu Cunoscu și apoi resturile PDSR-ului, după implozia sa, dar fără dl. Ion Iliescu.

Pe planul doctrinelor, în țara noastră nu-și vor găsi locul, în următoarele decenii, decât două doctrine: social-democrația, mereu majoritară, mereu dominantă, și liberalismul minoritar.

Creștin-democrația va dispărea odată cu stingerea cometei numite PNȚCD, pentru că se va produce o implozie a *Convenției Democratice* (primul semn a fost suspendarea senatorului Ticu Dumitrescu), dar creștin-democrația vă dispărea și pentru că nu a reușit să rezolve conflictul dintre Biserică Ortodoxă și cea Greco-Catolică și, mai cu seamă, pentru că nu a asigurat independența materială a preoților prin asigurarea unui salariu lunar obligatoriu.

Creștin-democrații se vor împrăștia spre liberalism, dar și spre social-democrație.

Un curent doctrinar modern – *Ecologismul* – va gravita, la noi, în jurul social-democrației.

Iată, deci, câteva motive ce mă determină să mă despart, fără regrete, de creștin-democrație, după 8 ani. O voi face după terminarea procesului meu contra Ministerului Mediului și anunțarea verdictului favorabil. Aș fi, astfel, un mare învingător: un cetățean este victorios împotriva statului, împotriva *Puterii*. Întotdeauna m-am simțit bine în calitate de insurgent. Mereu în *Opoziție*?

3.03.04.1998. Emil Cioran: „*Fiecare om măsoară Lumea cu metrul propriu*”.

„*Dorim reformarea morală a PNȚCD Mehedinți*”.

Interviu cu domnul Alexandru Moleanu – avocat.

— Domnule avocat, este cunoscut că în județul Mehedinți a fost înființat Comitetul de Asanare Morală a PNȚCD. Ce sperați cu acest Comitet?

— Normal, reformarea morală a PNȚCD Mehedinți, care, mai ales după alegerile din noiembrie 1998, a fost puternic penetrat de „elemente” ale stângii, cu preponderență PDSR.

— Ce fel de oameni compun acest Comitet de Asanare Morală?

— Intelectuali de care, cu mult timp înainte, domnul senator Radu Vasile a luat cunoștință, iar pe plan local sunt cunoscuți drept demni și intransigenți (actualul prim-ministru a primit în data de 08.01.1998 o Scrisoare de susținere din partea mai multor intelectuali, membri de marcă ai PNȚCD și care au fost marginalizați din partid, condus de Virgil Mandreș).

— De ce l-ați considerat pe domnul Radu Vasile persoana în jurul căruia v-ați coalizat?

— Pentru că a fost și este personalitatea morală și principală de care un partid are nevoie pentru a fi modern și eficient.

— Domnul Radu Vasile cunoaște problemele cu care se confruntă Comitetul de Asanare Morală, în cadrul filialei Mehedinți? Și dacă da, cum considerați că va acționa?

— Da, se cunosc, fiind prezentate documentat cu ocazia discuțiilor purtate personal de mine și alți colegi ai Grupului. Există posibilitatea monitorizării organizațiilor locale și județeană referitor la componența lor, la data alegerilor din anul 1996, precum și soluționarea Dosarului „ascuns” la Juriul de Onoare și Disciplină, de peste doi ani.

Vă prezentăm textul Scrisorii deschise a Comitetului de Asanare Morală al PNȚCD Mehedinți, care prevăzuse, cu mult înainte, schimbarea Guvernului și a primului-ministru:

Scrisoare deschisă

Domnului Ion Diaconescu.

Președinte al PNȚCD.

Având în vedere situația deosebit de gravă în care a ajuns țara ca urmare a incompetenței politice a unor membri marcanți ai PNȚCD.

Considerând că legea morală este singurul criteriu care trebuie să guverneze acest partid, care a fost cândva al lui Corneliu Coposu.

Luând act de scrisoarea „Celor 40” de la Brașov, precum și de

comunicatul Biroului de Conducere, Coordonare și Control din data de 27 martie 1998.

Noi, semnatarii prezentei scrisori:

1. Declarăm înființarea Comitetului de Asanare Morală a PNȚCD Mehedinți și solicităm judecarea de către Juriul de Onoare și Disciplină Centrală de Contestații a „Dosarului Mehedinți” amânat de mai bine de un an, precum și monitorizarea organizațiilor locale și județene.

2. Lansăm apel către toate organizațiile județene ale PNȚCD de a înființa comitete de aceeași natură.

3. Cerem anularea influenței nefaste a tandemului Galbeni – Țepelea, care a condus la actuala criză a PNȚCD.

4. Solicităm revizuirea atitudinii Biroului de Conducere, Coordonare și Control al PNȚCD față de senatorii Constantin Ticu Dumitrescu, George Pruteanu și deputatul Paul Alecu.

5. Considerăm imperios necesară organizarea Congresului Extraordinar al PNȚCD.

6. Propunem modificarea statutului PNȚCD în spirit creștin-democrat în vederea unei reprezentări reale a tuturor punctelor de vedere.

7. Considerăm că singura soluție viabilă a actualei crize e formarea unui nou guvern al actualei coaliții cu un puternic suport parlamentar, cu un alt prim-ministru reprezentant autentic al creștin-democrației.

Comitetul de Asanare Morală al PNȚCD Mehedinți 27 martie 1998.

— Nicolae Gârjoabă – inginer – membru al Delegației Permanente a PNȚCD;

— Radu Iman – medic – fost vicepreședinte al PNȚCD Mehedinți;

— Alexandru Popescu – profesor – membru al Delegației Permanente a PNȚCD;

— Alexandru Moleanu – avocat – fost purtător de cuvânt al PNȚCD Turnu-Severin;

— Corneliu Popescu – economist – fost secretar al PNȚCD Turnu-Severin;

— Gabriel Popescu – student – coordonator al campaniei electorale a PNȚCD Turnu-Severin;

— Liviu Rogoveanu – profesor – fost membru în Biroul de Conducere Județean PNȚCD Mehedinți;

— *Constantin Savu – profesor – membru PNȚCD din 1946, fost președinte al CDR Mehedinți.*

4.04.04.1998. Corneliu Coposu: „*Ruga*”.

Cerne, Doamne, liniștea uitării

Peste nesfârșita suferință.

Seamănă întinderi de credință

Și sporește roua îndurării.

Răsădește dragostea și crinul

În ogorul năpădit de ură

Și așterne peste munți de zgură

Liniștea, iertarea și seninul!

Acest *Motto* nu este potrivit, de bună seamă, pentru această secvență care își propune să treacă în revistă simbolistică acestui jurnal.

Acest *Motto* era pregătit pentru un text mai amplu, de bucurie, pentru desemnarea domnului senator Radu Vasile în calitate de prim-ministru al *României*. Dar evenimentele zilelor următoare vor mai aduce noutăți care ar fi utile de consemnat. De aceea, acum, vom comenta simbolistica acestei cărți.

Denumirea fiecărui capitol a evoluat de-a lungul scrierii dinspre cantonarea în războiul personal cu Ministerul Mediului spre detașarea în proiecte ce păr acum fanteziste, precum „*Aquarius*”, dar care vor constitui șansa noastră de supraviețuire în viitorii 50 ani. Care noi? veți întreba...

Nu poate fi decât un singur răspuns: noi, „*cei 6 miliarde*”.

Iată titlurile capitolelor:

I. Moștenirea Seniorului

II. Despre necesitatea Inchiziției

III. Samba

IV. Mai multă doctrină

V. Dacă

VI. Danubia

VII. Mraconia

VIII. Mirabel

IX. Palmyra

X. Seregenti

XI. Kibo

XII. Eyasi-Olduvai

Comentariu: Capitolele I-V au titluri dintr-o paletă mai terestră, reprezentând aproape 42% din totalul volumului, în schimb, capitolele VI-XII au titluri ce se voiesc insule plutitoare în Oceanul Indian, producătoare de energie electrică, construite după proiectul „*Aquarius*”, după cum s-a mai amintit.

O persoană apropiată îmi spune că se impun, uneori, explicații pentru câteva denumiri:

Mraconia este un mic afluent al Dunării (Danubia) situat în aval de Orșova, în Defileul Porțile de Fier, într-una din cele mai frumoase regiuni ale Europei.

Mirabel este aeroportul (cel nou) al *Montrealului*.

Palmyra – vechea cetate siriană a reginei Zenobia, distrusă de Aurelian, în 271, A.D.

Seregenti este câmpia situată la poalele muntelui *Kilimanjaro* sub care se va construi tunelul spațial al proiectului „*Bifrost*”.

Kibo reprezintă craterul, veșnic înghețat, al vulcanului *Kilimanjaro*.

Și, în sfârșit, Eyasi este un lac situat la sud de *Kilimanjaro*, având o lungime de 80 km și o lățime de 20 km și constituind, într-un viitor mediu, cel mai mare cosmodrom (astrodrom) al Terrei.

Iar Olduvai este defileul simbolic unde au fost descoperite cele mai vechi oseminte de hominide.

M-am gândit că este o asociere ideală între viitorul cosmodrom al Lumii (Eyasi) și leagănul omului (Olduvai).

Cât despre semnificația *motto*-urilor, se remarcă predominarea celor de natură biblică (cu mici excepții) până la capitolul VI, secvența 1, care nu are niciunul, urmând, apoi, cele de sorginte laică, cu tentă pronunțat științifică, adesea din domeniul economic.

Cu siguranță că, dacă acest „ghiveci” literar va avea succes, va fi analizată simbolistica sa de către semiologi.

Noi, însă, vom ciuli urechile să vedem lista noului guvern al domnului Radu Vasile.

Imposibilul s-a produs.

XI. KIBO

1.12.04.1998. Eclesiastul 9.16: „*Mai bună este înțelepciunea decât tăria. Totuși, înțelepciunea săracului este disprețuită și nimeni nu-l ascultă*”.

Federația independenților

Pornind de la premisa că există, uneori, necesitatea pentru unii politicieni de a demisiona din propriul partid, ca urmare a unor motive ce pot fi extrem de variate, ar fi foarte utilă legalizarea „*Federației Independenților*” ca rezervor de politicieni nemulțumiți de conducerile propriilor partide; ar fi un fel de lac de acumulare al parlamentarismului românesc. Această noutate va fi expusă având în vedere viitorul prag electoral de 5% pentru orice partid care va accede în Parlament și ținând cont de faptul că, în cele mai multe foruri (poate cu excepția unei singure camere) legislative sistemul electoral va fi proporțional.

Considerând rezultatele, în plan național, ale alegerilor locale din *Iunie 1996*, pentru primari (sistemul uninominal în două tururi de scrutin) și pentru *Consiliile Locale* (sistem de listă) avem următoarele rezultate:

Nr. total de electori... 17.737.425 (100%)

Nr. de electori prezenți... 10.016.932 (56, 5%)

Nr. voturi valabile... 8.236.239 (46, 4%)

din care: pentru *Primari*

CDR... 1.409.270 (17, 1%)

PDSR... 1.803.560 (21, 9%)

USD... 1.098.301 (13, 3%)

Independenți... 697.784 (8, 5%)

PSM... 500.267 (6, 1%)

UDMR... 443.808 (5, 4%)

PUNR... 441.524 (5, 4%)

Resturi: 1.841.725 (22, 3%)

și pentru *Consiliile Locale*

CDR... 1.445.636 (17, 6%)

PDSR... 1.506.586 (18, 3%)

USD... 968.717 (11, 8%)

UDMR... 563.108 (6, 8%)

Independenți... 468.881 (5, 7%)

PSM... 445.054 (5, 4%)

PUNR... 433.766 (5, 3%)

Resturi: 2.396.748 (29, 1%)

Se observă faptul că *Independenții* au depășit pragul de 5%, necesar în viitor.

Diferența reglementată prin intermediul noii legi electorale ar

consta în faptul că alegerea independenților pe listă nu se va face într-o ordine prestabilită de către o conducere centrală (nici nu ar fi indicat pentru că atunci nu ar mai exista independenți) ci în ordinea descrescătoare a voturilor obținute de către fiecare candidat independent. Însurarea voturilor obținute de toți independenții și depășirea pragului de 5% le-ar asigura dreptul de a accede în Parlament sau în Consiliile Județene sau Locale.

Organizarea internă a Federației Independenților ar presupune o lipsă asumată de organizare care ar garanta independența totală de opinie, de ideologie, de metodă a fiecărui membru al acestui club electoral. Președintele Federației Independenților (FI) ar avea doar un rol onorific și ar putea fi cel mai vârstnic independent sau cel care a obținut cele mai bune rezultate în alegeri. Cu siguranță că independenții vor vota întotdeauna diferit unii față de alții. Probabil că toate coalițiile viitoare vor avea nevoie de câțiva independenți.

Aceasta ar presupune o anumită doză de fragilitate a coalițiilor, dar orice democrație matură presupune, până la urmă, „dansul pe muchie de cuțit”.

Dar marele avantaj constă în asigurarea și reprezentarea tuturor opiniilor, pentru că libertatea de opinie este primul drept al omului: „la început a fost cuvântul”.

Modalitatea de votare ar trebui să fie foarte simplă, clară și transparentă: prin buletine de vot de culori diferite (fiecare culoare reprezentând un anumit partid) și prin urne transparente.

Această insistență obsedantă adesea a autorului acestui opuscul, asupra aspectelor tehnice ale procesului electoral se bazează pe experiența sa din ultimii 8 ani (1990 – 1998) care conduce la ideea verificată a „beției puterii”. Toți cei care ajung la *Putere* uită că au fost în *Opoziție* și se consideră eterni. Mai grav, nu mai comunică de pe poziții egale cu electorii lor și, ulterior, încearcă să manipuleze procesul electoral. De aceea trebuie să existe un mecanism tehnic care să-i împiedice. Pentru că democrația înseamnă: mereu adaptare, mereu acceptarea criticii lor fără de putere, mereu posibilitatea comunicării pe acel acord fin atât de greu de obținut; pe scurt: tinerețea spiritului.

2.13.04.1998. *Moartea clinică a Convenției Democratice Române.*

— *Comentarii – Spre știință:*

— Domnului Radu Vasile

Secretar general
— Domnului Ulm Spineanu
Vicepreședinte PNȚCD

Autorul acestui scurt eseu politic se simte dator să răspundă uneia dintre întrebările unui binecunoscut deputat severinean, în emisiunea *Casa Noastră* de sâmbătă, 28 Martie 1998, a postului de televiziune „*Datina*”.

Este vorba despre sistemul electoral proporțional sau majoritar...

Înainte, însă, de a detalia această problemă, aș solicita permisiunea de a privi, împreună, tabloul politicii românești, actuale.

Instituția prezidențială: În temeiul Constituției din 1991, România a devenit o republică semiprezidențială (din nefericire). Dacă dl. Emil Constantinescu va dori să candideze, din nou, o va putea face doar în calitate de independent (cu oarecare șanse) sau va demisiona temporar din postul de președinte al Republicii, înscriindu-se într-un partid.

Prognoză: dacă în turul al doilea dl. Emil Constantinescu îl va avea contracandidat pe dl. Meleşcanu, atunci Domnia sa vă pierde alegerile.

Parlamentul: Aici sunt de acord, întru totul, cu domnul deputat (căruia nu doresc să-i pomenesc numele). Reforma electorală va presupune ridicarea pragului electoral la 5% pentru partide și multiplu de 5% pentru coaliții. Consecința ar fi restructurarea sau dispariția *Convenției*.

În schimb, va fi foarte important de acceptat de către actuala clasă politică, a sistemului majoritar uninominal în două tururi de scrutin pentru una din camere.

Aș propune să se aplice acest sistem pentru Camera Deputaților, membrii *Senatului* fiind aleși într-un Colegiu Național (o singură circumscripție națională) proporțional pe liste de partid, cu prag de 5%.

Astfel, în turul al II-lea al alegerilor pentru Camera Deputaților, ar candida doar primii doi clasați la turul întâi aparținând, obligatoriu, unui partid ce a depășit pragul de 5%, în plan național. Deci, în Parlament ar fi doar 4 mari partide (cel mult 5) și nu peste 300, cum gândea onorabilul meu preopinent de la acea emisiune de televiziune.

Și acum, voi încerca să furnizez material inflamabil detractorilor

mei care ar dori să mă vadă în exteriorul PNȚCD-ului.

De ce moartea clinică a *Convenției*?

— Pentru că este o realitate observabilă după 1996 (*Noiembrie*);

— Pentru că scopul *Coalitiei* numite CDR a fost doar câștigarea alegerilor din 1996, și nu împietrirea unui „moment politic” într-un punct inevitabil;

— Pentru că organizațiile civice se vor reorienta spre cele două mari curente doctrinare ale *Convenției* – liberalismul și creștin-democrația;

— Și, în sfârșit, pentru că există o incompatibilitate a liderilor *Convenției*, care a devenit ca fosta URSS, în toamna anului 1991.

Deci, cu cât se autodesființează mai repede, cu atât mai bine pentru marile sale partide:

— PNL, în ascensiune constantă, cu bune perspective pentru alegerile naționale, din toamnă anului 2000;

— PNȚCD, în stagnare, până când nouă echipă a „reformiștilor” va reuși să înlăture complet și definitiv gruparea „tradiționaliștilor”. Asta presupune o luptă acerbă pentru structurile de putere interioare care va decide viitorul și chiar existența PNȚCD în deceniul următor. Dacă nouă echipă, grupată în jurul d-lor Radu Vasile și Ulm Spineanu își va alege „hopliți spartani”, în fiecare județ, „gata să moară pentru cauză sau să învingă”, atunci va putea să conducă creștin-democrația spre o nouă revigorare. Dacă, însă, această echipă se va complăce în cocoloșirea și în colaborarea cu conducerile Organizațiilor județene care sunt compromise, atunci „Grupul de la Vila 2” va accede, din nou, la supremația PNȚCD, cu consecințe electorale catastrofale.

Care să fie scopul ascuns al acestui articol? mă veți întreba.

Incitarea la un răspuns! Deși actuala conducere a Organizațiilor județene a PNȚCD știe că nu este legală excluderea unui membru al Delegației Permanente a PNȚCD (la nivel național) totuși continuă să susțină această ineptie. Mai mult, exclude (ilegal) încă un membru al Delegației Permanente – dl. ing. Nicolae Gârjoabă – pentru apariția în cadrul emisiunii *Casa Noastră*, din 28 Martie, adică pentru *Delictul de opinie*.

Deci, din 4 membri ai Delegației Permanente, 2 ar fi excluși de ceilalți 2. Unde s-a mai văzut o asemenea enormitate?

Deși știu că timpul secretariatului general al PNȚCD este extrem

de limitat, acum, având și calitatea de prim-ministru al *României*, îl rog să aibă amabilitatea de a clarifica situația Organizației PNȚCD Mehedinți pentru a ști dacă merită a reforma acest partid ce a început să se pietrifice.

În acest sens, *Comitetul de Asanare Morală* a propus câteva soluții.

Turnu-Severin, Alexandru Popescu.

13.04.1998. (ex) membru al Delegației Permanente a PNȚCD

3.26.04.1998. *A treia republică*.

I. Câteva repere structurale asupra Reformei instituționale din România de azi.

II. Detalii despre modificarea Legii electorale, explicații și concluzii.

Considerații generale.

— Republica parlamentară reprezintă forma necesară a statului nostru începând cu deceniul următor;

— Astfel, președintele ar fi ales pentru un mandat de 6 ani de către Parlament;

— Ar avea dreptul la 2 mandate;

— Ar avea doar un rol de reprezentare;

— Referendum-ul este singura modalitate de validare a acestei inițiative;

— Titularul puterii executive ar fi, în această formulă de organizare, *Președintele Consiliului de Miniștri (PCM)* – fostul prim-ministru;

— El nu va fi obligatoriu președintele partidului câștigător al alegerilor;

— De asemenea, el va fi, obligatoriu, membru al *Senatului*;

— Vicepreședintele (sau vicepreședinții) *Consiliului de Miniștri* va fi (vor fi) membru (membri) al (ai) *Senatului*;

— *Senatul* va fi format din 100 membri aleși pe liste de partid, într-o singură circumscripție (*România*), după sistemul proporțional cu prag electoral de minim 5%;

— La acești 100 senatori aleși se vor adăuga:

— Încă 13 – 15 senatori desemnați de către minoritățile conlucuitoare și

— Încă 5 – 10 senatori pe viață care au fost fie șefi ai *Statului Român*, fie prim-miniștri.

— *Camera Deputaților* – formată din 300 membri aleși în 300 circumscripții după sistemul uninominal în 2 tururi de scrutin (că alegerile pentru primari); astfel, în turul al II-lea participă primii 2 clasăți, cu condiția de a aparține unui partid ce a depășit pragul de 5%, la nivel național;

— Cel puțin jumătate din membrii *Consiliului de Miniștri* (Guvernului) vor fi membri ai *Camerei Deputaților* (primul-ministru fiind membru al *Senatului*).

Noul model electoral intern propus pentru ApR

— Promovarea, la toate nivelurile, în plan politic, trebuie să aibă ca temei criteriul valoric reflectat prin rezultatele bune obținute în alegeri.

Acest criteriu de promovare va fi dat de către rezultatul alegerilor locale (pentru *Consiliile Județene*) și va fi exprimat prin 2 coeficienți:

— *PX* reprezintă procentul obținut de ApR în fiecare județ la alegerile pentru *Consiliile Județene*, comparativ cu media națională a ApR; este un coeficient pur cantitativ și constituie baza de calcul pentru desemnarea delegaților la *Congres*;

— *PY* reprezintă numărul de consilieri județeni ai ApR față de totalul consilierilor județeni (ai fiecărui județ) exprimat în procente (%); prin redistribuirea resturilor (presupunând că pragul electoral va fi de 5%), *py* va avea valori mai mari decât *pX*; *py* este într-o anumită măsură și un coeficient calitativ.

Iată o posibilă schemă de organizare a ApR care va putea deveni un model național, în eventualitatea în care va funcționa optim, constituind, astfel, un pol de atracție pentru toate forțele social-democrate grupate în *Alianța Social-Democrată*:

Legislativ Executiv Juidiciar

Biroul Național Biroul Național Curtea de Casație

Comitetul Național Litigii

Comitetul Național Biroul Județean

Biroul Local 9 senatori ApR

Delegația Permanentă – Municipal decani de vârstă

— Orașenesc

— Comunal

Congresul Național Conferința anuală

— *Biroul Național*: 5 membri, aleși pe tichet de către *Congres*: 1

președinte, 3 vicepreședinți + 1 secretar general;

— *Comitetul Național*: 15 membri, din care 5 din Biroul Național, 8 membri (secretari regionali) desemnați dintre președinții Organizațiilor Județene care au obținut cele mai bune rezultate în alegerile pentru *Consiliile Județene* (după coeficientul py), pentru un singur mandat de 4 ani, la sfârșitul acestuia având un loc pe lista pentru *Senat* dacă rezultatele muncii au fost bune. Desigur, secretarii regionali vor demisiona din funcțiile de președinți ai Organizațiilor Județene pe care le-au condus la victorie. Ar fi ideal să fie bine plătiți, pentru a se ocupa numai cu organizarea politică a euroregiunii.

În România sunt 8 euroregiuni. Euroregiunea de SV (Oltenia) cuprinde județele *Dolj, Gorj, Mehedinți și Vâlcea*;

— Comitetul Național, în afară de cei 13 membri (8 + 5) mai are încă 2 secretari naționali propuși de președintele ApR dintre foștii membri ai Puterii Executive (naționale sau județene), oameni cu experiență managerială;

— Delegația Permanentă cuprinde toți parlamentarii ApR (la care se includ, desigur, membrii Comitetului Național – dacă nu sunt parlamentari); secretarii regionali nu vor fi niciodată parlamentari decât după expirarea mandatului (ca un fel de căpitani nejuccători la *Tenis*);

— *Congresul Național* format din 1.000 delegați aleși + 15 delegați de drept (membrii Comitetului Național); total, 1.015.

Modul de alegere a președintelui ApR (împreună cu tichetul său: 3 vicepreședinți și un secretar general) a fost inspirat, într-o anumită măsură, de sistemul de desemnare al candidaților la prezidenția SUA, în cadrul Convențiilor Naționale ale Partidelor Democrat și Republican;

— *Congresul*, întrunit o dată la 4 ani, se desfășoară imediat după alegerile locale;

— Președintele în exercițiu (membru al *Senatului*), împreună cu membrii tichetului său, își depune candidatura pentru prezidenția ApR înainte de alegerile locale;

— Are dreptul la 2 mandate de 4 ani, fiecare;

— Un (sau mai mulți) senator (i), membru al ApR va fi contracandidat (cu propriul tichet);

— Toți președinții Organizațiilor Județene își vor afirma opțiunea: fie pentru președintele în exercițiu, fie pentru

contracandidatul său (challenger);

— După încheierea alegerilor locale (în speță pentru *Consiliile Județene*) în județele unde rezultatele au fost bune, după coeficientul pX, președinții Organizațiilor Județene vor rămâne pe funcții (2 mandate maxim), desemnându-și electorii (cu excepția celor de drept), la *Congres*.

Un sistem piramidal, de sus în jos.

Acest sistem electoral, indiferent, favorizează județele dinamice, cu rezultate bune în alegeri, fără a ține cont de mărimea acestora, pe care o consideră un criteriu static, nerelevant, astfel:

— Pentru București 10% din electori = 100 (constant)

— Pentru primele 8 județe (20%) – categoria I = 300 electori (30%)

— Categoria a II-a: următoarele 10 județe (25%) = 250 electori (25%)

— Categoria a III-a: 10 județe (25%) = 200 electori (20%)

— Categoria a IV-a: 12 județe (30%) = 150 electori (15%)

— Total = 1.000 electori la care se adaugă cei 15 ai Comitetului Național.

Să luăm un exemplu: un județ din *Categoria I* cu 37, 5 electori (cifra se rotunjește, desigur) presupune un număr de electori de drept cum ar fi membrii Biroului Județean, senatorul, deputatul etc., un număr de cel mult 10 persoane.

Astfel că ceilalți 17 – 18 electori vor fi desemnați de președintele Organizației Județene, adică 73 – 75%. Acest fapt presupune puterea foarte mare a președinților de organizații în desemnarea președintelui *Alianței*, dar bazată pe bunele rezultate în alegerile locale.

Acest sistem piramidal este eficient, mobil, dinamic și destul de democratic.

Este o combinație (sperăm fericită) între charisma unui lider politic modern și capacitatea confirmată prin rezultate a echipei pe care și-a ales-o.

Acest sistem (de sus în jos) este cu mult mai bun decât actualul sistem al unor partide pietrificate în propriul proiect (*de jos în sus*).

— Conferințele Județene ar cuprinde doar 305 membri (5 de drept membrii Biroului Județean) și ar folosi același procentaj ca cel național, cu diferența că în loc de municipiul *București* ar fi

municipiul-reședință de județ și în loc de județe ar fi comunele.

Astfel ar fi favorizate comunele cu bune rezultate, după coeficientul pX în defavoarea celor cu slabe rezultate;

— Conferințele anuale (tot 1.015 membri-participanți la *Congres*) ar valida direcțiile strategice majore ale președintelui ApR (sau ASD).

Pentru că, până la urmă, este inevitabilă formarea unui pol social-democrat în *România* care să depășească mereu 30% (coeficientul pX) din opțiunile electoratului.

De ce s-ar numi *Alianța Social-Democrată* în loc de USD?

Turnu-Severin Alexandru Popescu

26.04.1998. viitor membru al *Alianței Social-Democrate*

P.S.: Îl rog pe dl. Președinte Nelu Suru să prelucreze (eventual scurtând) materialul, trimițându-l, în numele colectiv al Organizației MH, domnului Marian Enache. Sunt convins că va ieși ceva bun.

4.26.07.1998. Ecleziaștul 9.1.: „*Oamenii nu știu nimic mai dinainte, totul este înaintea lor în viitor*”.

Ce curios! În luna *Mai*, când am selectat acest motto, starea sănătății tatălui meu era bună. În ultimele trei luni s-au petrecut evenimente pentru un secol.

Zilele trecute mă gândeam să reiau scrierea la acest jurnal. Privind în urmă, observ că are imense spații inutile. Mă gândeam să-l ard, pentru că scopul său inițial a fost de a-mi reține o stare mentală bună după demiterea mea de la direcțiunea *Agenției*. Dar, reflectând mai adânc și având-o ca model pe Alice Voinescu, mi-am zis că n-ar fi rău ca acest jurnal să continue în viitorii 40 de ani, cu toate aiurelile ce se strecoară, inevitabil, în acest gen de scriitură.

În 14 *Iulie* am câștigat procesul contra Ministerului Mediului la Curtea de Apel Craiova. Dacă ar mai fi trăit tata încă 3 săptămâni, ar fi văzut rezultatul pe care mi l-a prezis. A fost cel mai convins susținător al nevinovăției mele.

În 8 *Iunie* s-a internat în spital pentru un control de rutină: o urografie. Analizele au ieșit rău. Singura soluție: operația de prostată de care s-a temut de 14 ani. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi intrat în blocaj renal.

După operație s-a simțit mai bine, însă a avut o presimțire sumbră. Pulsul a fost foarte scăzut. După două transfuzii de sânge, inima nu a mai rezistat. S-a stins sâmbătă 27 *Iunie* 1998.

Încep să descopăr acum, când realizez această dispariție total neașteptată, singurătatea infinită în care mă aflu.

A fost mereu de o gentilețe desăvârșită, deși a dorit doar binele, nu și-a impus niciodată opinia, iar eu, ca un fiu rătăcitor, am ales numai răul.

În *Noiembrie 1997*, după demiterea mea, mi-a acordat sprijinul său necondiționat, atât moral, cât și material. M-a povățuit să nu cedez, adresându-mă justiției. Și iată, acum, rezultatul este cel prezis de el. Dar parcă nu mai are farmec pentru mine.

Mi-a mai sugerat pe patul spitalului să mă recăsătoresc. Va trebui să reflectez la abandonarea cochiliei de singurătate pe care mi-o impusesem.

XII. EYASI – OLDUVAI

1.30.07.1998. Eugen Lovinescu: „*Numirea unui scriitor ca ministru nu este o ascensiune, ci o abatere din domeniul eternului în domeniul vremelnicului și al ierarhiei*”.

* * *

„*A new look*” – o nouă imagine – pentru volumul următor al acestui *Jurnal*: Viața ca o aventură, proiectat pe parcursul viitorilor 40 de ani; mai vie, mai dinamică, mai agresivă cu întrebările pe care mi le voi pune; ca în filmele cu teroriștii: incendii și explozii ale terenului de reflectare, pentru liniștea contemplării suprarealiste; cu secvențe scurte și concentrate, ca niște clipuri publicitare dense... *A l'américaine*.

Oscilez, încă, asupra titlului: „*La Curtea Supremă*” sau „*Gladiatorii viitorului*”?

* * *

Evenimentele sunt cele mai prevăzute de către dl. avocat. Ministerul Mediului a făcut recurs la Curtea Supremă ca urmare a eșecului juristului său la Curtea de Apel Craiova. Toți mă privesc altfel: cu considerație... Ce dulce-i gustul victoriei! Dar nu mai are famrec pentru mine acum. Dacă ar mai fi trăit tata, să-mi simtă victoria...

Oricum, este binevenit acest *time-out*.

Îmi voi lua cele 6 luni libere, convenite pentru finalizarea tezei de doctorat. Între 1 octombrie și 1 aprilie: anotimpul de iarnă; ca păsările migratoare...

* * *

Dl. deputat UlpIU Goldiș a picat azi la test. Ne-am întâlnit zilele

trecute, întâmplător; și azi, în fața sediului PNȚCD. M-a invitat la o cafea *Jakobs*. A fost foarte bună. Știe că am câștigat procesul. Regretă că nu mai fac parte din acest partid. Este convins că acum eram deja secretar de stat. Mă gândesc, zâmbind înțelegător, oare nu era mai bine să mă susțină în urmă cu un an, să rămân director? Nu era mai simplu să nu semneze și el propunerea de excludere a mea din PNȚCD, când știa că era nedrept și nelegal? Nu era mai simplu să-mi spună „*trebuie să te eliminăm, îmi pare rău... Știi că trăim în Țara Mioriței*” și l-aș fi înțeles și iertat. Este un mare actor. Desăvârșit. Crede în propriile minciuni. Dar nu mă mai interesează. Dumnezeu cu mila. Să ne despărțim de trecut printr-un zâmbet...

* * *

O mare parte, mult prea volumioasă, a acestui *Jurnal* cuprinde tot felul de propuneri pentru organizare și reformă electorală: un balast absolut! La ce bun această încrâncenare pentru a reglementa, în niște tipare imposibile, un popor ce are drept balade naționale niște poeme sadice și, uneori, satirice: Meșterul Manole și Miorița Versus Țiganiada. Mihail Sadoveanu a înțeles bine spiritul poporului nostru: singura soluție juridică este cea sugerată de Victoria Lipan în *Baltagul*.

2.02.08.1998. Octavio La Paz: „*Cine a văzut speranța, nu o mai uită. O caută sub toate cerurile și printre toți oamenii. Și visează că, într-o zi, o va întâlni din nou, nu știu unde... Poate între ai săi*”.

„*Labirintul singurății*”.

În urmă cu 10 ani, pe vremea asta, la începutul lui *August*, la Zalău însă, terminam primul roman (holografic) ce avea să devină un roman de sertar: „*Dincolo de Styx*”. De câteva ori am recitit prefața și câteva butade înserate acolo.

La o primă privire, vorbele înțelepte ale marilor gânditori cuprinse în paginile unui roman care prin definiție înseamnă o felie de viață care arde de acțiune, de dinamism, de sfâșieri – ar putea crea o senzație de prețiozitate, de suverană distanțiere într-un turn de fildeș unde se închid niște scriitori snobi.

Totuși, alternanța de prinți-și-cerșetori a cuvântului ar putea fi acceptabilă pentru câțiva nebuni moderni cu sufletul tânăr și barba grizonantă care se simt în largul lor în mijlocul elevelor adolescente, încântându-le cu poveștile lor marinărești. Interesant este că sunt adevărate. Ca Omar Kayyam cu „*ulciorul făcut din trup de fată din care beau drumetii la hanul de la răspântie*” sau că Scott Fitzgerald

comparându-și falusul cu cel al statuilor grecești din muzeele Franței pentru Zelda – nevastă-sa (avea să-și dea foc într-un acces de nebunie, eliberându-l în sfârșit) – care prefera cantitatea carnală.

Mare-i grădina lui Dumnezeu!

Parcă a trecut un secol de atunci. Am fost crescut ca un prinț: niciodată vreo grijă materială, niciodată vreun mic norișor financiar; o singură credință: să fiu mereu cu ochii pe carte, cu mâna pe vioară sau pe șevalet. Doar cu prima variantă am fost de acord. Și am ajuns astfel succesorul guvernatorului unui imperiu ce se dezmembrează, ce se prăbușește. Sunt singurul supraviețuitor și resimt această singurătate.

De aceea îmi voi scoate concetățenii spre oceane și spre stele. Pământul nostru a devenit mult prea mic. De aceea sunt și atâtea războaie locale.

Până de curând (încă eram director) eram extrem de nerăbdător. Vream să realizez multe și aveam senzația lipsei de timp. De abia după demitere am descoperit eternitatea. Și aveam mare nevoie de această descoperire. Acum sunt liniștit pentru că știu că tot ceea ce mi-am propus se va împlini.

3.03.08.1998. Anonymus: „*Cel ce știe să aștepte nu are nevoie să facă concesii*”.

În șase luni de directorat am avut 3 secretare. Nu pentru că am mânia schimbării lor – în societatea noastră birocratizată excesiv, nici nu s-ar putea – ci pentru că așa s-a întâmplat: prima s-a transferat pentru un salariu mai mare, a doua, angajată temporar și, văzând că vine furtuna asupra mea, mi-a ascultat sugestia și s-a mutat într-o instituție cu un venit mai mare, de câteva ori, și nu regretă acum. A treia este sora unei disponibilizate cu singura vină de a fi fost proaspăt angajată, dar este și nepoata unui prieten, consilier municipal.

Dintre toate, am îndrăgit-o cel mai mult, pe cea de-a doua. Este vorba, desigur, de aspectul profesional. În afară de viteză de lucru, remarcabilă, la mașina de scris, avea un aer deosebit de deschis, simpatic, plăcut. Avea stil. Va fi un excelent director de *public relations*. Dacă voi ajunge guvernator, o voi solicita.

* * *

Alicia și Isabela reprezintă, ca personaje de roman (mai mult sau mai puțin), aceeași persoană: Monica; de care voi divorța în scurt timp, după 19 ani de căsătorie, din care 8 ani de *separare* voluntară. De fapt, divorțul este un act de civilizație. Cred că ne vom înțelege în

această nouă calitate juridică.

Poate că oamenii ar trebui să fie împreună fără a fi căsătoriți, oficial. Cu siguranță s-ar înțelege mai bine.

* * *

Personajul feminin este extrem de greu de descris, de pătruns, de înțeles. Se poate face doar prin ricoșeu, prin observare indirectă. La fel cum observăm coroana solară: la eclipsă. Oricum, acest exercițiu stilistic este fascinant: aceasta este adevărata vânătoare spirituală sufletul feminin...

* * *

O secretară înseamnă o îmbinare, în proporții indefinite, de profesionalism (birotică) și stil jovial; îți mulțumesc, Diana.

* * *

Norocul și întâmplarea joacă adesea un rol determinant: Demie Moore a fost vecină cu tânăra aspirantă la actorie Nastasia Kinskie. Acum, amândouă sunt niște „monștri sacri” ai ecranului.

4.04.08.1998. Alexandru Paleologu: „Numai lumea prostiei este omogenă, lumea inteligenței, nu”.

Spirală în mișcare datorată unui bobârnac. Divin. Mi se spunea „regizorul”. M-a interesat regia de film. Am devenit geograf.

Demie Moore este foarte sexy. Și foarte talentată. Dar nu este frumoasă.

Cu siguranță, zeul lumii noastre este marele Will (Shakespeare). Să mai repet? 4 copii abandonați la Stratford-on-Avon, cu o țărănuță, pentru Globe Theatre. Dacă ar fi fost un soț model și un tată model, ce ne-ar fi rămas nouă, fanilor săi?

„Lumea-i o scenă...” Let's dance!

* * *

Avem intenția să dansăm cu lupii la Curtea Supremă. Ne-am propus să schimbăm înfățișarea acestei țări nefericite: domnul avocat și cum mine. Pentru asta, vom trece cu bine de faza a doua a procesului și vom mediatiza succesul la televiziunea națională.

* * *

Oare cum am avut răbdare să scriu asemenea „balast”?

Poate că al doilea volum al Jurnalului va avea o nouă înfățișare (A New Look). Constat că mă încapățânez să continui. Haideți să vedem ce iese. Împreună!

Cele mai multe probleme ale societății noastre nu-și pot găsi o

rezolvare decât printr-o abordare comună a noastră, indiferent de partid, culoare, etnie etc.

Și numai împreună!

Drobeta Turnu-Severin Alexandru Popescu

EPILOG: Dl. Radu Vasile a dezamăgit ireversibil în calitate de prim-ministru.

Cuprins

I. Moștenirea Seniorului... 6

II. Despre necesitatea Inchiziției... 22

III. Samba... 33

IV. Mai multă doctrină... 42

V. Dacă... 52

VI. Danubia... 60

VII. Mraconia... 66

VIII. Mirabel... 72

IX. Palmyra... 81

X. Seregenti... 90

XI. Kibo... 101

XII. Eyasi-Olduvai... 113

creative view design © cvd

vio © design

CA O LEGEND

ALEXANDRU AMOO

VIO © DESIGN
CREATIVE VIEW DESIGN © CVD

9 0123456789

EDITURA ReGrun

